

AZ UTOLSÓ NAPOK SZENTJEINEK JÉZUS KRISZTUS EGYHÁZA • 2018. MÁJUS

Liahóna

Általános konferenciái beszédék

Két új apostol támogatása

Új általános felhatalmazottak
és általános segédszervezeti
tisztviselők támogatása

Hét új templom bejelentése

Az Első Elnökség

A 188. éves általános konferencián Russell M. Nelson elnököt (középen) támogatták Az Utolsó Napok Szenijeinek Jézus Krisztus Egyháza 17. elnökeként. Tánácsosai az Első Elnökségben: Dallin H. Oaks elnök (balra) és Henry B. Eyring elnök.

Szombat délelőtti ülés

- 6 **Ünnepélyes gyülekezet**
Henry B. Eyring elnök
- 9 **Istentől kapott drága ajándékok**
M. Russell Ballard elnök
- 12 **Valóban Isten gyermeke vagyok?**
Brian K. Taylor elder
- 15 **Miképpen Krisztus megbocsát néktek, akképpen ti is**
Larry J. Echo Hawk elder
- 17 **Prófétai szív**
Gary E. Stevenson elder
- 21 **Még hetvenszer hétszer is**
Lynn G. Robbins elder
- 24 **Isten prófétája**
Neil L. Andersen elder

Szombat délutáni ülés

- 28 **Az egyházi tisztségviselők támogatása**
Dallin H. Oaks elnök
- 29 **Az Egyházi Könyvvizsgálói Osztály 2017. évi jelentése**
Kevin R. Jergensen
- 30 **Szelíd és alázatos szívű**
David A. Bednar elder
- 34 **Még egy nap**
Taylor G. Godoy elder
- 36 **Fiatal nők az Úr munkájában**
Bonnie L. Oscarson
- 39 **A szabadító szertartások csodálatos világhosszú fognak hozni nekünk**
Taniela B. Wakolo elder
- 42 **Otthoni tanítás: örömteli és szent felelősség**
Devin G. Durrant
- 46 **Családtörténeti és templomi munka: pecsételések és gyógyítás**
Dale G. Renlund elder

Általános papsági ülés

- 50 **Amit minden áronipapságviselőnek meg kell értenie**
Douglas D. Holmes
- 54 **Bevezető gondolatok**
Russell M. Nelson elnök
- 55 **Az elderek kvóruma**
D. Todd Christofferson elder
- 58 **Lásd, a királyi sereg**
Ronald A. Rasband elder
- 61 **Sugalmazott szolgálattétel**
Henry B. Eyring elnök
- 65 **A papság hatalmai**
Dallin H. Oaks elnök
- 68 **Az Isten hatalmával és felhatalmazásával végzett szolgálattétel**
Russell M. Nelson elnök

Vasárnap délelőtti ülés

- 75 **Fogadjuk vezetőnként a Szent Lelket!**
Larry Y. Wilson elder
- 78 **Egy szívvel-lélekkel**
Reyna I. Aburto

- 81 **Tiszta szeretet: Jézus Krisztus minden igaz tanítványának igazi ismérve**
Massimo De Feo elder
- 83 **Aki mindvégig kitart, az megszabadul**
Claudio D. Zivic elder
- 86 **Lelke veletek legyen**
Henry B. Eyring elnök
- 89 **Kis és egyszerű dolgok**
Dallin H. Oaks elnök
- 93 **Az egyházra vonatkozó kinyilatkoztatás, az életünkre vonatkozó kinyilatkoztatás**
Russell M. Nelson elnök

Vasárnap délutáni ülés

- 97 **Krisztusunk ma feltámadt**
Gerrit W. Gong elder
- 98 **A próféták a Szentlélek hatalma által szólnak**
Ulisses Soares elder
- 100 **Szolgálattétel**
Russell M. Nelson elnök
- 101 **Velük lenni és erősíteni őket**
Jeffrey R. Holland elder
- 104 **A Szabadító módján való szolgálattétel**
Jean B. Bingham
- 107 **Ímhol az ember!**
Dieter F. Uchtdorf elder
- 111 **Ez teljes mértékben az emberekről szól**
Gérald Caussé püspök
- 114 **Felkészülés az Istennel való találkozásra**
Quentin L. Cook elder
- 118 **Bátran végezzük**
Russell M. Nelson elnök
- 72 **Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza általános felhatalmazottjai és általános tisztségviselői**
- 119 **A 2017. év statisztikai jelentése**
- 120 **Konferenciái történetek**
- 121 **Az egyház hírei**
- 137 **Jöjj, kövess engem! - A melkisédek és a Segítőegylet számára**

188. éves általános konferencia

2018. március 31., szombat délelőtt, általános ülés

A gyűlést vezeti: Henry B. Eyring elnök.
Nyitóima: Mervyn B. Arnold elder.
Záróima: W. Mark Bassett elder.
Zene: Tabernákulum kórus; vezényel: Mack Wilberg és Ryan Murphy; orgonán kísér: Andrew Unsworth és Clay Christiansen: Mily jó dolog, én Istenem. *Himnuszok*, 89. sz.;
Prófétánkat köszönjük, Atyánk. *Himnuszok*, 11. sz., feld. Wilberg; "We Listen to a Prophet's Voice," *Hymns*, no. 22, feld. Murphy; Hithű szentek. *Himnuszok*, 35. sz.;
Mesélj most Jézusról. *Gyermekek énekeskönyve*, 57., feld. Murphy; Tudom, hogy Szabadítóm él. *Himnuszok*, 77. sz., feld. Wilberg.

2018. március 31., szombat délután, általános ülés

A gyűlést vezeti: Dallin H. Oaks elnök.
Nyitóima: Mark A. Bragg elder.
Záróima: Peter F. Meurs elder.
Zene: A felsőfokú hitoktatás összevont kórusa Utah, Salt Lake City; vezényel: Marshall McDonald és Richard Decker; orgonán kísér: Linda Margetts and Bonnie Goodliffe: "Come, Listen to a Prophet's Voice," Hallgassuk, jöjj, a prófétát. *Himnuszok*, 13. sz., feld. Matthews és Goodliffe; Hol találok békét? *Himnuszok*, 73. sz., feld. McDonald és Parker; Válassz jól. *Himnuszok*, 154. sz.; egyveleg, feld. McDonald: "As Zion's Youth in Latter Days," *Hymns*, no. 256, és "The Iron Rod," *Hymns*, no. 274; Megyek, ahová Te vezetsz. *Himnuszok*, 173. sz., feld. Wilberg.

2018. március 31., szombat este, általános papsági ülés

A gyűlést vezeti: Henry B. Eyring elnök.
Nyitóima: M. Joseph Brough.
Záróima: K. Brett Nattress elder.
Zene: a Brigham Young Egyetem – Idaho papsági kórusa; Vezényel: Randall Kempton, Paul Busselberg és David Lozano-Torres; orgonán kísér: Brian Mathias és Andrew Unsworth: Mily szilárd alap az Isten ígéje. *Himnuszok*, 37. sz., feld. Busselberg, kiadó: Sharpe Music Press; "Father in Heaven," *Hymns*, no. 133, feld. Busselberg, kiadó: Sharpe Music Press; Dicsérd Urad. *Himnuszok*, 34. sz.; "Rise Up, O Men of God," *Hymns*, no. 324.

2018. április 1., vasárnap délelőtt, általános ülés

A gyűlést vezeti: Russell M. Nelson elnök.
Nyitóima: S. Mark Palmer elder.
Záróima: Joaquin E. Costa elder.
Zene: Tabernákulum kórus; vezényel: Mack Wilberg; orgonán kísér: Clay Christiansen és Richard Elliott: Ezen a fenséges napon. *Himnuszok*, 28. sz.; Krisztusunk ma feltámadt. *Himnuszok*, 123. sz., feld. Wilberg; Ő elküldte Fiát. *Gyermekek énekeskönyve*, 34–35., feld. Hoffheins; Örvendj Királyodban! *Himnuszok*, 30. sz.; Feltámadott! *Himnuszok*, 122. sz., feld. Wilberg, kiadó: Oxford University Press.

2018. április 1., vasárnap délután, általános ülés

A gyűlést vezeti: Dallin H. Oaks elnök.
Nyitóima: Weatherford T. Clayton elder.
Záróima: Valeri V. Cordon elder.
Zene: Tabernákulum Kórus; vezényel: Mack Wilberg és Ryan Murphy; orgonán kísér: Richard Elliott és Brian Mathias: Jelzótűz Atyánk kegyelme. *Himnuszok*, 206. sz., feld. Murphy; Drága a Pásztor szívének. *Himnuszok*, 142. sz., feld. Wilberg; Izráel Szentje. *Himnuszok*, 6. sz.; Mindenkit szeress!

Himnuszok, 196. sz., feld. Wilberg; Bátran végezzük. *Himnuszok*, 158. sz., feld. Elliott, kiadó: Jackman.

Konferenciái beszédek az interneten

Az általános konferenciái beszédek számos nyelven elérhetők a conference.lds.org honlapon, ahol ki kell választani a kívánt nyelvet. A beszédek az Evangéliumi könyvtár mobilalkalmazáson keresztül is rendelkezésre állnak. Az angol nyelvű video- és hanganyagot általában az általános konferenciát követő hat héten belül lehet beszerezni az elosztóközpontokból. A fogyatékossgal élő egyháztagok számára az általános konferenciával kapcsolatos információk könnyített kezelhetőséggel is elérhetők a disability.lds.org oldalon.

A borítón

Az előlő borítót fényképezte: Leslie Nilsson.
Hátoldal fotó: Cody Bell.

Konferenciái fényképek

A Salt Lake Cityben készült fényképeket Cody Bell, Janae Bingham, Mason Coberly, Randy Collier, Weston Colton, Alessandra DeAgostini, Ashlee Larson, Brian Nicholson, Leslie Nilsson, Matt Reier, Christina Smith, Dave Ward és Mark Weinberg készítette.

2018. MÁJUS XXVI. ÉVFOLYAM 5. SZÁM
LIAHONA 14751 135

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza nemzetközi folyóirata

Az Első Elnökség: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, Henry B. Eyring

A Tizenkét Apostol Kóvruma: M. Russell Ballard, Jeffrey R. Holland, Dieter F. Uchtdorf, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund, Gerrit W. Gong, Ulisses Soares

Főszerkesztő: Hugo E. Martinez

Főszerkesztő-helyettesek: Randall K. Bennett, Carol F. McConkie
Tanácsadók: Brian K. Ashton, Bonnie H. Cordon, ifj. LeGrand R. Curtis, Edward Dube, Sharon Eubank, Donald L. Hallstrom, Douglas D. Holmes, Erich W. Kopicchke

Ügyvezető igazgató: Richard I. Heaton

Egyházi folyóiratok igazgatója: Allan R. Loyborg

Gazdasági vezető: Garff Cannon

Vezető szerkesztő: Adam C. Olson

Vezetőszerkesztő-helyettes: Ryan Carr

Kiadásért felelős asszisztens: Francisca Olson

Alkotói és szerkesztői csoport: Maryssa Dennis, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter Gaunt, Jon Ryan Jensen, Charlotte Larcabal, Michael R. Morris, Eric B. Murdock, Sally Johnson Odekirik, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Mindy Selu, Chakell Wardleigh, Marissa Widdison

Művészeti ügyvezető igazgató: J. Scott Knudsen

Művészeti igazgató: Tadd R. Peterson

Arculat: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie Bentley, C. Kimball Bott, Thomas Child, David Green, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Emily Chieko Remington, Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Szellemi tulajdonjogi koordinátor: Collette Nebeker Aune

Gyártási vezető: Jane Ann Peters

Gyártási csoport: Ira Glen Adair, Kevin Banks, Julie Burdett, Thomas G. Cronin, Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilson, Derek Richardson

Nyomdai előkészítő: Joshua Dennis, Ammon Harris

Nyomatási igazgató: Steven T. Lewis

Terjesztési igazgató: Troy R. Barker

Fordítás: Mecseri Olivér

Terjesztés:

Corporation of the Presiding Bishop of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints Steinmühlstrasse 16, 61352 Bad Homburg v.d.H., Germany

Előfizetési tudnivalók:

Előfizetés vagy címváltozás bejelentése az Ügyfélszolgálaton keresztül lehetséges. Ingyenes telefonszám (USA és Kanada): 00800 2950 2950 Telefonszám: +49 6172 4928 33/34 Imél: orderseu@ldschurch.org Online Store internetes áruház: store.lds.org Az előfizetés éves díja: 4,60 euro

Kéziratok és kérdések a liahona.lds.org oldalon küldhetők be, vagy postai úton a következő címre: Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; vagy imélben: liahona@ldschurch.org.

A *Liahona* (a kifejezés a Mormon könyvében szerepel és „iránytűt” vagy „iránymutatót” jelent) a következő nyelveken jelenik meg: albán, angol, biszlama, bolgár, cseh, dán, észt, fidijs, finn, francia, görög, holland, horvát, indonéz, izlandi, japán, khmer, kínai, kiribati, koreai, lengyel, lett, litván, magyar, malgas, marshall-szigeteki, mongol, német, norvég, olasz, orosz, ormény, portugál, román, spanyol, svéd, számoai, szebuano, szlovén, szuahéli, tagalog, tahiti, thai, tongai, ukrán, urdu és vietnami. (A megjelenés gyakorisága országonként változik.)

© Intellectual Reserve, Inc., 2018. All right reserved. Printed in the United States of America.

Szerzői jogok: Természetes személyek másolatot készíthetnek a *Liahonában* megjelent anyagokról személyes, nem kereskedelmi használatra (beleértve az egyházi elhívásokhoz való felhasználást is), kivéve, ahol ez másként van feltüntetve. Ez a jogosultság bármikor visszavonható. Nem lehet azonban másolatokat készíteni azokról a képekről, amelyek forrásmegjelölésénél ez fel lett tüntetve! Szerzői jogi kérdések az alábbi címekre küldhetők: Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., Fl. 13, Salt Lake City, UT 84150, USA; imélben: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

May 2018 Vol. 26 No. 5. Liahona (USPS 311-480) Hungarian (ISSN 1085-3847) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (American Express, Discover, MasterCard, Visa) may be taken by phone or at store.lds.org. (Canada Post Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Beszélők betűrendben

Aburto, Reyna I., 78
Andersen, Neil L., 24
Ashton, Brian K., 12
Ballard, M. Russell, 9
Bednar, David A., 30
Bingham, Jean B., 104
Caussé, Gérald, 111
Christofferson, D. Todd, 55
Cook, Quentin L., 114
De Feo, Massimo, 81
Durrant, Devin G., 42
Echo Hawk, Larry J., 15
Eyring, Henry B., 6, 61, 86
Godoy, Taylor G., 34
Gong, Gerrit W., 97
Holland, Jeffrey R., 101
Holmes, Douglas D., 50
Jergensen, Kevin R., 29
Nelson, Russell M., 54, 68, 93, 100, 118
Oaks, Dallin H., 28, 65, 89
Oscarson, Bonnie L., 36
Rasband, Ronald A., 58
Renlund, Dale G., 46
Robbins, Lynn G., 21
Soares, Ulisses, 98
Stevenson, Gary E., 17
Uchtdorf, Dieter F., 107
Wakolo, Taniela B., 39
Wilson, Larry Y., 75
Zivic, Claudio D., 83

Tárgymutató

álázat, 30, 86
áldozat, 34
általános konferencia, 118
anyaság, 12
apaság, 65
ároni papság, 50
az egyház szervezete, 17, 58, 101
bűnbánat, 21, 24, 50, 75, 83, 89, 107
család, 42, 65
családtörténet, 36, 46, 114
egyházi elhívások, 65, 93
egység, 58, 78, 114
Első Elnökség, 17, 93
engedelmesség, 24, 83, 86, 89
engesztelés, 12, 15, 34, 39, 50, 81, 93, 97, 107
érdemesség, 65, 75
felelősség, 36, 114
felkészülés, 114
feltámadás, 89, 97, 107
Fiatal Férfiak, 36
Fiatal Nők, 36, 100
fiatalok, 104
gyermek, 12, 42
gyógyulás, 46
halál, 107
házitanítás, 100, 101
hit, 9, 24, 50, 86, 98, 118
húsvét, 93, 97, 107
igazlelkűség, 114
ima, 42, 75, 78, 83, 86, 93
Isten, az Atya, 12, 78, 81
isten természet, 12, 30
Jézus Krisztus, 9, 12, 15, 21, 24, 30, 34, 39, 75, 78, 81, 83, 86, 89, 93, 97, 98, 104, 107, 111
Joseph Smith, 12, 39, 86, 93, 97
jószerzés, 61
kegyelem, 21
kevelység, 30
kinyilatkoztatás, 75, 93
kitartás, 83

követni a prófétát, 17, 24, 58, 98
látogatótanítás, 100, 101
megbocsátás, 15, 21, 81
melkisédeki papság, 55, 58, 65
misszionáriusi munka, 114
Mormon könyve, 12
otthon, 42, 114
öröm, 34
papság, 65, 68, 100
papsági kvórumok, 54, 55, 58, 61, 104
próféták, 9, 17, 24, 30, 97, 98
sabbat, 9
Segítőegylet, 100, 104
siker, 21
szabadítás terve, 34, 81
szelidség, 30
szentírás-tanulmányozás, 12, 42, 83
Szentlélek, 75, 86, 93, 98
szeretet, 54, 78, 81, 86, 100, 101, 104
szertartások, 39, 46, 50, 97, 114, 118
szolgálat, 9, 36, 54, 55, 61, 65, 68, 78, 81, 101, 104
szolgálattétel, 54, 55, 58, 61, 68, 78, 86, 100, 101, 104, 111
szövetségek, 39, 83, 97, 111, 118
tanítás, 17, 42, 50
tanítványság, 36, 81, 104, 107, 111, 118
templomi munka, 36, 46, 114, 118
templomok, 97
Tizenkét Apostol Kóvruma, 17, 93
úrvacsora, 9, 21, 39, 83
Ünnepélyes gyülekezet, 6, 17, 24, 93
viszontagság, 107

A 188. éves általános konferencia kiemelkedő üzenetei és mozzanatai

Ez az általános konferencia több okból is történelmi volt, ide tartozik a melkisédeki papsági kvórumok átszervezése és a szolgálatétel új korszakának kezdete. De talán azt vártuk legjobban, hogy személyesen is támogathassuk Russell M. Nelson elnököt Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza 17. elnökeként.

Ünnepélyes gyülekezet

Amikor felálltunk és támogattuk új prófétánkat és elnökünket, felemelt kezünket nem számolta meg senki emberfia, aki feljegyzéseket vezetett volna, azonban a mennyben Isten-nel kötött szövetségként vettek róla tudomást.

A konferencia alatt végig bizonyítékát láthattuk annak, ahogy ez a Szabadító egyháza, melyet Ő vezet a szolgálain keresztül. Tanúi lehettünk annak, hogy milyen helyet foglal el hozzánk képest a próféta – nem közénk és a Szabadító közé áll, hanem mellénk, és mutatja a Szabadítóhoz vezető utat. Lehetőséget kaptunk személyes tanúbizonyság

elnyerésére „arról, hogy Nelson elnök elhívása Istentől való”, és lelkünknek „az Úr Jézus Krisztushoz való” lehorogonyzására (lásd Neil L. Andersen elder, 26. oldal).

- Többet is megtudhattok Nelson elnökről a 2018. májusi *Liahóna* 16 oldalas különleges mellékletéből.

Új vezetők támogatása

Nelson elnök támogatása mellett még 70 új vezetőt támogattunk.

- A támogatottak, köztük az új területi hetvenesek névsora megtalálható a 6–8, 28–29. oldalakon.
- Az új vezetők rövid életrajzai a 121. oldaltól olvashatók.

A kvórumokat és a szolgálatételt érintő változások

Bár próféták felügyelték, a konferencián bejelentett változtatások „azt a[z Istentől érkező] kinyilatkoztatást példázzák, amely kezdettől fogva vezeteti ezt az egyházat” – mondta Jeffrey R. Holland elder (lásd 101. oldal).

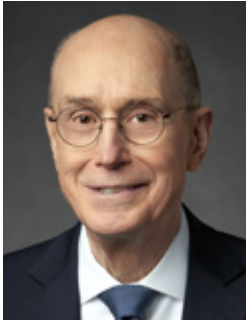
- A Nelson elnök, D. Todd Christofferson elder és Ronald A. Rasband elder által elmondott, a kvórumok átszervezésére vonatkozó utasítások az 54. oldaltól olvashatók.
- A Nelson elnök, Holland apostol és Jean B. Bingham nőtestvér által elmondott, a szolgálatételre vonatkozó utasítások az 100. oldaltól olvashatók.
- E változásokkal kapcsolatos további tudnivalók és oktatási forrásanyagok a híreknél találhatóak a 132–133. oldalon.

További templomok

„A világhoz szóló üzenetünk” kihangsúlyozásaként, mely szerint „Isten minden gyermekét – a fátjol mindkét oldaláról – hívjuk, hogy jöjjenek a Szabadítójukhoz, nyerjék el a szent templom áldásait, részesüljenek maradandó örömben, és váljanak érdemessé az örök életre”, Nelson elnök hét új templomot jelentett be.

- A 133. oldalról kiderül, hogy hol lesz ez a hét új templom. ■

Előterjeszti: Henry B. Eyring elnök
második tanácsos az Első Elnökségben

Ünnepélyes gyülekezet

Fivérek és nőtestvérek! Nelson elnök megkért, hogy én vezessem le az ünnepélyes gyülekezetet, amelyre most összejöttünk.

Ez egy különösen jelentős esemény Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagjai számára világszerte.

1880. október 10-től kezdve, amikor Brigham Young utódjaként támogatták John Taylort prófétaként, látnokként és kinyilatkoztatóként, valamint Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza elnökeként, ezen események mindegyike hivatalos ünnepélyes gyülekezetként szolgál az egyház tagsága számára, hogy hangot adjon az egyház szavának.

Kvórumonként és csoportonként fogunk szavazni. Bárhol is vagytok, kérjük, álljatok fel akkor, amikor erre felkérnek benneteket, és kezeitek felemelésével jelezzétek, hogy támogatjátok-e azokat, akiknek a neveit előterjesztik. Csak akkor szavazzatok, amikor arra kértek benneteket, hogy álljatok fel.

A Tabernákulumban és a Templom téren található Assembly Hallban zajló szavazást az oda beosztott általános felhatalmazottak fogják figyelemmel kísérni. A cövekközpontokban a cövekelnökség egyik tagja felügyeli a szavazást. Amennyiben bárki ellenzően szavaz, az illető vegye fel a kapcsolatot a saját cövekelnökével.

Kezdjük is el! Ne feledjétek, hogy csak akkor álljatok fel és szavazzatok, amikor arra kérnek benneteket.

Kérjük az Első Elnökség tagjait, álljanak fel!

Javasolt, hogy az Első Elnökség támogassa Russell Marion Nelsont mint prófétát, látnokot és kinyilatkoztatót, és mint Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza elnökét.

Akik az Első Elnökségből ezzel egyetértenek, kérem, jelezzék!

Javasolt, hogy az Első Elnökség támogassa Dallin Harris Oaksot mint első tanácsost, és Henry Bennion

Eyringot mint második tanácsost az egyház Első Elnökségében.

Az Első Elnökség tagjai, akik ezzel egyetértenek, kérem, jelezzék!

Javasolt, hogy az Első Elnökség támogassa Dallin Harris Oaksot a Tizenkét Apostol Kvórumának elnökeként, valamint Melvin Russell Ballardot a Tizenkét Apostol Kvórumának ügyvezető elnökeként.

Az Első Elnökség tagjai, akik ezzel egyetértenek, kérem, jelezzék!

Javasolt, hogy az Első Elnökség támogassa a Tizenkét Apostol Kvórumának tagjaiként a következőket: M. Russell Ballard, Jeffrey R. Holland, Dieter F. Uchtdorf, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E.

Stevenson, Dale G. Renlund, Gerrit Walter Gong és Ulisses Soares.

Az Első Elnökség tagjai, kérem, jelezzék!

Javasolt, hogy az Első Elnökség támogassa a tanácsosokat az Első Elnökségben és a Tizenkét Apostol Kvórumát mint prófétákat, látnokokat és kinyilatkoztatókat.

Az Első Elnökség tagjai, kérem, jelezzék!

Az Első Elnökség, kérem, foglaljon helyet.

Megkérjük Gong eldert és Soares eldert, hogy foglalják el helyüket a Tizenkettek Kvórumában.

Kérjük, hogy most csak a Tizenkét Apostol Kvórumának tagjai álljanak fel, beleértve Gong eldert és Soares eldert is.

Javasolt, hogy a Tizenkét Apostol Kvóruma támogassa Russell Marion Nelsont mint prófétát, látnokot és kinyilatkoztatót, és mint Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza elnökét, a tanácsosaival és a Tizenkét Apostol Kvórumának tagjaival együtt, ahogyan őket az imént előterjesztettük és megszavaztattuk az Első Elnökséggel.

A Tizenkét Apostol Kvórumának tagjai, akik ezzel egyetértenek, kérem, jelezzék!

Kérem, foglaljatok helyet.

Kérjük az általános felhatalmazott hetveneseket, valamint az Elnöklő Püspökség tagjait, hogy álljanak fel!

Javasolt, hogy minden általános felhatalmazott hetvenes, valamint az Elnöklő Püspökség tagjai támogassák

Russell Marion Nelsont mint prófétát, látnokot és kinyilatkoztatót, és mint Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza elnökét, a tanácsosaival és a Tizenkét Apostol Kvórumának tagjaival együtt, ahogyan őket az imént előterjesztettük és megszavaztattuk az Első Elnökséggel.

Minden általános felhatalmazott hetvenes és az Elnöklő Püspökség tagjai, akik ezzel egyetértenek, kérem, jelezzék! Kérem, foglaljatok helyet.

Kérjük, hogy most a következők álljanak fel, bárhol is legyenek világszerte: minden területi hetvenes, elrendelt pátriárka, főpap és elder.

Támogatásra javasoljuk Russell Marion Nelsont mint prófétát, látnokot és kinyilatkoztatót, és mint Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza elnökét, a tanácsosaival és a Tizenkét Apostol Kvórumának tagjaival együtt, ahogyan őket előterjesztettük és megszavaztattuk.

Amik ezzel egyetértenek, kérem, jelezzék!

Ha bárki ellenzi, ugyanígy jelezheti. Kérem, foglaljatok helyet.

Kérjük, hogy most a Segítőegylet minden tagja – vagyis minden 18 éves vagy annál idősebb nőtestvér – álljon fel!

Támogatásra javasoljuk Russell Marion Nelsont mint prófétát, látnokot és kinyilatkoztatót, és mint Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza elnökét, a tanácsosaival és a Tizenkét Apostol Kvórumának tagjaival együtt, ahogyan őket korábban előterjesztettük és megszavaztattuk.

Amik egyetértenek, kérem, kézfeltartással jelezzék!

Ha valaki ellenzi, hasonlóképpen jelezze!

Kérem, foglaljatok helyet.

Kérjük azokat, akik kizárólag az ároni papságot viselik – vagyis minden elrendelt papot, tanítót és diakónust –, hogy álljanak fel!

Támogatásra javasoljuk Russell Marion Nelsont mint prófétát, látnokot és kinyilatkoztatót, és mint Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza elnökét, a tanácsosaival és a Tizenkét Apostol Kvórumának tagjaival együtt, ahogyan őket korábban előterjesztettük és megszavaztattuk.

Amik egyetértenek, kérem, kézfeltartással jelezzék!

Ha bárki ellenzi, ugyanígy jelezheti.

Kérem, foglaljatok helyet.

Kérjük, hogy most a 12 és 18 év közötti fiatal nők álljanak fel!

Támogatásra javasoljuk Russell Marion Nelsont mint prófétát, látnokot és kinyilatkoztatót, és mint Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza elnökét, a tanácsosaival és a Tizenkét Apostol Kvórumának tagjaival együtt, ahogyan őket korábban előterjesztettük és megszavaztattuk.

Amik egyetértenek, kérem, kézfeltartással jelezzék!

Ha bárki ellenzi, ugyanígy jelezheti. Kérem, foglaljatok helyet.

Most pedig felkérjük az egyház teljes tagságát, bárhol is legyetek, beleértve azokat is, akik korábban már álltak, hogy álljanak fel!

Támogatásra javasoljuk Russell Marion Nelsont mint prófétát, látnokot és kinyilatkoztatót, és mint Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza elnökét, a tanácsosaival és a Tizenkét Apostol Kvórumának tagjaival együtt, ahogyan őket előterjesztettük és megszavaztattuk.

Amik egyetértenek, kérem, kézfeltartással jelezzék!

Ha bárki ellenzi, ugyanígy jelezheti. Kérem, mindannyian foglaljatok helyet.

Fivérek és nőtestvérek, köszönjük a szereteteket és a támogatásokat! ■

M. Russell Ballard elnök
a Tizenkét Apostol Kvórumának ügyvezető elnöke

Istentől kapott drága ajándékok

Az élet megtelhet hittel, örömmel, boldogsággal, reménnyel és szeretettel, amikor a legcsekélyebb mértékű valódi hitet gyakoroljuk Krisztusban.

Fivéreim és nőtestvéreim! Épp egy ünnepélyes gyülekezeten vettünk részt, mely gyakorlat a Bibliához vezethető vissza, amikor az ősi Izráel összegyűlt, hogy érezze az Úr jelenlétét és megünnepelje az Ő áldásait.¹ Abban a kiváltságban van részünk, hogy olyan időben élünk, amikor ez az ősi gyakorlat visszaállításra került Joseph Smith prófétán keresztül.² Arra buzdítalak benneteket, hogy jegyeztétek le a személyes naplótokba, hogy mit éreztetek eme igen szent alkalom kapcsán, amelynek részesei lehettetek.

Nemrégiben búcsút vettünk szeretett barátunktól és prófétánktól, Thomas S. Monson elnöktől. Bár mindannyiunknak hiányzik, mélységesen hálásak vagyunk azért, hogy az Úr elhívott egy új prófétát, Russell M. Nelson elnököt, hogy az egyháza felett elnököljön. Annak rendje s módja szerint új fejezetet nyitottunk egyházunk történetében. Ez egy drága ajándék Istentől.

Amikor feltartott kézzel mindannyian támogattuk Nelson elnököt, tanúként álltunk Isten előtt, és elismertük, hogy ő Monson elnök jogos utódja. Felemelt kezünkkel megígértük, hogy

odafigyelünk a hangjára, amikor útmutatást kap az Úrtól.

Az Úr ezt mondta:

„...szívleljétek meg [az egyház elnökének] minden szavát és parancsolatát, amelyet úgy ad nektek, ahogyan ő kapja azokat...

Mert az ő szavát úgy fogadjátok, mintha az én számból eredne, teljes türelemmel és hittel!”³

Több mint 60 éve ismerem az új próféta-elnökünket. 33 esztendőn át szolgáltam vele a Tizenkették Kvórumában, és tanúja vagyok annak, hogy az Úr keze felkészítette arra, hogy elnöklő apostolunk és prófétánk legyen, a szent papság összes kulcsával szolgálva a földön. Teljes mértékben támogassa hát mindegyikünköt és a tanácsosait, és kövessük az útmutatásukat! Szeretettel köszöntjük továbbá Gong eldert és Soares eldert a Tizenkét Apostol Kvóruma tagjaiként.

Jézus a feltámadását követően – amelyet ezen a ragyogó húsvéti hétvégén ünneplünk – megjelent a tanítványainak, és így szólt hozzájuk: „Békeség néktek! A miként engem küldött vala az Atya, én is akképen küldelek titeket.”⁴ Figyeljétek meg a kétszeres cselekvést:

Isten elküldi a Fiát. A Fiú elküldi a szolgáit – halandó férfiakat és nőket –, hogy elvégezzék az Ő munkájukat.

Nem kell csodálkoznunk azon, hogy az Úr munkájára elhívott személyek emberileg nem tökéletesek. A szentírásbeli történetek részletesen szólnak olyan férfiakról és nőkről, akiket Isten egy nagyszerű munka elvégzésére hívott el – akik Mennyei Atyánk remek fiai és leányai voltak, és akik elhívást kaptak a feladatkörükbe az egyházban, a tőlük telhető legjobbra törekedvén, ám egyikük sem volt tökéletes. Ugyanúgy igaz ez ránk is, a napjainkban.

Emberi gyengeségeink és hiányosságaink valóságának fényében hogyan haladunk előre egymást támogatva és fenntartva? A hittel kezdődik – az Úr Jézus Krisztusba vetett valóságos, őszinte hittel. A Szabadítóba vetett hit Krisztus tanának és evangéliumának első tantétele.

Sok évvel ezelőtt a Szentföldön jártam. Egy mustárfa mellett elhaladva a BYU Jeruzsálem Központ igazgatója megkérdezte, hogy láttam-e már mustármagot. Nemleges válaszomat hallva megálltunk. Megmutatta a mustár magjait. Meglepően aprók voltak!

Aztán eszembe jutott Jézus tanítása: „Mert bizony mondom néktek: Ha

akkora hitetek volna, mint a mustármag, azt mondanátok ennek a hegynek: Menj innen amoda, és elmenne; és semmi sem volna lehetetlen néktek.”⁵

Ha csak egy mustármagnyi hittel is rendelkezünk, az Úr segíthet nekünk eltávolítani a csüggedés és a kétely hegyeit az előttünk álló feladatok során, miközben Isten gyermekeivel együtt szolgálunk, köztük a családtagokkal, az egyháztaggal, és azokkal, akik még nem tagjai az egyháznak.

Fivérek és nőtestvérek! Az élet megtelhet hittel, örömmel, boldogsággal, reménnyel és szeretettel, amikor a legcsekélyebb mértékű valódi hitet gyakoroljuk Krisztusban – akár csak egy mustármagnyit is.

George A. Smith elder felidézte, milyen tanácsot adott neki Joseph Smith próféta: „Azt mondta nekem, hogy soha ne csüggedjek el, bármilyen nehézségek is vegyenek körül. Ha Új-Skócia legmélyebb szakadékaiba süllyedek is, és az egész Sziklás-hegység rám omlik, akkor sem szabad elcsüggednem, hanem tartsak ki, gyakoroljak hitet, maradjak bátor, és a végén feljutok a halom tetejére.”⁶

Tartsuk emlékezetben Pál e kijelentését: „Mindenre van erőm a Krisztusban, a ki engem megerősít.”⁷ Ennek tudata egy másik drága ajándék Istentől.

Az eddig említett ajándékokon kívül számos további is van. Most csupán

néhányról fogok szólni: a szombatnap ajándékáról, az úrvacsora ajándékáról, mások szolgálatának ajándékáról, illetve Isten számunkra adott páratlan ajándékáról, vagyis a Szabadítóról.

A szombatnap ereje az Úr Lelkének zavartalan érzését kísérő gyönyörűség, öröm és melegség megtapasztalása az egyházban és otthon.

Túl sokan engedik meg maguknak, hogy szinte online éljenek az okoseszközökkel – éjjel-nappal a képernyő villódzó fénye tükröződik az arcukon, és a fülükbe dugott fülhallgató kizárja a Lélek csendes, halk hangját. Ha nem találunk időt az ezekről való leszakadásra, akkor elszalaszthatjuk a lehetőségeket, hogy meghalljuk Annak a hangját, aki így szólt: „Csendesedjétek és ismerjétek el, hogy én vagyok az Isten!”⁸ Nincs azzal semmi baj, ha kihasználjuk az Úr által sugalmazott technikai vívmányokat, azonban bölcsnek kell lennünk a használatukban. Emlékezzetek a szombatnap ajándékára!

Az úrvacsorai gyűlésen való úrvacsoravétel áldásának soha nem szabadna rutinszerűvé válnia, vagy olyasmivé, amit csak úgy megteszünk. Az egész hét során ez csupán 70 perc arra, amikor megállhatunk, és nagyobb békességre, öröme és boldogságra lelhetünk az életünkben.

Az úrvacsoravétel és a szövetségünk megújítása révén azt jelezzük az Úrnak,

hogy mindig emlékezünk Órá. Engesztelése egy drága ajándék Istentől.

A Mennyei Atya gyermekeinek nyújtott szolgálat kiváltsága egy másik lehetőséget biztosít Szeretett Fia példájának követésére.

Vannak hivatalos szolgálati lehetőségek: a családjában, az egyházi elhívásainkban, valamint a közösségi szolgálati projekteken való részvételünk által.

Az egyháztagok – férfiak és nők – ne habozzanak, ha az a vágyuk, hogy közhivatalért indulnak a kormányzat bármely szintjén, bárhol éljenek is. Hanyagunk lényeges és fontos napjainkban az iskoláinkban, a városainkban és az országainkban. Ahol demokrácia honol, ott egyháztagokként kötelességünk tiszteletre méltó férfiakra és nőkre szavazni, akik készen állnak a szolgálatra.

Vannak kötetlen – vagyis megbízás nélküli – szolgálati lehetőségek is, melyek akkor adódnak, amikor kezünket nyújtjuk mások felé, akikkel az élet utazása során találkozunk. Ne feledjétek: Jézus arra tanította a törvénytudót, hogy úgy kell szeretnünk Istent és a felebarátainkat, mint önmagunkat, ehhez pedig az irgalmas szamaritánust használta példaként.⁹

A szolgálat megnyitja az ablakot, amely által megértjük Krisztus életét és szolgálatát. Jézus szolgáltni jött, amint azt a szentírások tanítják: „az embernek Fia nem azért jött, hogy néki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és adja az ő életét váltságul sokakért.”¹⁰

Talán Péter határozta meg legtalálékosabban a Szabadító halandó szolgálattételét ezzel a három szóval: „széjjeljárt jót tévén”¹¹.

Az Úr Jézus Krisztus mind közül a legdrágább ajándék Istentől. Jézus ezt mondta: „Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam.”¹²

Nefi e szavakkal fejezte ki Szabadítónk jelentőségét: „Krisztusról beszélünk, Krisztusban örvendezünk, Krisztusról prédikálunk, Krisztusról profétálunk, és proféciáink szerint írunk, hogy gyermekeink tudhassák, milyen forráshoz forduljanak bűneik bocsánatáért.”¹³ Mindig és mindenhol Krisztust kell az életünk középpontjában tartanunk.

Emlékezzünk arra, hogy az Ő neve jelenik meg hódolati helyeinken, az Ő nevében keresztelkedünk meg, illetve az Ő nevében vagyunk konfirmálva, elrendelve, felruházva, valamint összepecsételve a házasságban. Veszünk az úrvacsorából, és megígérjük, hogy magunkra vesszük az Ő nevét – és valódi keresztényekké válunk. Végezetül pedig arra kérnek minket az úrvacsorai imában, hogy mindig emlékezzünk Őrá.¹⁴

A holnapi húsvétvasárnapra készülve emlékezzünk arra, hogy Krisztus mindenk felett áll. Ő az igaz Bíró, a mi hű Szószólónk, áldott Megváltónk, a jó Pásztor, a megígért Messiás, igaz Barátunk, és még ennél is sokkal, de sokkal több. Ő valóban Atyánk igen drága ajándéka számunkra.

Tanítványi mivoltunkban számos követelmény, aggály és feladat hárul ránk. Van azonban néhány olyan tett, amelynek mindig egyháztagságunk középpontjában kell állnia. Ezt parancsolja az Úr: „Legyél tehát hűséges; állj meg a hivatalban, amelyet kijelöltem neked; *segítsd* a gyengéket, *emeld fel* a lecsüggesztett kezeket, és *erősítsd meg* az ellankadt térdeket.”¹⁵

Ez a tettekben megmutakozó egyház! Ez a tiszta vallás! Ez az evangélium a maga igaz valójában, amikor segítjük, felemeljük és megerősítjük azokat, akik lelki vagy fizikai szükségletet látnak! Ehhez az szükséges, hogy meglátogassuk és segítsük őket,¹⁶ hogy a Mennyei Atyába és Jézus Krisztusba vetett hitről, valamint az Ő engeszteléséről

való bizonyosságuk mélyen a szívükben horgonyozzon.

Az Úr segítsen és áldjon meg minket, hogy kincsnek tekintsük az Istentől kapott rengeteg becses ajándékunkat, beleértve az Ő visszaállított egyházában való tagságunkat is! Imádkozom azért, hogy eltöltsön minket a szeretet Mennyei Atyánk minden gyermeke iránt, hogy képesek legyünk meglátani a szükségleteiket, valamint készek legyünk megválaszolni az evangéliummal kapcsolatos kérdéseiket és aggályait világos és kedves módokon, hogy ezáltal elmélyüljön az egymás iránti megértés és megbecsülés.

Tanúságomat teszem, hogy Jézus Krisztus a Szabadítónk. Amit ezen az általános konferencián tanítani fognak nekünk, az sugalmazás útján adatik apostoloktól és profétáktól, általános felhatalmazottaktól és nőtestvér

vezetőktől, akik az egyház általános tisztségviselői. Maradjon mindnyájunkkal az Úr öröme és békessége, ezért imádkozom alázatosan az Úr Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd *Encyclopedia of Mormonism* (1992), “Solemn Assemblies,” 3:1390–91.
2. Lásd Tan és szövetségek 88:70.
3. Tan és szövetségek 21:4–5.
4. János 20:21; kiemelés hozzáadva.
5. Máté 17:20.
6. George A. Smith, idézet forrása: *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* (2007). 245.
7. Filippibeliek 4:13.
8. Zsoltárok 46:11.
9. Lásd Lukács 10:25–37.
10. Máté 20:28.
11. Apostolok cselekedetei 10:38.
12. János 14:6.
13. 2 Nefi 25:26.
14. Lásd Tan és szövetségek 20:77, 79.
15. Tan és szövetségek 81:5; kiemelés hozzáadva.
16. Lásd Jakab 1:27.

Brian K. Taylor elder
a Hetvenektől

Valóban Isten gyermek-e vagyok?

Hogyan tapasztalhatjuk meg mindannyian isteni mivoltunk megértésének erejét? Ez Isten, a mi Atyánk megismerésére való törekvéssel kezdődik.

Nemrég drága édesanyámmal mentem istentiszteletre a kőből épült régi kápolnámba. Az elemis teremből, ahová évtizedekkel azelőtt magam is jártam, hívogató hangocskák hallatszottak. Hátramentem és figyeltem, amint gondos vezetők az idei mottóról tanítanak, amely így szól: „Isten gyermeke vagyok”¹. Mosolyogva emlékeztem vissza azokra a türelmes és szerető tanítókra, akik akkoriban az éneklés idején gyakran néztek rám – a sor szélén ülő rakoncátlan kisfiúra – úgy, mintha ezt

kérdeznék: „Vajon ő *tényleg* Isten gyermeke? És ki küldte őt ide?”²

Mindannyiunkat arra kérem, hogy tárjuk ki szívünket a Szentlélek előtt, aki „bizonyoságot tesz a mi lelkünkkel együtt, hogy Isten gyermekei vagyunk”³.

Boyd K. Packer elnök világos és értékes szavait idézve: „Isten gyermekei vagytok. Ő a lelketek Atyja. Lelkileg nemesi születésűek vagytok, a Mennyei Királyának leszármazottai. Mélyítsetek el elmétekben ezt az igazságot, és ragaszkodjatok hozzá! Akárhány nemzedéknyi halandó őstök van, bármilyen faj vagy nép képviselői vagytok, lelketek családfája egyetlen sorban leírható: Isten gyermekei vagytok!”⁴

„Atyánkat meglátva... – mondta Brigham Young – olyan lényt fogtok látni, akit már régóta ismertek, aki a karjába von majd benneteket, ti pedig készségesen bújtok majd az ölelésébe és csókoljátok meg Őt.”⁵

Az isteni mivolt felett vívott nagy háború

Mózes úgy ismerte meg isteni mivoltát, hogy szemtől szembe beszélt az Úrral. Ezen élménye után „jött a Sátán, kísértve őt”, azzal az alattomos, gonosz

szándékkal, hogy eltorzítsa Mózes önazonosságát, „mondván: Mózes, *ember fia*, hódolj nekem! És... Mózes a Sátánra nézett és azt kérdezte: Ki vagy te? Mert íme, én *Isten fia* vagyok”⁶.

Ez az isteni mivolt felett vívott nagy háború ádázul tombol, míg a Sátán egyre gyarapodó fegyvertára megpróbálja elpusztítani az Istenbe vetett hitünket és az Őhöz fűződő kapcsolatunkról való tudásunkat. Szerencsére már kezdettől fogva világosan látjuk és értjük a valódi mivoltunkat: „És monda Isten: Teremtünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra”⁷, az élő próféták pedig azt hirdetik: „[Minden emberi lény] mennyei szülők szeretett lélekfia vagy lélekleánya, és mint ilyenek, isteni természettel és rendeltetéssel rendelkeznek”⁸.

Ha biztos tudást szerzünk ezekről az igazságokról,⁹ akkor az segít nekünk mindenféle próbatétel, gond és megpróbáltatás legyőzésében.¹⁰ Amikor az Úr egyik apostolától megkérdezték, hogy mi módon segíthetünk azoknak, akik személyes kihívással küszködnek, ő ezt felelte: „Tanítsátok meg nekik, hogy kik ők és mi a céljuk!”¹¹

„Az általam birtokolt legnagyobb hatású tudás”

Ezek a hathatós igazságok megváltoztatták az egyik barátnőm, Jen¹² életét, aki tizenévesen súlyos autóbalesetet okozott. Bár a testi sérülései is súlyosak voltak, azért érzett átható fájdalmat, mert a másik autó vezetője életét vesztette. „Valaki az én hibámból vesztette el az édesanyját” – mondja. Jen, aki mindössze pár nappal azelőtt még állva mondta fel: „Mennyei Atyánk lányai vagyunk, Ő szeret minket, és mi szeretjük Őt”¹³, mostanra megkérdőjelezte ezt: „Hogyan szerethetne Ő *engem*?”

„A testi fájdalom elmúlt – mondta –, de szerintem soha nem fogok

felgyógyulni az érzelmi és a lelki sebekből.”

A túlélés érdekében Jen mélyen elrejtette az érzéseit, távolságtartóvá és eltompulttá vált. Egy évvel később, amikor végre képes volt rá, hogy beszéljen a balesetről, egy sugalmazott tanácsadó arra kérte, hogy írja le a mondatot: „Isten gyermeke vagyok”, és naponta 10 alkalommal mondja el.

„A szavakat leírni könnyű volt – idézte fel –, de kimondani nem tudtam őket. [...] Az olyan valóságossá tette volna, és én nem igazán hittem abban, hogy Isten a gyermekének akar engem. Sokszor csak összekuporodtam és sírtam.”

Több hónap elteltével Jen végre képes volt mindennap elvégezni a feladatot. „Egész lelkemet kiöntöttem – mondta –, könyörögve Istennek. [...] Aztán elkezdtem elhinni a szavakat.” Ez a hit lehetővé tette a Szabadító számára azt, hogy hozzákezdjen Jen sérült lelkének helyrehozatalához. A Mormon könyve vigaszt és bátorságot nyújtott az Úr engesztelése révén.¹⁴

„Krisztus érezte a fájdalmimat, a gyötrelmeimet, a bűntudatomat – mondja végül Jen. – Éreztem Isten tiszta szeretetét. Korábban nem tapasztaltam semmit, ami ilyen erőteljes lenne! Annak tudata, hogy Isten gyermeke vagyok, az általam birtokolt legnagyobb hatású tudás!”

Isten, a mi Atyánk megismerésére törekedni

Fivéreim és nőtestvéreim, hogyan tapasztalhatjuk meg mindannyian isteni mivoltunk megértésének erejét? Ez Isten, a mi Atyánk megismerésére való törekvéssel kezdődik.¹⁵ Russell M. Nelson elnök így tett bizonyosságot erről: „Valami igen erőteljes dolog történik, amikor Isten egy gyermeke igyekszik többet megtudni Róla és az Ő Szeretett Fiáról.”¹⁶

A Szabadító megismerése és követése segít nekünk megismerni az Atyát. Jézus, lévén az Ő Atyja „valóságának képmása”¹⁷, azt tanította, hogy „a Fiú semmit sem tehet önmagától, hanem ha látja cselekedni az Atyát”¹⁸. Krisztus minden szava és tette Isten valódi természetéről és a mi Őhozzá fűződő kapcsolatunkról árulkodik.¹⁹ Jeffrey R. Holland elder azt tanította: „...amikor minden pórusból vér fakadt és ajkát elhagyta a fájdalmas kiáltás, Krisztus Őt kereste, akit mindig is keresett – az Ő Atyját. »Abba« – kiáltotta. – »Papa!«”²⁰

Miként Jézus is buzgón kereste Atyját a Gecsemánéban, úgy az ifjú Joseph Smith is, 1820-ban imádságos lélekkel kereste Istent a Szent Ligetben. Miután azt olvasta, hogy „ha pedig valakinek közületek nincsen bölcsessége, kérje Istentől”,²¹ Joseph elvonult imádkozni.

„...letérdeltem – írta később –, és elkezdtem Isten előtt feltárni szívem vágyait.

...egy fényoszlopot láttam pontosan a fejem felett...

...két Személyt láttam felettem a levegőben állni, akiknek ragyogása és dicsősége leírhatatlan volt. Egyikük hozzám szólt, a nevemen szólítva, és ezt mondta a másikra mutatóval: [Joseph!] *Ez az én Szeretett Fiam. Őt hallgasd!*”²²

A Szabadító és Joseph próféta példáját követve, Istent buzgón keresve nagyon is valóságos módon rá fogunk jönni, miként Jen is, hogy Atyánk név

szint ismer bennünket és hogy mi az Ő gyermekei vagyunk.

Az anyáknak, különösen a fiatal anyáknak, akik gyakran túlterheltnak érzik magukat, mint akik feje felett összecsapnak a hullámok, miközben igyekeznek „bűnnek ellenálló” nemzedéket²³ nevelni, azt mondom: Soha ne becsüljétek alá központi szerepeteket Isten tervében! A feszült pillanatokban – talán amikor a kicsik után futkostok, és a konyhából áradó füstszag tudatja veletek, hogy a szeretettel előkészített vacsorátokból immár égő áldozat lett – tudnotok kell, hogy Isten megszenteli a legnehezebb napjaitokat.²⁴ Ő csendesen erről biztosít minket: „Ne félj, mert én veled vagyok”²⁵. Tisztelünk benneteket, midőn betöltitek Joy D. Jones nőtestvér reményét, mely szerint „gyermekeink megérdemlik, hogy értsék az isteni mivoltukat”²⁶.

Arra biztatom mindannyiunkat, hogy keressük Istent és az Ő Szeretett Fiát. „Ezeket az igazságokat – mondta Nelson elnök – sehol nem tanítják világosabban és hathatósabban, mint a Mormon könyvében.”²⁷ Nyissátok fel lapjait, és fedezétek fel, hogy mi mindent tesz Isten a mi jóllétünkért és boldogságunkért,²⁸ hogy Ő „irgalmas és kegyes, lassú a haragra, hosszantűró és telve van jósággal”,²⁹ és hogy mindenki egyforma Isten előtt.³⁰ Amikor sértve, elvesztettnek, rémültnek, zaklatottnak, szomorúnak, éhesnek vagy reménytelenül elhagyatottnak érzitek magatokat az

élet szélsőséges körülményei közepete,³¹ nyissátok ki a Mormon könyvét, és rá fogtok jönni, hogy „[Isten] soha nem hagy el minket. Eddig sem hagyott el, és ezután sem fog. Nem is tehet ilyet. A jelleme nem engedi, [hogy ezt tegye].”³²

Atyánk megismerése mindent megváltoztat, különösen a szívünket, midőn gyengéd Lelke megerősíti igazi kilétünket és azt, hogy milyen értékesek vagyunk az Ő szemében.³³ Isten mellett jár a szövetség ösvényén, midőn imádságos könyörgések, a szentírások kutatása és engedelmes törekvések által keressük Őt.

Isten jellemének kiválósága - a tanúbizonyságom

Szeretem Atyáim Istenét³⁴, „a Mindenható Úristen[t]”³⁵, aki velünk együtt könnyezik a gyötrelmeinkben, türelmesen megfeddi a hamislelkűségünket, és örvendezik, amikor igyekszünk minden bűnünkkel felhagyni azért, hogy megismerjük Őt.³⁶ Őneki hódolok, aki mindig is az „árváknak atyja”³⁷ és a társtalanok társa. Hálásan bizonyágot teszek arról, hogy megismertem Istent, az Atyámat, és tanúságot teszek az Ő tökéletességeiről, tulajdonságairól és „jellemének kiválóságáról”³⁸.

Hón imádkozom azért, hogy mindegyikünk valóban megértse és becsben tartsa saját nemesi születési előjogát³⁹ Isten gyermekeként azáltal, hogy megismeri Őt, „az egyedül igaz Istent, és a kit elküld[ött], a Jézus Krisztust”⁴⁰. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd *A közös foglalkozás 2018-as vázlat: Isten gyermeke vagyok*. lds.org/languages/hun/content/manual/2018-outline-for-sharing-time/instructions.
2. Lásd Isten gyermeke vagyok. *Himnuszok*, 189. sz.
3. Rómabeliek 8:16.
4. Boyd K. Packer, „To Young Women and Men,” *Ensign*, May 1989, 54.
5. Brigham Young, „Discourse,” *Deseret News*, Oct. 1, 1856, 235.
6. Mózes 1:12–13; kiemelés hozzáadva.
7. 1 Mózes 1:26.
8. A család: Kiáltvány a világhoz. *Liahóna*, 2017. máj. 145.
9. Joseph Smith azt mondta: „Az evangélium első tantétele az, hogy bizonyosan ismerjük Isten jellemét” (A King Follett-beszédből, 1844. ápr. 7.; in *History of the Church*, 6:305).
10. Lásd Alma 36:3, 27.
11. Russell M. Nelson, in Tad R. Callister, „Our Identity and Our Destiny” (Brigham Young University devotional, Aug. 14, 2012), 1, speeches.byu.edu.
12. A nevet megváltoztattuk.
13. A Fiatal Nők alapeszméje. *Fiatal Nők Személyes Fejlődés* (2009). 3.; lásd még PersonalProgress.Lds.org.
14. Lásd 2 Nefi 2; 6–9; Móziás 2–5; 14–16; Alma 7; 34; 39–42; Hélamán 14; 3 Nefi 11; Moróni 7.
15. Joseph Smith próféta azt tanította: „Amennyiben az emberek nem fogják fel Isten jellemét, akkor önmagukat sem értik” (*Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* [2007]. 42.).
16. Russell M. Nelson: A Mormon könyve: Milyen lenne nélküle az életetek? *Liahóna*, 2017. nov. 61.
17. Zsidók 1:3.
18. János 5:19.
19. Lásd Jeffrey R. Holland: Isten nagysága. *Liahóna*, 2003. nov. 70–73.
20. Vö. Jeffrey R. Holland: Az atyáktól megkívánt dolgok. *Liahóna*, 1999. júl. 19.
21. Jakab 1:5.
22. Joseph Smith története 1:15–17.
23. Russell M. Nelson: Kérés a nőtestvéreimhez. *Liahóna*, 2015. nov. 97.
24. Lásd Mily szilárd alap az Isten igéje. *Himnuszok*, 37. sz.

25. Ésaías 41:10.
26. Joy D. Jones, in Marianne Holman Prescott, „2018 Primary Theme ‘I Am a Child of God’ Teaches Children Their Divine Identity,” Church News section of LDS.org, Jan. 5, 2018, news.Lds.org.
27. Russell M. Nelson: A Mormon könyve: Milyen lenne nélküle az életetek? 61.
28. Lásd Hélamán 12:2; lásd még 2 Nefi 26:24.
29. *Lectures on Faith* (1985), 42.
30. 2 Nefi 26:33.
31. Nagyon szeretem annak az idős pionír férfinak a megindító történetét, aki a fenszíkron való átkelés tapasztalatai után erről tett bizonyágot: „Többet szenvedtünk annál, amit valaha is el tudnak képzelni, és sokan behaltak a viszontagságokba és az éhezésbe, de hallották-e, hogy e csoport egy túlélője valamikor is kijött volna egy kritizáló szót? *Ebből a társaságból soha senki nem hagyta el a hitét vagy az egyházat, mert azzal a biztos tudással kerültünk ki ebből, hogy Isten él, mert megismertük őt a nyomorúságok közepette*” (in David O. McKay, „Pioneer Women,” *Relief Society Magazine*, Jan. 1948, 8; lásd még Örökségünk. 78.).
32. George Q. Cannon, „Remarks,” *Deseret Evening News*, Mar. 7, 1891, 4.
33. Lásd Tan és szövetségek 18:10.
34. Lásd Apostolok cselekedetei 5:30; 22:14; Nagy Istenünk, mindenható kezed. *Himnuszok*, 34. sz.
35. Mózes 1:3; lásd Jelenések 15:3; 21:22–23; 3 Nefi 4:32; Tan és szövetségek 109:77; 121:4.
36. Alma 22:18.
37. Zsoltárok 68:6; lásd még Jakab 1:27.
38. *Lectures on Faith* (1985), 42.
39. Lásd „Carry On,” *Hymns*, no. 255.
40. János 17:3.

Larry J. Echo Hawk elder
a Hetvenektől

Miképpen Krisztus megbocsát néktek, akképpen ti is

Ha megtanulunk szabadon megbocsátani azoknak, akik vétkeznek ellenünk, akkor kimondhatatlan békességre és a Szabadítónkkal való társulásra tehetünk szert.

A hétnek első napján pedig kora reggel a sírhoz menének, vivén az elkészített fűszerszámokat, és némely más asszonyok is velük.

És a követ a sírről elhengerítve találák.

És mikor bementek, nem találák az Úr Jézus testét.

És lőn, hogy mikor ők e felett megdöbbenének, ímé két férfiú áll a melléjük fényes öltözetben:

És mikor ők megrémülvén a földre hajták orcájokat, azok mondának nékik: Mit keresitek a holtak között az élőt?

Nincs itt, hanem feltámadott¹.

Holnap, a húsvéti sabbat alkalmával különleges módon fogunk megemlékezni arról, mit tett értünk Jézus Krisztus: „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”² Végül majd mi is feltámadunk, mint Ő, hogy örökké éljünk.

Jézus Krisztus szent engesztelésének csodája folytán mi is elnyerhetjük a bűneink és helytelen cselekedeteink megbocsátásának ajándékát, ha

elfogadjuk a bűnbánat lehetőségét és felelősségét. A szükséges szertartások elnyerése, a szövetségek megtartása és a parancsolatoknak való engedelmeség által pedig örök életet és felmagasztosulást nyerhetünk.

Ma a megbocsátásra – a Szabadítónk és Megváltónk, Jézus Krisztus által felkínált nélkülözhetetlen és becses ajándéokra – szeretnék összpontosítani.

1982 decemberének egyik éjszakáján feleségemmel, Terryvel, egy telefonhívásra riadtunk fel az idahói Pocatellóban lévő otthonunkban. Amikor felvettem

a telefont, csupán zokogást hallottam. Végül elcsukló hangon megszólalt a nővérem: „Tommy meghalt.”

Egy 20 éves ittas sofőr több mint 135 km/h sebességgel gondatlanul átszáguldott egy piros lámpán a coloradói Denver belvárosában. Teljes sebességgel belerohant abba az autóba, melyet a legkisebb öcsém, Tommy vezetett, aki feleségével, Joannal együtt azonnal szörnyethalt. Épp egy karácsonyi összejövetelről tartottak hazafelé, otthon lévő kislányukhoz.

Feleségemmel azonnal Denverbe repültünk, és a ravatalozóba siettünk. Szüleimmel és testvéreimmel közösen gyászoltuk a szeretett Tommy és Joan elvesztését. Egy értelmetlen bűntény áldozatai lettek. Szívünk összetört, bennem pedig elkezdett dolgozni a fiatal tettes iránti harag.

Tommy ügyvédként dolgozott az Amerikai Egyesült Államok Igazságügyi Minisztériumában, és jó úton haladt afelé, hogy az elkövetkező években az amerikai őslakosokhoz tartozó területek és természeti források védelmének egyik jelentős szószólójává váljon.

Kis idő múltán sor került a bírósági meghallgatásra a gondatlanságból elkövetett, halált okozó közúti balesetért felelős fiatalember ügyében. A szüleim és legidősebb nővérem, Katy – még mindig bánattól és fájdalomtól sújtva – elmentek a meghallgatásra. Az ifjú sofőr szülei is jelen voltak, a meghallgatás végeztével pedig zokogva ültek tovább a padon. A szüleim és a nővérem a közelükben ültek, és ők is küszködtek az érzelmeikkel. Néhány pillanattal később a szüleim és a nővérem felálltak, odamentek a sofőr szüleihez, és elhangzottak a vigasztalás és megbocsátás szavai. A férfiak kezét rázták; a nők megfogták egymás kezét; mindenki mély fájdalommal és könnyekkel küszködött, miközben

felismerték, hogy mindkét család kimondhatatlanul szenved. Anya, Apa és Katy elől jártak csendes erejükkel és bátorságukkal, és megmutatták a családnak, mi is a megbocsátás.

A megbocsátás ilyen módon való kifejezése, ott és akkor, a saját szívemet is meglágyította, és megnyitotta a gyógyulás felé vezető utat. Idővel megtanultam, hogyan lehet megbocsátó a szívem. Csakis a Békesség Hercegének segítségével tudta lehetővé tenni, hogy fájdalmas terhem leemeltessen. A szívemnek mindig is hiányozni fog Tommy és Joan, a megbocsátás azonban lehetővé tette számomra, hogy most már korlátlan örömmel gondoljak rájuk. Azt is tudom, hogy családként újra együtt leszünk.

Nem azt akarom sugallni, hogy nézzük el a törvénytelen viselkedést. Tökéletesen tisztában vagyunk vele, hogy mindenkit felelősségre kell vonni az általa elkövetett bűntettekért és polgári törvénsértésekért. Azonban azt is tudjuk, hogy Isten fiaiként és leányaiként Jézus Krisztus tanításait követjük. Akkor is tudnunk kell megbocsátani, amikor úgy tűnik, a másik fél nem érdemli meg azt.

A Szabadító ezt tanította:

„Mert ha megbocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, megbocsát néktek is a ti mennyei Atyátok.

Ha pedig meg nem bocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, a ti mennyei Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket.”³

Ha megtanulunk szabadon megbocsátani azoknak, akik vétkeznek ellenünk, akkor kimondhatatlan

békességre és a Szabadítónkkal való társulásra tehetünk szert. Ez a társulás pedig félreérthetetlen és felejtethetetlen módon hozza el az életünkbe a Szabadító hatalmát.

Pál apostol ezt tanácsolta:

„Öltözzetek föl azért mint az Istennek választottai... könyörületes szívet, jószágosságot, alázatosságot, szelídséget, hosszútűrést;

elszenvedvén egymást és megbocsátván kölcsönösen egymásnak...; *miképpen a Krisztus is megbocsátott néktek, akképpen ti is*”⁴.

Az Úr Maga jelentette ki:

„Azt mondom tehát nektek, hogy meg kell bocsátanotok egymásnak; mert aki nem bocsátja meg testvéreinek a vétkeit, az kárhozzátva van az Úr előtt; mert őbenne marad ott a nagyobb bűn.

Én, az Úr, annak bocsátok meg, akinek megbocsátok, de tőletek megköveteltetik, hogy minden embernek megbocsássatok.”⁵

Szabadítónk és Megváltónk, Jézus Krisztus tanításai egyértelműek: a bűnösnek hajlandónak kell lennie megbocsátani másoknak, ha ő maga is a megbocsátás elnyerésében reménykedik.⁶

Fivérek és nőtestvérek! Vannak olyan emberek az életünkben, akik fájdalmat okoztak nekünk? Dédelgetjük a nehezteles és a harag számunkra teljesen jogosnak tűnő érzéseit? Hagyjuk, hogy a kevélységünk megakadályozza, hogy megbocsássunk, és elengedjük ezeket? Arra kérem mindnyájunkat, hogy teljességgel bocsássunk meg, és hagyjuk, hogy megtörténjen a belső gyógyulás. És ha még ma nem is jön el a megbocsátás érzése, tudnunk kell, hogy ha vágyunk rá és megdolgozunk érte, akkor egyszer el fog jönni – csakúgy, ahogy az öcsém halálát követően végül számomra is eljött.

Kérlek, azt se feledjétek, hogy a megbocsátás egyik alapvető alkotóeleme az önmagunknak való megbocsátás is.

„[A]ki megbánta bűneit – szólt az Úr –, annak megbocsátatik, és én, az Úr, nem emlékszem azokra többé.”⁷

Ma azért könyörgök, hogy mindannyian emlékezzünk Jézus Krisztus példájára, és kövessük azt. A Golgota keresztnél, gyötrelmei közepette, e szavak hagyták el ajkát: „Atyám! bocsásd meg nekik; mert nem tudják mit cselekesznek.”⁸

Ha a szüleimhez és legidősebb nővéremhez hasonlóan megbocsátó a lelkünk, és e szerint is cselekszünk, akkor valóra válhat számunkra a Szabadító ígérete: „Békességet hagyok néktek; az én békességemet adom néktek: nem úgy adom én néktek, a mint a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, se ne féljen!”⁹

Tanúságomat teszem, hogy ugyanez a békesség érkezik el majd a mi életünkbe is, ha hallgatunk Jézus Krisztus tanításaira, és a másoknak való megbocsátás által követjük az Ő példáját. Amikor megbocsátunk, ígérem, hogy a Szabadító megerősít majd minket, és az Ő hatalma és öröme árasztja majd el az életünket.

A sírbolt üres. Krisztus él. Isterem Őt. Szeretem Őt. Hálás vagyok kegyelméért, azért a megerősítő hatalomért, mely elég ahhoz, hogy minden dolgot meggyógyítson. Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lukács 24:1–6.
2. János 3:16.
3. Máté 6:14–15.
4. Kolossébeliek 3:12–13; kiemelés hozzáadva.
5. Tan és szövetségek 64:9–10.
6. Lásd James E. Talmage, *The Articles of Faith*, 12th ed. (1924), 110.
7. Tan és szövetségek 58:42.
8. Lukács 23:34.
9. János 14:27.

Gary E. Stevenson elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Prófétai szív

Örvendezhetünk amiatt, hogy helyén van az Úr prófétája, és hogy az Úr munkája oly módon kerül elvégzésre, ahogyan azt isteni kinyilatkoztatás által Ő előírta.

Buzgón imádkoztam, hogy a Szentlélek mindannyiunkkal velünk legyen ezen a mennyei eseményen. Mély benyomást tett ránk az, hogy tanúi voltunk, amint az ünnepélyes gyülekezet támogatja ezen adományozási korszak 17. prófétáját.

Amikor útmutatást kerestem, hogy tudjam, milyen témát szán mára nekem az Úr, akkor gondolataim egy közel-múltbeli beszélgetésre terelődtek az újonnan elhívott Első Elnökséggel.

Ebben a beszélgetésben az egyik tanácsos valami ehhez hasonlót mondott: „Nagyon remélem, hogy az egyház tagsága felfogja annak jelentőségét, ami új prófétánk, Russell M. Nelson elnök elhívásakor történt, és az általános konferencia alkalmával sorra kerülő ünnepélyes gyülekezet jelentőségét és szent voltát.” Azt is megjegyezte, hogy „10 év telt el, és sokan, különösen az egyház fiataljai, már nem emlékeznek vagy még nem tapasztalták ezt meg”.

Ez arra indított, hogy felidézsem a saját élményeimet. Az első próféta, akire emlékszem, David O. McKay elnök volt. 14 éves voltam, amikor elhunyt. Emlékszem az eltávozását követő veszteség érzésére, a könnyekre édesanyám szemében, és a szomorúságra, melyet egész családnk érzett. Emlékszem, az imáim alkalmával oly természetesen hagyták el számat a „kérlek, áldd meg David O. McKay elnököt” szavak, hogy még a halálát követően is – ha nem figyeltem oda – azon kaptam magam, hogy ugyanezeket a szavakat szólok. Kíváncsi voltam, hogy a szívem és az elmém átáll-e valaha arra, hogy ugyanilyen meggyőződéssel ugyanezt érezzem az őt követő próféták iránt. De a szülőkhöz hasonlóan, akik minden gyermeküket szeretik, a McKay elnököt követő Joseph Fielding Smith elnök iránt is kialakult bennem a szeretet és kötődés, illetve a róla való bizonyosság; és ez így volt minden későbbi prófétával: Harold B. Lee, Spencer W. Kimball, Ezra Taft Benson, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson és ma Russell M. Nelson elnökkel is. Minden prófétát teljes mértékben támogattam, felemelt kézzel és lelkes szívvel.

Természetes, hogy minden egyes szeretett prófétánk távozásakor bánatot és veszteséget érzünk. Azonban a szomorúságunkat enyhíti a visszaállítás egyik nagyszerű áldásának megtapasztalásából eredő öröm és reménység: amikor elhívást kap egy élő próféta a földön, mi pedig támogatjuk őt.

Ezért most arról az isteni folyamatról fogok beszélni, amelyet az elmúlt 90 napban megfigyelhettünk. Négy részben fogom taglalni: az első, prófétánk távozása és az Első Elnökség feloszlása; a második, az új Első Elnökség megszervezését megelőző időszak; a harmadik, az új próféta elhívása; a negyedik pedig az új próféta és az Első

Elnökség támogatása az ünnepélyes gyülekezet során.

A próféta távozása

2018. január 2-án drága prófétánk, Thomas S. Monson eltávozott a fátyol másik oldalára. Örökre helye lesz a szívünkben. Henry B. Eyring elnök szavai, melyeket Monson elnök távozásakor mondott, jól megfogalmazzák az érzéseinket: „Akárcsak a Szabadítóét, az ő életét is az fémjelezte, hogy személyesen törődött a szerte a világon élő szegények és betegek – sőt, minden egyén – felemelésével.”¹

Spencer W. Kimball elnököt idézve:

„Amikor egy csillag eltűnik a láthatáron, felbukkan egy másik, és a halálból élet kél.

Az Úr munkája soha nem ér véget. Még egy erős vezető halálakor sem marad egyetlen pillanatra sem vezetés nélkül az egyház, azon kedves Isten gondviselésének köszönhetően, aki biztosította királysága folytonosságát. Amint az már ...ezen adományozási korszak előtt is megtörtént, az emberek tisztelettel lezárják a sírt, felszárítják a könnyeiket, és a jövő felé fordítják a tekintetüket.”²

Az apostoli interregnum

A próféta halála és az Első Elnökség újjászervezése közötti időszakot apostoli interregnumnak nevezzük. Ebben

az időszakban a Tizenkettek Kvóruma a kvórumelnök vezetése alatt együttesen rendelkezik az egyházi vezetőség irányításának kulcsaival. Joseph F. Smith elnök azt tanította: „Az egyháznak mindig van feje, és ha az egyház elnöksége halál vagy más ok miatt felbomlik, az elnökség újbóli megszerzéséig az egyház következő feje a tizenkét apostol.”³

A legutóbbi interregnum időszak akkor kezdődött el, amikor Monson elnök január 2-án elhunyt, és 12 nappal később ért véget, a január 14-i vasárnapon. Ezen a szombat reggelen a Tizenkettek Kvóruma a böjt és az ima lelkületében, Russell M. Nelson elnök, a rangidős apostol és a Tizenkettek Kvórumának elnöke elnöklő irányítása alatt összegyűlt a Salt Lake templom felső szobájában.

Új próféta elhívása

Ezen a szent és emlékezetes gyűlésen jól megalapozott precedenst követve a Fivérek egységben és egyetértésben, a rangidő által megállapított sorrendben leültek a félkörbe állított 13 székre, és kezüket felemelve támogatták először az Első Elnökség megszervezését, aztán pedig Russell Marion Nelson elnököt Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza elnökeként. A támogatást követően a Tizenkettek Kvóruma körbe állt,

és kezüket Nelson elnök fejére téve elrendelték és elválasztották őt. Az elrendelés szövegét az utána következő rangidős apostol mondta.

Nelson elnök ezt követően megnevezte a tanácsosait: Dallin Harris Oaks elnököt és Henry Bennion Eyring elnököt; Oaks elnököt a Tizenkét Apostol Kvórumának elnökeként, valamint Melvin Russell Ballardot a Tizenkét Apostol Kvórumának ügyvezető elnökeként. Hasonlóképpen történő támogatásukat követően Nelson elnök elválasztotta ezeket a fivéreket, mindenkit a saját hivatalába. Ez rendkívül szent élmény volt, melyet a Lélek kiáradása kísért. Mély tanúbizonyságot teszem nektek arról, hogy az Úr akarata, melyért oly buzgón imádkoztunk, erősen megnyilvánult e nap tevékenységeiben és eseményeiben.

Nelson elnök elrendelésével és az Első Elnökség újjászervezésével véget ért az apostoli interregnum, és az újonnan felállított Első Elnökség figyelemre méltó módon pillanatnyi fennakadás nélkül kezdte el kormányozni Isten királyságát a földön.

Ünnepélyes gyülekezet

Ma reggel érte el ezen isteni folyamat a csúcspontját, a Tan és szövetségekben felvázolt rendelkezés szerint: „Mert minden dolgot rendben és közös megegyezéssel kell tenni az egyházban, a hit imája által”⁴, és „...három elnöklő

főpap, ...akiket fenntart az egyház bizalma, hite és imája – ők alkotják az Egyház Elnökségének kvórumát”⁵.

David B. Haight elder azt mondta egy korábbi olyan alkalomról, amelyen ma részt vettünk:

„A legszentebb eseménynek voltunk tanúi és résztvevői – ünnepélyes gyülekezet járt el mennyei dolgokban. Miként az ősi időkben, úgy most is sokat böjtöltek és imádkoztak a szentek szerte a világban azért, hogy részük lehessen az Úr Lelkének kiáradásában, melynek számos bizonyítékát láthatjuk ...ezen a ma reggeli eseményen.

Az ünnepélyes gyülekezet – ahogyan a neve is jelzi – egy szent, komoly és áhítatos alkalom, amikor a szentek az Első Elnökség irányítása alatt összegyűlnek.”⁶

Testvéreim, örvendezhetünk – és akár hozsannát is kiálthatunk – amiatt, hogy helyén van az Úr szószólója, Isten prófétája, és hogy az Úr kedvét leli az Ő munkája oly módon történő elvégzésében, ahogyan azt isteni kinyilatkoztatás által Ő előírta.

Russell M. Nelson elnök

Ez az Isten által elrendelt folyamat újabb Isten által elhívott prófétához vezet. Miként Monson elnök az e földön élő egyik legnagyobb ember volt, úgy ez Nelson elnökre is igaz. Az Úr alaposan felkészítette és kifejezetten megtanította őt arra, hogy ebben az időszakban vezessen minket. Nagyszerű áldás számunkra az, hogy szeretett és odaadó prófétánkként itt van nekünk drága Russell M. Nelson elnök, az egyház 17. elnöke ebben az utolsó adományozási korszakban.

Nelson elnök valóban figyelemre méltó ember. Valamivel több mint két évig volt részem abban a kiváltságban, hogy az ő kvórumelnöksége alatt szolgálhattam a Tizenkettek Kvórumában.

Utaztam már vele és csodálom az energiáját, mert bizony gyorsan kell mozognia annak, aki lépést akar tartani vele! Élete során eddig összesen 133 országban járt.

Mindenkivel megtalálja a hangot, fiatallal és időssel egyaránt. Úgy tűnik, mintha mindenkit ismerne, és különleges adottsága a jó névmemóriája. Akik ismerik, mind úgy érzik, hogy ők a kedvencei. És így van ez mindannyiunkkal – méghozzá azért, mert mindenkit őszintén szeret és törődik velük.

Bár Nelson elnökkel elsősorban papsági szerepkörökben találkoztam, azt is megtudtam, milyen volt a szakmai életútja, mielőtt elhívták volna általános felhatalmazottnak. Mint sokan tudjátok, Nelson elnök világhírű szívsebész volt, és az orvosi pályafutása elején úttörő szerepet játszott a szív-tüdő gép kialakításában. Tagja volt annak a kutatócsoportnak is, mely 1951-ben az első olyan, emberen végrehajtott nyitott szívműtétet támogatta, melynél

CPB-pumpát használtak. Nelson elnök szívműtétet hajtott végre Spencer W. Kimball elnökön nem sokkal azelőtt, hogy Kimball elnök lett a próféta.

Érdekes módon, amikor Nelson elnök 34 évvel ezelőtt elhívást kapott a Tizenkettekhez, az véget vetett a szívet megerősítő és rendbe hozó *hivatalos orvosi pályafutásának*, azonban elindította *apostoli szolgálatát*, amelyet annak szentelt, hogy megerősítse és rendbe hozza azon sok-sok tízezrek szívét szerte a világon, akiket felemeltek és meggyógyítottak a bölcsességről, szolgálatról és szeretetről tanúskodó szavai és tettei.

Krisztusi szív

Ha a mindennapi gyakorlatban megjelenő krisztusi szívet képzelek el, Nelson elnököt látom. Senkivel nem találkoztam még, aki nála magasabb szinten példázná ezt a jellemvonást. Figyelemre méltó tanulási folyamat volt számomra az, hogy lehetőségem volt

közvetlenül megfigyelni Nelson elnök krisztusi szívének megnyilvánulásait.

Pár héttel azután, hogy 2015 októberében elhívtak a Tizenkettekhez, közelről is bepillantást nyerhettem Nelson elnök korábbi szakmai életébe. Meghívtak egy rendezvényre, ahol a szívsebészet úttörőjeként kapott kitüntetést. A helyszínre érve megdöbentem a rengeteg szakember láttán, akik azért voltak ott, hogy tiszteletüket fejezzék ki és elismerjék Nelson elnök sok évvel azelőtt orvosként és sebészként elvégzett munkáját.

Azon az estén számos szakember állt fel és fejezte ki tiszteletét, illetve csodálatát aziránt, hogy milyen rendkívüli módon járult hozzá Nelson elnök az orvosi szakterületéhez. Bár mély benyomást tettek rám a Nelson elnök különböző eredményeit taglaló előadók, még inkább lenyűgözött egy mellettem ülő emberrel folytatott beszélgetésem. Nem tudta, ki vagyok, de ő Nelson elnököt Dr. Nelsonként ismerte, aki 1955-ben egy orvosi iskola szívsebészeti rezidensi programjának volt az igazgatója.

Ez a férfi Nelson elnök egykori diákja volt. Sok emlékét megosztotta velem. A legérdekesebb az volt, ahogyan Nelson elnök tanítási stílusát leírta, melyről azt mondta, hogy széles körben közismertté vált. Elmondta, hogy a szívsebészeti rezidensek oktatásának nagy részére a műtőben került sor. Ott a rezidensek a tanszék felügyelete alatt műtéteket figyeltek meg és végeztek el, akár csak egy laboratóriumi órán. Elmondta, hogy a műtő légköre bizonyos tanszéki sebészek felügyelete alatt kaotikus, versengő, feszült és akár önös érdek által hajtott is volt. A férfi azt mondta erről a légkörről, hogy nehéz, sőt néha még lealacsonyító is volt elviselni. Ennek eredményeként a rezidens sebészek

gyakran úgy érezték, hogy a karrierjük forog kockán.

Aztán rátért, hogy milyen különleges légkört tapasztalt Nelson elnök műtőjében. Az békés volt, nyugodt és méltóságteljes. A rezidensekkel mély tisztelettel bánt. Azonban az eljárás bemutatása után Dr. Nelson minden egyes rezidensről a legjobb teljesítményt várta el. Ez a férfi azt is elmondta, hogy Dr. Nelson műtőjéből kerültek ki a legjobb gyógyulási arányszámok és a legjobb sebészek.

Ez egyáltalán nem lep meg engem. Magam is ezt figyeltem meg közvetlen közelről, és ez áldott meg engem oly nagyon a Tizenkettek Kvórumában. Úgy érzem, mintha bizonyos értelemben én is egy őáltala oktató rezidens lennék.

Nelson elnöknek megvan a maga rendkívüli módja mások tanítására és arra, hogy pozitív, tiszteletteljes és fel-emelő módon igazítsa ki. A krisztusi szív megtestesülése ő, példát mutatva mindannyiunknak. Megtanuljuk tőle, hogy bármilyen körülmények között találjuk is magunkat, a viselkedésünk és a szívünk mindig is összhangban lehet Jézus Krisztus evangéliumának tanítételeivel.

Most abban a nagyszerű áldásban van részünk, hogy támogathatjuk prófétánkat, Russell M. Nelson elnököt. Élete során számos szerepkörét felhasznált mint diák, apa, professzor, férj, orvos, papsági vezető, nagypapa és apostol. Ezeknek a szerepköröknek akkor is eleget tett, és most is eleget tesz – prófétai szívvel.

Testvérek, aminek ma tanúi voltunk és amiben ma részt vettünk, az ünnepélyes gyülekezet, annak tanúságtételét váltja ki belőlem, hogy Russell M. Nelson elnök az Úr élő szószólója az egész emberiség számára. Ezenkívül bizonyágot teszek az Atyaistenről, valamint Jézus Krisztusról, és az Ő Szabadítónkként és Megváltónkként betöltött szerepéről. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Henry B. Eyring, in Marianne Holman Prescott, "Apostles Share Thoughts about President Thomas S. Monson on Social Media," Church News section of LDS.org, Jan. 12, 2018, news.lds.org.
2. Spencer W. Kimball, in Conference Report, Apr. 1970, 118.
3. Vö. *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph F. Smith (1999)*. 223.
4. Tan és szövetségek 28:13.
5. Tan és szövetségek 107:22.
6. David B. Haight, "Solemn Assemblies," *Ensign*, Nov. 1994, 14.

Lynn G. Robbins elder
a Hetvenek Elnökségéből

Még hetvenszer hétszer is

Egy botlást okozó kövekkel és tökéletlenséggel tarkított életben mindannyian hálásak vagyunk a második lehetőségeinkért.

A tévedés az élet velejárója. A kiváló zongorajáték elsajátítása lehetetlen több ezernyi – vagy akár milliárdnyi – hiba nélkül. Egy idegen nyelv megtanulásához az embernek több ezernyi – vagy akár milliárdnyi – zavarba ejtő hibát kell vétenie. Még a világ él-sportolói is számtalanszor hibáznak.

Valaki így fogalmazott: „A siker nem a kudarc hiánya, hanem az, amikor az ember a lelkesedése elvesztése nélkül halad kudarcról kudarcra.”¹

Amikor Thomas Edison feltalálta a villanykörtét, állítólag ezt mondta: „Nem ezer kudarc ért. Ezer lépés vezetett az izzó felfedezéséhez.”² Charles F. Kettering „a siker útját szegélyező jelzőtábláknak” nevezte a kudarcokat.³ Remélhetőleg minden tévedésünk a bölcsesség egy újabb leckéjévé válik, a botlást okozó köveket pedig gázlókövekké változtatja.

Nefi rendíthetetlen hite segítette neki kudarcról kudarcra haladva végül megszerezni a rézlemezeket. Mózesnek 10 próbálkozásába került, míg végül sikerült kimenekülnie Egyiptomból az izráelitákkal.

Eltűnődhetünk: ha Nefi is és Mózes is az Úr megbízásából cselekedett,

akkor miért nem avatkozott közbe az Úr, hogy már az első próbálkozásukat sikerre vigye? Miért engedte nekik – és miért engedi nekünk – a botladozást és a kudarcot a sikerre tett kísérleteink során? Az e kérdésre adható sok fontos válasz közül hadd emeljek ki néhányat:

- Először is: az Úr tudja, „hogy mind-ezen dolgok tapasztalatot adnak nek[ünk], és a jav[unk]ra válnak majd”⁴.
- Másodszor: megengedi, hogy meg-ízleljük „a keserűt, hogy értékelni tudj[uk] a jót”⁵.
- Harmadszor: bebizonyítja, hogy „az Úr é a had[viselés]”⁶, és egyedül az Ő kegyelme által tudjuk elvégezni a munkáját és olyanná válni, mint Ő.⁷
- Negyedszer: segít egy sor olyan krisztusi tulajdonság kifejlesztésében és csiszolásában, amelyek csak ellentétek által⁸ és a „nyomor kemenczében”⁹ finomíthatóak.

Így aztán egy botlást okozó kövekkel és tökéletlenséggel tarkított életben mindannyian hálásak vagyunk a második lehetőségeinkért.

1970-ben, a BYU elsőéves hallgatójaként felvettem egy fizika alapjai kurzust, amelyet a kiváló professzor, Jae Ballif tartott. A kurzus minden egységének elvégzésekor vizsgáztatt minket. Ha egy hallgató hármast kapott, és javítani szeretett volna, Ballif professzor megengedte, hogy módosított kérdésekkel újra levizsgázzon ugyanabból az anyagból. Ha a hallgató másodjára négyest kapott, és javítani akart, harmadszor is vizsgázhatott, majd negyedszer és így tovább. Azzal, hogy számtalan új esélyt adott, segített kiválóan teljesítenem, és végül ötöst kaptam a kurzusán.

Rendkívül bölcs professzor volt, aki arra inspirálta a hallgatóit, hogy ne adják fel – hogy ne tragédiának, hanem tanulási lehetőségnek fogják fel a kudarcot, és ne féljenek tőle, hanem tanuljanak belőle.

Nemrégiben felhívtam ezt a nagyszerű embert – 47 évvel a fizikakurzus elvégzése után. Megkérdeztem tőle, miért volt hajlandó korlátlan számú próbálkozási lehetőséget adni a hallgatóinak a jegyük javítására. Így felelt:

„Ugyanazon az oldalon akartam állni, mint a tanulók.”

Bár hálások vagyunk a hibákat, vagyis az elme kudarcait követő második esélyekért, mégis csodálattal ámulunk a Szabadító kegyelmén, amellyel második esélyt ad a bűnt, vagyis a szív kudarcait követően.

Senki sem áll még inkább a mi oldalunkon, mint a Szabadító, aki megengedi, hogy újra és újra nekifussunk az Ő vizsgáinak. A Hozzá hasonlóvá válás számtalan *második lehetőséget* kíván a természetes emberrel való mindennapos küzdelmeink során, amelyeknek része a vágyaink kordában tartása, a türelem és a megbocsátás elsajátítása, a lustaság legyőzése és a mulasztás vétkeinek elkerülése, hogy csak néhányat említsek. Ha tévedni emberi dolog, akkor mennyi kudarc szükséges ahhoz, hogy a természetünk többé ne emberi,

hanem isteni legyen? Több ezer? Sokkal inkább egy millió.

Tudva, hogy a szoros és keskeny ösvény bővelkedik majd a megpróbáltatásokban, és hogy a kudarcaink mindennaposak lesznek, a Szabadító végtelen árat fizetett azért, hogy annyi esélyt adjon, amennyi csak szükséges ahhoz, hogy sikeres vizsgát tegyünk halandó próbatételünk végén. Az ellenkezés, melynek megtapasztalását megengedi nekünk, gyakran leküzdhetetlennek és szinte elviselhetetlennek tűnik, Ő mégsem hagy minket remény nélkül.

Ahhoz, hogy reménységünk folyton megújulhasson az élet megpróbáltatásai közepette, a Szabadító kegyelme mindig készen áll és mindig jelen van. Kegyelme „a segítség vagy erő isteni forrása, ...egy képessé tévő erő, amely lehetővé teszi a férfiak és nők számára, hogy örök életet és felmagasztosulást nyerjenek, *miután*

minden tőlük telhetőt megtettek”¹⁰. Az Úr kegyelme és szerető szeme végigkísér minket az utunkon, miközben Ő sugalmaz, megkönnyíti a terhünket, megerősít, kiszabadít, oltalmaz, gyógyít, illetve más módokon „segít[il] meg népét”, míg ők a szoros és keskeny ösvényen bukdácsolnak.¹¹

A bűnbánat Isten állandóan hozzáférhető ajándéka, amely megengedi és lehetővé teszi számunkra, hogy lelkesedésünk elvesztése nélkül haladjunk kudarcról kudarcra. A bűnbánat nem Isten B-terve arra az esetre, ha netán hibáznánk. A bűnbánat *maga a* terv, tudván, hogy igenis hibázni fogunk. Ez a bűnbánat evangéliuma, és ahogy azt Russell M. Nelson elnök megfogalmazta, ez „az egész életet végigkísérő tananyag”¹².

A bűnbánat eme életet végigkísérő tananyagában az úrvacsora az Úr arra kijelölt módja, hogy állandó hozzáférést biztosítson az Ő bocsánatához. Ha megtört szívvel és töredelmes lélekkel veszünk belőle, akkor az Úr heti rendszerességgel megbocsát nekünk, amint kudarcról kudarcra haladunk előre a szövetség ösvényén. Mert „bűneik ellenére könyörülettel van tele irántuk a bensőm”¹³.

De hány alkalommal fog megbocsátani nekünk? Vagy milyen hosszan tart az Ő hosszútűrése? Egy alkalommal Péter ezt kérdezte a Szabadítótól: „Uram, hányszor lehet az én atyámfiának ellenem vétkezni, és néki megbocsátanom? még hétszer is?”¹⁴

Péter vélhetően úgy gondolta, a *hét* kellőképpen nagy szám a túl sokszor való megbocsátás balgaságának és annak ténynek a hangsúlyozásához, hogy a nagylelkűségnek is van határa. Válaszul a Szabadító lényegében azt mondta Péternek, hogy ne is kezdjen számolni – vagyis ne szabjon korlátot a megbocsátásnak.

és indíttatást érezzünk, hogy „Krisztusba vetett állhatatossággal [törekedjünk] előre, tökéletesen ragyogó reménységgel”²².

Örökre hálás vagyok azért a szerető kedvességért, türelemért és hosszútűrésért, amelyet irántunk tanúsítanak a Mennyei Szülők és a Szabadító, akik számtalan második esélyt adnak nekünk a színiük elé visszavezető utazásunk során. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Ezt az idézetet számos különböző szerzőnek is tulajdonították már, köztük Abraham Lincolnnak és Winston Churchillnek.
2. Thomas Edison, in Zorian Rotenberg, “To Succeed, You Must Fail, and Fail More,” Nov. 13, 2013, insightsquared.com.
3. Charles F. Kettering, in Thomas Alvin Boyd, *Charles F. Kettering: A Biography* (1957), 40. Ezt az idézetet gyakran tulajdonították C. S. Lewisnak is.
4. Tan és szövetségek 122:7. Még a Szabadító is „megtanulta azokból, a miket szenvedett, az engedelmséget” (Zsidók 5:8). Bár ezek a szentírások a környezetünkben vagy kedvezőtlen körülményeinkből adódó megpróbáltatásokra és szenvedésre utalnak, az általunk elkövetett hibák szintén a javunkat szolgálják, amennyiben tanulunk belőlük.
5. Mózes 6:55.
6. 1 Sámuel 17:47; lásd még 1 Nefi 3:29.
7. Lásd Jákób 4:7.
8. Lásd 2 Nefi 2:11.
9. Ésaías 48:10; lásd még 1 Nefi 20:10.
10. Bible Dictionary, “Grace”; kiemelés hozzáadva.
11. Alma 7:12.
12. Russell M. Nelson, in Dallin H. Oaks and Neil L. Andersen, “Repentance” (address given at the seminar for new mission presidents, June 26, 2015), 11.
13. Tan és szövetségek 101:9.
14. Máté 18:21.
15. Máté 18:22; lásd Új fordítású revideált Biblia, Magyar Bibliatársulat, 2014., <http://abibliamindenkie.hu/uj/MAT/18/>.
16. Móziás 26:30; kiemelés hozzáadva.
17. Moróni 6:8; kiemelés hozzáadva.
18. Szentíraskalauz: bűnbánat, bűnbánatot tart, scriptures.lds.org.
19. Boyd K. Packer, Kingsland Georgia Stake conference, Aug. 1997.
20. Lásd 3 Nefi 27:27.
21. 2 Korinthusbeliek 12:9; lásd még Ether 12:27.
22. 2 Nefi 31:20.

„Monda néki Jézus: Nem mondom néked, hogy még hétszer is, hanem még [hetvenszer hétszer] is.”¹⁵

A Szabadító nyilvánvalóan nem 490-nél húzta meg a felső határt. Ez egyenértékű lenne azzal, ha azt mondanánk: az úrvacsoravétel felső határa 490, aztán a 491. alkalommal egy mennyei auditor közbelépne, és ezt mondaná: „Roppantul sajnálom, de az Ön bűnbánatkártyájának lejárt az érvényessége – mostantól csak magára számíthat.”

Az Úr a hetvenszer hét szorzatot metaforaként használta, hogy kifejezze az Ő végtelen engesztelését, határtalan szeretetét és korlátlan kegyelmét. „Igen, és *amilyen gyakran* népem bűnbánatot tart, én meg fogom nekik bocsátani az ellenem elkövetett vétkeiket.”¹⁶

Ez nem jelenti azt, hogy az úrvacsora feljogosít a bűn elkövetésére. Ez az egyik oka annak, amiért ez a kifejezés belekerült Moróni könyvébe: „De amikor bűnbánatot tartottak és *igaz szándékkal* megbocsátásra törekedtek, akkor meg lett bocsátva nekik.”¹⁷

Az igaz szándék *igaz erőfeszítést* és igaz változást sugall. A Szentíraskalauz alapvetően a változás szóval írja le a *bűnbánat*: fogalmát: „Olyan változás az elménkben és a szívünkben, amelynek eredményeként javul a viszonyunk Istennel, önmagunkkal és az étellel általában.”¹⁸ Az effajta változás lelki

növekedést eredményez. A sikerünk tehát nem abban rejlik, hogy kudarcról kudarcra *haladunk*, hanem abban, hogy kudarcról kudarcra *növekszünk* a lelkesedésünk elvesztése nélkül.

A *változást* illetően gondolkodjatok el ezen az egyszerű meglátáson: „Azok a dolgok, amelyek nem változnak, ugyanolyanok maradnak.” Ezzel a nyilvánvaló igazsággal nem az intelligenciátokat szándékozom megbántani; ez Boyd K. Packer elnök mélyreható bölcsellete, aki még hozzátette: „És amikor vége van számunkra a változásnak, akkor nekünk is *végünk van*.”¹⁹

Mivel nem szeretnénk, hogy *végünk legyen*, amíg olyanná nem válunk, mint a Szabadító,²⁰ ezért szükséges, hogy minden alkalommal felkeljünk, amikor elbukunk, azzal a vággyal, hogy tovább növekedjünk és fejlődjünk a gyengeségeink ellenére. Gyengeségünkben erről biztosít minket: „Elég néked az én kegyelmem; mert az én erőm erőtlenség által végeztetik el.”²¹

Fizikai növekedésünket csak a time-lapse fotózási technikához vagy a növekedési táblázatokhoz hasonló módszerekkel tudjuk megfigyelni. Ehhez hasonlóan lelki növekedésünk is általában észrevehetetlen, kivéve, ha az idő visszapillantó tükrén keresztül tekintünk rá. Bölcs dolog rendszeresen önvizsgálatot tartani e tükrök segítségével, hogy meglássuk a fejlődésünket,

Neil L. Andersen elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Isten prófétája

A próféta nem áll a Szabadító és mi közénk. Inkább mellettünk áll, és mutatja a Szabadítóhoz vezető utat.

Szeretném én is köszöntenit Gerrit Gong eldert és Ulisses Soares eldert a Tizenkettek Kvórumában tapasztalható páratlan testvéri kötelékben.

Ahogy az imént az Úr prófétájaként és Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza elnökeként támogattuk Russell M. Nelson elnököt, egy isteni elrendelt ünnepélyes gyülekezet részesei voltunk – ünnepélyes, mivel az elmúlt óra eseményeire már azóta vártak a mennyekben, mielőtt még a föld meglett volna alkotva. Az Úr Jézus Krisztus, aki a munkáját irányítja, ma Eyring elnökön keresztül élénk, az Ő szövetséges népe elé tárta az Ő prófétáját, az Ő felkent vezetőjét, lehetővé téve számunkra, hogy nyilvánosan jelét adjuk annak, miszerint készen állunk az ő támogatására és tanácsának követésére.

Ti pedig, egyháztagok milliói, akik nem vagytok itt velünk a Konferencia-központban, szeretném, ha tudnátok, hogy Nelson elnök támogatása során az Úr Lelke pontosan olyan volt itt az épületben, ahogyan azt ti is elképzelnétek: lelki hatalommal teli. A mennyektől vezérelt gyülekezetünk azonban nem csupán ebben a Konferencia-központban van jelen, hanem szerte a világon: kápolnáknak Ázsiában, Afrikában és Észak-Amerikában; otthonokban

Közép- és Dél-Amerikában, valamint Európában; fedett teraszokon a Csendes-óceáni-szigeteken és a tenger más szigetein. E gyülekezet ott van a világ bármely szegletében, még akkor is, ha kapcsolatokat csupán az okostelefonok hangsávja jelenti. Felemelt kezeinket nem számlálták össze a püspökeink, de bizonyosan figyelembe lettek véve a mennyben, mivel mi Istennel kötöttünk szövetséget, cselekedetünk pedig az élet könyvében került feljegyzésre.

Az Úr választja ki az Ő prófétáját

A próféta kiválasztását maga az Úr végzi. Nincs kampányolás, nincsenek harsány viták, nincs helyezkedés a

pozícióért, nincs széthúzás, bizalmatlanság, zűrzavar vagy felfordulás. Magam is megerősítem, hogy velünk volt a menny hatalma, amikor imádságos lélekkel körbevettük Nelson elnököt, és éreztük az Úr rajta nyugvó tagadhatatlan jóváhagyását.

Nelson elnök arra való kiválasztása, hogy Isten prófétájaként szolgáljon, réges-rég történt. Az Úr Jeremiásnak mondott szavai Nelson elnökre is vonatkoznak: „Mielőtt az anyaméhben megalkottalak, már ismertelek, és mielőtt az anyaméhből kijövéél, megszenteltelek; prófétának rendeltelek a népek közé”.¹ Csupán három éve a 90 éves Nelson elnök negyedik volt a rangidőségi sorban; a nála régebben szolgáló 3 apostol közül ketten is fiatalabbak voltak nála. Az Úr, aki az élet és a halál ura, választja ki a prófétáját. Nelson elnök 93 esztendősen bámulatos egészségnek örvend. Reméljük, hogy még egy-két évtizedig velünk lesz, egyelőre azonban alig tudjuk meggyőzni, hogy maradjon távol a sípályáktól.

Bár Isten felkentjeként támogatjuk a prófétát, legyen egyértelmű mindenki számára, hogy csakis Istennek, a mi Mennyei Atyánknak és az Ő isteni Fiának hódolunk. Szabadítónk, Jézus

Franciaország, Carcassonne

Nelson elnök a 118. dédunokájával

Krisztus érdemei, irgalma és kegyelme által lehetséges az, hogy egy nap ismét az Ő színiük elé lépünk.²

Miért követjük a prófétát?

Jézus azonban fontos igazságot is tanított az Általa hozzánk küldött szolgálóról. „A ki titeket befogad – mondta –, engem fogad be; és a ki engem befogad, azt fogadja be, a ki engem küldött.”³

Az Úr prófétájának legfontosabb küldetése az, hogy a Szabadítóról tanítson minket, és Hozzá vezessen bennünket.

Sok logikus oka van Russell M. Nelson elnök követésének. Még a nem a mi hitünket valló emberek is ragyogó elmének nevezik őt. 22 évesen már orvos volt, nagyra becsült szívsebész, és a nyitott szívűtét elismert úttörője.

A legtöbbször elismerően adóznak bölcsessége és ítélőképessége előtt: kilenc évtizednyi tanulás az életről és a halálról, önzetlen élet, szeretve és tanítva Isten gyermekeit a föld minden szegletében, melyhez hozzájárult még az is, hogy megfigyelhette, miként növekszik 10 gyermeke, 57 unokája és 118 dédunokája (ez utóbbi szám rendszeresen emelkedik; legkisebb dédunokája, egy kisfiú, múlt szerdán született).

Akik jól ismerik, beszélnek arról is, hogy Nelson elnök hittel és bátorsággal nézett szembe az élet

nehézségeivel. Amikor a rák a 37 éves lánya, Emily életét követelte, aki szerető férjét és öt kisgyermekét hagyott hátra, hallottam, amint ezt mondja: „Az édesapja voltam, orvosdoktor és az Úr Jézus Krisztus apostola, mégis fejet kellett hajtanom és elismernem: »ne az én akaratom, hanem a tiéd legyen!«.”⁴

Őrálló a toronyban

Noha ámulattal töltenek el minket e nemes jellemvonások, mégis miért követjük Nelson elnököt? Miért követjük a prófétát? Mivel az Úr Jézus Krisztus hívta el és jelölte ki őt az Ő őrállójaként a toronyban.

Carcassonne figyelemre méltó, fallal övezett francia város, amely a középkor óta áll. Védett falaiból délceg tornyok nyúlnak a magasba; azoknak az öröknek emelték őket, akik éjjel-nappal ott álltak rajtuk, figyelmüket a távolba szegezve, az ellenséget fürkészve. Amikor az űr közelgő ellenséget észlelt, figyelmeztető hangja megövtá Carcassonne népét a számukra láthatatlan, mégis közeledő veszélytől.

A próféta őrálló a toronyban, aki megóv minket az olyan lelki veszélyektől, amelyeket esetleg nem látunk.

Az Úr ezt mondta Ezékielnek: „És te, embernek fia, őrállóul adtalak téged Izrael házának, hogy ha szót hallasz számból, megintsed őket az én nevemben.”⁵

Gyakorta említjük, hogy szükséges követnünk a prófétát, azonban gondolatok bele, milyen nehéz terhet helyez az Úr az Ő prófétájára: „Ha... te nem szóládsz, hogy visszatértsd a hitetlent az ő útjáról [és] az a hitetlen [a] vétke miatt hal meg, ...vérét a te kezedből kívánom meg.”⁶

Egy még nagyszerűbb személyes tanúbizonyság

Mi úgy fogadjuk Nelson elnököt, ahogyan Pétert vagy Mózeszt fogadtuk volna, ha az ő idejükben éltünk volna. Isten ezt mondta Mózesnek: „én lések a te száddal, és megtanítlak téged arra, a mit beszélned kell.”⁷ Azzal a hittel hallgatunk az Úr prófétájára, hogy szavai magának az Úrnak szájából erednek.⁸

Vajon ez vak hit? Nem, nem az. Mindannyiunknak van lelki tanúsága Jézus Krisztus evangéliuma visszaállításának igaz voltáról. Saját akaratunk és döntésünk szerint emeltük fel a kezünket ma délelőtt, kijelentve a vágyunkat, hogy bizalmunkkal, hitünkkel és imáinkkal⁹ támogatjuk az Úr prófétáját és követjük a tanácsát. Utolsó napi szentekként kiváltságunkban áll személyes tanúbizonyságot kapni arról, hogy Nelson elnök elhívása Istentől való. Noha feleségem, Kathy közel három évtizedes személyes ismeretséget ápol Nelson elnökkel, és kétsége sincs az ő isteni palástja felől, Nelson elnök elválasztása idején elkezdte visszaolvasni az elmúlt 34 évben mondott összes általános konferenciai beszédét, még mélyebb bizonyosságért imádkozva prófétai szerepét illetően. Ígérem nektek, hogy meg fog adatni nektek ez a nagyobb tanúbizonyság, ha alázatosan és érdemesen keresitek.

Miért követjük ennyire készségesen a prófétánk hangját? Azok számára, akik szorgalmasan keresik az örök életet, a próféta hangja lelki biztonságot nyújt ezekben az igencsak háborgó időkben.

Millióféle hangon lármázó bolygón élünk. Az internet, az okostelefonjaink, a szórakozás se vége, se hossza

lehetőségei mind a figyelmünkért versengenek és ránk zúdítják a hatásukat, abban a reményben, hogy megvesszük a termékeiket és átvesszük a normáikat.

Az információk és vélemények végeláthatatlannak tűnő serege azokra a szentírásbeli figyelmeztetésekre emlékeztet minket, amikor az embert „ide s tova hány[ja] a hab”,¹⁰ „a szél hajt[ja]”,¹¹ illetve legyőzi azoknak a „tevelgyés ravaszságához való csalárdság[ja]”, akik „lesben állnak, hogy megtéveszenek”¹².

Lelkünknek az Úr Jézus Krisztushoz való horgonyozása megköveteli, hogy hallgassunk azokra, akiket Ő elküld. A próféta követése a zűrzavaros világban olyan, mint amikor egy puha, meleg takaróba burkolozunk egy fagyos napon.

Az értelem, a viták, az érvelés, a logika és a magyarázatok világában élünk. A miértek feltevése életünk sok területén helytálló, lehetővé téve, hogy értelmünk ereje irányítsa a tömérdek választást és döntést, amellyel nap mint nap szembesülünk.

Az Úr hangja azonban gyakran magyarázat nélkül érkezik.¹³ Sok idővel azelőtt, hogy a tudósok tanulmányozták volna, milyen hatással van a hűtlenség a bizalommal teli házastársakra és gyermekekre, az Úr kijelentette: „Ne

paráználkodjál.”¹⁴ Pusztán az intellektusra való hagyatkozáson túl mi nagy becsben tartjuk a Szentlélek ajándékát.

Ne legyetek meglepve!

A próféta hangja, noha kedvesen szól, gyakran változásra, bűnbánatra és az Úrhoz való visszatérésre kérő hangként szól hozzánk. Amikor helyreigazításra van szükség, ne késlekedjünk! És ne riadjunk meg, amikor a próféta figyelmeztető hangja szembemegy napjaink népszerű véleményeivel.

A bosszankodó hitetlenek abban a pillanatban elkezdik hajigálni a gúny tűzgolyóit, hogy a próféta szólásra nyitja a száját. Ha alázatosan követitek az Úr prófétájának tanácsát, a biztonság és a békesség további áldását ígérem nektek.

Ne legyetek meglepve, ha néha a személyes nézeteitek eleinte nincsenek tökéletes összhangban az Úr prófétájának tanításaival. Ezek a tanulás és az alázat pillanatai, amikor imában térdre ereszkedünk. Hittel haladunk előre, bízva Istenben, tudva azt, hogy idővel több lelki tisztánlátást kapunk majd Mennyei Atyánktól. Az egyik próféta e szavakkal jellemezte a Szabadító semmihez sem fogható ajándékát: „a Fiú akaratát felemészti az Atya akaratát”¹⁵. Akaratunk alávetése Isten akaratának valójában nem megadás, hanem egy dicsőséges győzelem kezdete.

Lesznek majd, akik megpróbálják ízekre szedni a próféta szavait, megkísérelve meghatározni, hogy mi a prófétai hangja, és mi a személyes véleménye.

1982-ben, két évvel azelőtt, hogy elhívták általános felhatalmazottnak, Russell M. Nelson testvér ezt mondta: „Soha nem teszem fel magamnak azt a kérdést, hogy mikor szól a próféta prófétaként, és mikor nem. Inkább mindig az érdekelt, hogy hogyan tudnék hasonlóbbá válni őhozzá.” Ezután hozzátette: „Azt [a filozófiát vallom, hogy] ne

tegyünk kérdőjelet a próféta kijelentései után, hanem inkább tegyünk felkiáltójelet.”¹⁶ Ezt a módszert választotta egy alázatos és lelki ember az élete vezérfohásának. Most, 36 évvel később, az Úr prófétája lett.

A Szabadítóba vetett hitetek gyarapítása

Személyes életemben arra jöttem rá, hogy ha imádságos lélekkel tanulmányozom Isten prófétájának szavait, és gondosan, türelmesen, lelkileg összhangba hozom az akaratomat az ő sugalmazott tanításaival, akkor mindig gyarapodik az Úr Jézus Krisztusba vetett hitem.¹⁷ Ha úgy döntünk, hogy figyelmen kívül hagyjuk a tanácsát, és arra jutunk, hogy mi magunk jobban tudjuk, akkor azt megsínyli a hitünk, örökkévaló szemléletünk pedig elhomályosul. Ígérem nektek, hogy amikor eltökéltek maradtok a próféta követése iránt, akkor fokozódni fog a Szabadítóba vetett hitetek.

A Szabadító ezt mondta: „[M]ind a próféták... bizonyóságot tettek én rólam.”¹⁸

A próféta nem áll a Szabadító és mi között. Inkább mellettünk áll, és mutatja a Szabadítóhoz vezető utat. A próféta irántunk való legnagyobb felelőssége és nekünk adott legnagyobb ajándéka az ő biztos tanúsága, az ő biztos tudása arról, hogy Jézus a Krisztus. Az ősi Péterhez hasonlóan prófétánk is kijelenti, hogy Ő „a Krisztus, az élő Istennek Fia”¹⁹.

Egy eljövendő napon, amikor visszatekintünk a halandó életünkre, örvendezünk majd, hogy egy élő próféta idejében éltünk a földön. Azért imádkozom, hogy azon a napon képesek legyünk majd a következőket mondani:

Hallgattunk rá.

Hittünk neki.

Türelmessel és hittel tanulmányoztuk a szavait.

Imádkoztunk érte.

Mellette álltunk.

Elég alázatosak voltunk ahhoz, hogy kövessük őt.

Szerettük őt.

Ünnepélyes tanúbizonyúságot teszem nektek arról, hogy Jézus a Krisztus, a mi Szabadítónk és Megváltónk, és hogy Russell M. Nelson elnök az Ő felkent prófétája a földön. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Jeremiás 1:5.
2. Lásd 2 Nefi 2:8.
3. Máté 10:40.
4. Személyes emlék; lásd még Spencer J. Condie, Russell M. Nelson: *Father, Surgeon, Apostle* (2003), 235.
5. Ezékiel 33:7.
6. Ezékiel 33:8.
7. 2 Mózes 4:12.
8. Lásd Tan és szövetségek 21:5.
9. Lásd Tan és szövetségek 107:22.
10. Efézusbeliek 4:14.
11. Jakab 1:6.
12. Efézusbeliek 4:14; Tan és szövetségek 123:12.

13. Dallin H. Oaks elnök egyszer ezt mondta:

„Egy 1988-as interjúban... elmagaráztam, mi a véleményem azon próbálkozásokról, amikor halandó indokokkal kísérlik meg alátámasztani az isteni kinyilatkoztatásokat:

„Ha azt a kérdést szem előtt tartva olvasnánk a szentírásokat, hogy 'miért parancsolta az Úr ezt vagy miért parancsolta azt?', rájönnénk, hogy száz parancsolatból kevesebb mint egynél ad bármilyen magyarázatot is. Nem az Úr módszere, hogy indokokat adjon. Mi [halandók] megindokolhatjuk a kinyilatkoztatásokat, megindokolhatjuk a parancsolatokat is. Ha ezt tesszük, magunkra maradunk vele. Néhányan indokokat találtak ki [a kinyilatkoztatásra], és kiderült, hogy egyáltalán nem volt igazuk. Van mit tanulnunk ebből. [...] Már régen elhatároztam, hogy a hitemet a parancsolatba vetem, nem pedig az indokokba, melyeket mögé képzelnek. [...]

Az indoklások nekem teljesen szükségtelen kockázatnak tűnnek. [...] Ne kövessük el ugyanazt a hibát, amit a múltban elkövettek..., miszerint megpróbálták megindokolni a kinyilatkoztatásokat. Kiderült, hogy az indoklások nagyrészt ember által kreáltak voltak. A kinyilatkoztatások azok, melyeket az Úr akarataként támogatunk, és ebben rejlik a biztonság” (*Life's Lessons Learned* [2011], 68–69).

14. 2 Mózes 20:14.

15. Móziás 15:7.

16. Russell M. Nelson, in Lane Johnson, “Russell M. Nelson: A Study in Obedience,” *Tambuli*, Jan. 1983, 26.

17. Henry B. Eyring elnök azt mondta: „Szintén téves dolog azt hinni, hogy a próféták tanácsának elfogadása vagy elvetése nem több, mint elhatározni, hogy elfogadjunk-e egy okos javaslatot, és élvezzük annak előnyeit, vagy ott maradunk, ahol vagyunk. Azonban ha úgy döntünk, hogy nem fogadjuk meg a prófétai tanácsot, akkor az rögtön más talajra helyez minket, mely sokkal veszélyesebb. A prófétai tanács megfogadásának elmulasztása következményeként a jövőben kevésbé lesz erónk a sugalmazott tanács megfogadására. A legjobb alkalom annak eldöntésére, hogy segít-e valaki Noénak felépíteni a bárkát, az volt, amikor kérte. Minden ezt követő kérésekor a reagálás elmulasztása csökkentette a Lélek iránti érzékenységet. Így hát minden alkalommal egyre balgábbnak tűnt a kérése, míg nem megérezte az esőt. És akkor már túl késő volt” (“Finding Safety in Counsel,” *Ensign*, May 1997, 25).

18. 3 Nefi 20:24.

19. Máté 16:16; lásd még János 6:69.

Előterjeszti: Dallin H. Oaks elnök
első tanácsos az Első Elnökségben

Az egyházi tisztségviselők támogatása

Megjegyezzük, hogy a hagyományosan az áprilisi általános konferencia ezen gyűlésén előterjesztett statisztikai jelentést e gyűlést követően azonnal közzétesszük az LDS.org honlapon, illetve bekerül majd az egyházi folyóiratok konferenciai számába is.

Most támogató szavazatra előterjesztünk néhány változást az egyház vezetésében, valamint az egyház általános tisztségviselőit és területi hetveneseit, azután pedig Kevin R. Jergensen testvér, az Egyházi Könyvvizsgálói Osztály ügyvezető igazgatója felolvassa a könyvvizsgálati jelentést.

A Tizenkét Apostol Kvórumának új tagjaiként történt elhívásuk fényében felmentésre javasoljuk Gerrit W. Gong eldert és Ulisses Soares eldert a Hetvenek Elnöksége tagjaiként betöltött szolgálatukból.

Felmentjük továbbá Craig C. Christensen, Lynn G. Robbins és Juan A. Uceda eldereket a Hetvenek Elnöksége tagjaiként betöltött szolgálatukból, 2018. augusztus 1-jei hatállyal.

Mindazok, akik szeretnék kifejezni köszönetüket ezeknek a Fivéreknek az ő elkötelezett szolgálatukért, kérem, jelezzék!

Javasoljuk a következő testvérek területi hetvenesi szolgálatból való

felmentését: Steven R. Bangerter, Matthew L. Carpenter, Mathias Held, David P. Homer, Kyle S. McKay, R. Scott Runia és Juan Pablo Villar.

Akik szeretnék velünk együtt a nagyrabecsülésüket kifejezni ezen Fivérek készséges szolgálatáért, kezük

felemelésével mehetnek.

Őszinte hálánkat kifejezve felmentésre javasoljuk a Fiatal Nők Általános Elnökségét: Bonnie L. Oscarson, Carol F. McConkie és Neill F. Marriott nőtestvéreket. Hasonlóképpen felmentjük a Fiatal Nők általános testületének tagjait is, akik oly nagyszerűen szolgáltak.

Akik szeretnék kifejezni köszönetüket ezen nőtestvérek kiváló szolgálatáért és elkötelezettségéért, kérem, jelezzék!

Javasoljuk Bonnie H. Cordon nőtestvér felmentését, aki az Elemi Általános Elnökségében szolgált első tanácsosként.

Mindazok, akik szeretnék köszönetüket kifejezni Cordon nőtestvérnek a szolgálatáért, kérem, kézfeltartással jelezzék.

Támogatásra javasoljuk a következő testvéreket a Hetvenek Elnökségének

tagjaiként, azonnali hatállyal: Carl B. Cook elder és Robert C. Gay elder.

A következő fivérek szintén a Hetvenek Elnökségének tagjaiként fognak szolgálni 2018. augusztus 1-jei kezdettel: Terence M. Vinson elder, José A. Teixeira elder és Carlos A. Godoy elder.

Akik ezzel egyetértenek, kérem, jelezzék!

Ha van, aki ellenzi, jelezze!

Javasoljuk a következő testvérek támogatását új általános felhatalmazott hetvenesként: Steven R. Bangerter, Matthew L. Carpenter, Jack N. Gerard, Mathias Held, David P. Homer, Kyle S. McKay, Juan Pablo Villar és Takashi Wada.

Akik ezzel egyetértenek, kérem, jelezzék!

Akik ellenzik, hasonlóképpen jelezzék!

Javasoljuk a következő testvérek támogatását új területi hetvenesként: Richard K. Ahadjie, Alberto A. Álvarez, Duane D. Bell, Glenn Burgess, Víctor R. Calderón, Ariel E. Chaparro, Daniel Córdova, John N. Craig, Michael Cziesla, William H. Davis, Richard J. DeVries, Kylar G. Dominguez, Sean Douglas, Michael A. Dunn, Kenneth J. Firmage, Edgar Flores, Silvio Flores, Saulo G. Franco, Carlos A. Genaro, Mark A. Gilmour, Sergio A. Gómez, Roberto Gonzalez, Virgilio Gonzalez, Spencer R. Griffin, Matthew S. Harding, David J. Harris, Kevin J. Hathaway, Richard Holzapfel, Eustache Ilunga, Okechukwu I. Imo, Peter M. Johnson, Michael D. Jones, Pungwe S. Kongolo, Kenneth G. Lee, Aretimio C. Maligon, Edgar A. Mantilla, Lincoln P. Martins, Clement M. Matswagothata, Carl R. Maurer, Daniel S. Mehr II, Glen D. Mella, Isaac K. Morrison, Nagatomo Jutaka, Allistair B. Odgers, R. Jeffrey Parker, Victor P. Patrick, Denis E. Pineda, Henrique S. Simplicio, Jeffrey H. Singer,

Michael L. Staheli, Djarot Subiantoro, Jeffrey K. Wetzel, Michael S. Wilstead, Helmut Wondra és David L. Wright.

Akik ezzel egyetértenek, kérem, jelezzék!

Ha van, aki ellenzi, jelezze!

A Fiala Nők általános elnökeként támogatásra javasoljuk Bonnie H. Cordon nőtestvért, valamint Michelle Lynn Craig nőtestvért mint első tanácsost, Rebecca Lynn Craven

nőtestvért pedig mint második tanácsost.

Akik egyetértenek, jelezzék!

Ha van, aki ellenzi, hasonlóképpen jelezze!

Az Elemi Általános Elnökségének első tanácsosaként támogatásra javasoljuk Lisa Rene Harkness nőtestvért.

Akik egyetértenek, jelezzék!

Ha van, aki ellenzi, jelezze!

Támogatásra javasoljuk a többi általános felhatalmazottat, területi hetvenest

Az Egyházi Könyvvizsgálói Osztály 2017. évi jelentése

Benyújtotta: Kevin R. Jergensen

az Egyházi Könyvvizsgálói Részleg ügyvezető igazgatója

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza Első Elnöksége részére

Kedves Fivérek! Ahogy azt a Tan és a szövetségek 120. szakasza kinyilatkoztatás által előírja, a tized felett rendelkező tanács – mely az Első Elnökségből, a Tizenkét Apostol Kvórumából, valamint az Elnöklő Püspökségből áll – hagyja jóvá az egyházi pénzalapok felhasználását. Az egyházi szervezetek a jóváhagyott költségvetések, irányelvek és eljárások szerint használják fel a pénzalapokat.

Az Egyházi Könyvvizsgálói Osztály – melynek személyzete okleveles szakértőkből áll, és független minden más egyházi osztálytól – felelős a könyvvizsgálatok elvégzéséért, melyeknek célja a pénzalapok bevételeinek és kiadásainak ellenőrzése, valamint az egyházi vagyon védelmezése.

Elvégzett könyvvizsgálataink alapján az Egyházi Könyvvizsgálói Osztály azon a véleményen van, hogy minden pénzeszköz, beérkezett felajánlás, kiadás és az egyház vagyona a 2017. évben a jóváhagyott egyházi költségvetéseknek, irányelveknek és könyvelési gyakorlatnak megfelelően lett felhasználva és nyilvántartva. Az egyház a tagjainak tanított gyakorlatokat követi, miszerint éljünk anyagi lehetőségeink keretein belül, kerüljük az adósságot, és tegyünk félre a szükség idejére.

Tisztelettel benyújtja:

Egyházi Könyvvizsgálói Részleg

Kevin R. Jergensen

ügyvezető igazgató ■

és a segédszervezetek általános elnökségeit a jelenlegi felállás szerint.

Akik ezzel egyetértenek, kérem, jelezzék!

Ha van, aki ellenzi, jelezze!

Nelson elnök, a szavazást tudomásul vettük. Megkérjük azokat, akik esetleg elleneztek bármelyik javaslatot, hogy keressék fel a cövekelnöküket.

Az iménti támogatás után jelenleg 116 általános felhatalmazottunk van. Közel 40 százalékuk az Amerikai Egyesült Államokon kívülről származik, olyan területekről, mint Németország, Brazília, Mexikó, Új-Zéland, Skócia, Kanada, Dél-Korea, Guatemala, Argentína, Olaszország, Zimbabwe, Uruguay, Peru, Dél-Afrika, Amerikai Szamoa, Anglia, Puerto Rico, Ausztrália, Venezuela, Kenya, a Fülöp-szigetek, Portugália, a Fidzsi-szigetek, Kína, Japán, Chile, Kolumbia és Franciaország.

Fivérek és nőtestvérek! Köszönjük kitarító hiteteket és az egyház vezetőiért mondott imáitokat.

Most pedig kérjük az új általános felhatalmazott hetveneseket, az új Fialtal Nők Általános Elnökséget, valamint Harkness nőtestvért az Elemi Általános Elnökségéből, hogy foglalják el helyüket az emelvényen. ■

David A. Bednar elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Szelíd és alázatos szívű

A szelidség a Megváltó egyik meghatározó jellemvonása, melyet igazlelkű fogékonyság, készséges engedelmesség és komoly önuralom jellemez.

Orvendezem egyházi vezetőink támogatásának szent lehetőségében, és tiszta szívből köszöntöm Gong eldert és Soares eldert a Tizenkét Apostol Kvórumában. E hithű férfiak szolgálattétele világszerte megáldja majd az egyéneket és a családokat, és örömmel várom, hogy együtt szolgáljak velük és tanuljak tőlük.

Azért imádkozom, hogy a Szentlélek tanítson és világosítson meg minket, miközben közösen tanulunk a Szabadító isteni természetének¹ egy fontos vonatkozásáról, melynek elsajátítására mindannyiunknak törekednie kellene.

Mielőtt a beszédem egy későbbi részében megnevezném ezt a konkrét

jellemvonást, megosztok veletek számos példát, melyek rávilágítanak erre a krisztusi tulajdonságra. Kérlek benneteket, jól figyeljétek oda ezekre a példákra, és próbáljatok velem együtt lehetséges választásokat adni az általam feltett kérdésekre.

1. példa. A gazdag ifjú és Amulek

Az Újszövetségben olvashatunk egy gazdag ifjúról, aki megkérdezte Jézust: „Jó Mester, mi jót cselekedjem, hogy örök életet nyerjek?”² A Szabadító először is arra intette, hogy tartsa be a parancsolatokat. Ezt követően a Mester egy további, az ő saját szükségleteire és körülményeire szabott elvárást közölt az ifjúval.

„Monda néki Jézus: Ha tökéletes akarsz lenni, eredj, add el vagyonedat, és oszd ki a szegényeknek; és kincsed lesz mennyben; és jer és kövess engem.

Az ifjú pedig e beszédet hallván, elméne megszomorodva; mert sok jószága vala.”³

Hasonlítsátok össze a gazdag ifjú reakcióját Amulek élményével, melyről a Mormon könyvben olvashatunk. Amulek dolgozó és jómódú férfi volt, nagy rokonsággal és sok barátal.⁴ Saját magát olyan férfiként jellemezte, akit sokszor szólított az Úr, ám ő nem akarta azt meghallani; aki ismerte Isten

dolgait, mégsem akart tudni róluk.⁵ Amuleket, aki alapvetően jó ember volt, túlságosan is lefoglalták a világi dolgok – az Újszövetség-beli gazdag ifjúhoz hasonlóan.

Bár Amulek korábban megkeményítette a szívét, ekkor mégis engedett az angyal szavának, befogadta Alma prófétát az otthonába, és élelemmel is ellátta. Alma látogatása során Amuleknek lelki ébredésben volt része, és elhívták, hogy prédikálja az evangéliumot. Amulek ezt követően „Isten szaváért minden aranyát, és ezüstjét és becses dolgát elhagyta, [továbbá] elutasították azok, akik egykor a barátai voltak, és az apja és a rokonai is”⁶.

Mit gondoltok, mi a magyarázata a gazdag ifjú és Amulek válasza közti különbségnek?

2. példa. Pahorán

A Mormon könyvében leírt egyik háborúkkal teli veszedelmes időszakban levélváltás történt Moróni – a nefita seregek kapitánya – és Pahorán – a terület főbírója és kormányzója – között. Moróni, akinek serege a kormány által biztosított támogatás hiányában sokat szenvedett, „kárhoztató”⁷ hangvételű levelet írt Pahoránnak, melyben nemtörődomséggel, restséggel, hanyagsággal, sőt még hazaárulással is vádolta őt és vezetőtársait.⁸

Pahorán könnyen meggorrolhatott volna Morónira, és zokon vehette volna téves vádaskodásait, ám nem tette. Együttérző válaszában beszámolt egy kormányellenes lázadásról, melyről Moróninak nem volt tudomása, majd kijelentette:

„Íme, azt mondom neked Moróni, hogy én nem örülök a ti nagy megpróbáltatásaitoknak, igen, ez elkészeríti a lelkemet.

[L]eveledben megróttál engem, de ez mit sem jelent; én nem

haragszom, hanem örvendezem szíved nagyszerűségében.”⁹

Mit gondoltok, mi magyarázza Pahorán visszafogott választát Moróni vádaskodásaira?

3. példa. Russell M. Nelson elnök és Henry B. Eyring elnök

Hat hónappal ezelőtt az általános konferencián Russell M. Nelson elnök beszélt arról, hogyan reagált Thomas S. Monson elnök felkérésére, hogy tanulmányozzuk a Mormon könyvében lévő igazságokat, elmélkedjünk róluk és alkalmazzuk őket. Ezt mondta: „[M]egpróbáltam követni a tanácsát. Többek között készítettem egy felsorolást arról, hogy *mi* a Mormon könyve, hogy mit *erősít meg*, mit *cáfol*, mit *teljesít be*, mit *tisztáz* és mit *nyilatkoztat ki*. Jó meglátásokkal szolgált és lelkesítő volt ezeken a lencséken keresztül nézni a Mormon könyvét. Mindannyiótoknak javaslom.”¹⁰

Henry B. Eyring elnök hasonlóképpen kihangsúlyozta Monson elnök kérésének fontosságát az életében. Így szólt erről:

„[Én már több mint 50 éve] olvastam [naponta] a Mormon könyvét... Ezért aztán joggal gondolhattam volna, hogy Monson elnök szavai valaki másnak szólnak. Mégis, sokatokhoz hasonlóan én is éreztem a próféta bátorítását, ígérete pedig arra szólított, hogy jobban igyekezzek. [...]

A boldog eredmény számomra – és sokatok számára – a próféta ígéretének beteljesedése volt.”¹¹

Mit gondoltok, mi magyarázza az Úr egyháza e két vezetőjének a Monson elnök felkérésére tett azonnali és szívből jövő választát?

Nem azt akarom mondani, hogy Amulek, Pahorán, Nelson elnök és Eyring elnök lelkileg erőteljes válaszára egyetlen krisztusi tulajdonság szolgál magyarázattal. Bizonyos, hogy számos egymással összefüggő jellemvonás és tapasztalat vezetett ahhoz a lelki érettséghez, mely e négy nemes szolga életében megnyilvánul. A Szabadító és az Ő prófétái azonban kiemelnek egy olyan alapvető fontosságú tulajdonságot, melyet mindannyiunknak jobban meg kell érteni, és melyet igyekeznünk kell az életünk részévé tenni.

Szelídség

Kérlek titeket, figyeljétek meg, milyen jellemvonással szólt magáról az Úr a következő szentírásban: „Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én *szelid és alázatos szívű* vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek.”¹²

Tanulással bír számunkra, hogy a Szabadító az összes lehetséges jellemvonás és erény közül, melyekből választhatott volna, a szelídséget emelte ki.

Hasonló minta nyilvánul meg egy olyan kinyilatkoztatásban is, melyet

Joseph Smith próféta 1829-ben kapott. Az Úr ezt mondta: „Tanulj tőlem, és hallgass a szavaimra; járj *Lelkem szelídségében*, és békességed lesz énbennem!”¹³

A szelídség a Megváltó egyik meghatározó jellemvonása, melyet igazlelkű fogékonyság, készséges engedelmesség és komoly önuralom jellemez. Ez a tulajdonság segít, hogy még teljesebben megértsük Amulek, Pahorán, Nelson elnök és Eyring elnök egyéni reakcióját.

Nelson elnök és Eyring elnök például igazlelkűen és azonnal reagáltak Monson elnök buzdítására, hogy olvassuk és tanulmányozzuk a Mormon könyvét. Bár mindkét férfiú fontos és kiemelkedő egyházi pozícióban szolgált, és már évtizedek óta mélyrehatóan tanulmányozták a szentírásokat, válaszukban sem tévovázás, sem önhittség nem nyilvánult meg.

Amulek készségesen alávetette magát Isten akaratának, elfogadta az evangélium prédikálására szólító hívást, és hátrahagyta kényelmes körülményeit és közeli kapcsolatait. Pahorán pedig olyan látásmóddal és komoly önuralommal lett megáldva, mely lehetővé tette, hogy lépjen, ne pedig visszavágjon, amikor elmagyarázta Moróninak a kormányellenes lázadás okozta kihívásokat.

Napjaink modern világában gyakran félreértik a szelídség krisztusi tulajdonságát. A szelídség erős, nem pedig gyenge; aktív, nem passzív; bátor, nem félnék; visszafogott, nem mértéktelen; szerény, nem önimádó; valamint szívélyes, nem tapintatlan. A szelíd ember

nem gerjed könnyen haragra, nem kérkedik, nem erőszakos, és örömmel elismeri mások sikereit.

Míg az *alázat* általában az Istentől való függésre, és az Ő iránymutatásának és támogatásának állandó szükségességére utal, a *szelídség* egyik megkülönböztető sajátossága az a bizonyos lelki fogékonyság, mely lehetővé teszi, hogy tanuljunk mind a Szentlélektől, mind pedig olyan emberektől, akik talán nem tűnnek igazán hozzáértőnek, tapasztaltnak vagy iskolázottnak, akik talán nincsenek fontos beosztásban, illetve akik általánosságban véve úgy tűnnek, nem nagyon tudnak érdemben hozzájárulni bármihez is. Emlékezzetek csak vissza, miként győzte le kevélységét Naámán, a síriai király seregének fővezére, és fogadta szelídséggel szolgálja tanácsát, hogy engedelmeskedjen Elizeus prófétának, és fürödjön meg hétszer a Jordán vizében.¹⁴ A szelídség az elsődleges védelem a kevély vakság ellen, melyet gyakran eredményez a hírnév, a rang, a hatalom, a vagyon és a hízelgés.

Szelídség: krisztusi jellemvonás és lelki ajándék

A szelídség egy olyan jellemvonás, mely úgy alakul ki, ha vágyunk rá, ha igazlelkűen gyakoroljuk az erkölcsi önrendelkezésünket, valamint ha állandóan igyekszünk bűneink bocsánatának megtartására.¹⁵ Lelki ajándék is, melyre buzgón törekedhetünk.¹⁶ Ne feledjük azonban, hogy milyen céllal adatnak az ilyen áldások: Isten gyermekeinek javára és szolgálatára.¹⁷

Miközben a Szabadítóhoz jövünk és Őt követjük, fokozatosan és egyre inkább lehetővé válik számunkra, hogy Őhöz hasonlóvá váljunk. A Lélek fegyelmezett önuralommal, valamint határozott és nyugodt magatartással ruház fel minket. Így tehát a szelídség nem csupán olyasmit jelent, amit teszünk, hanem azt is, amilyené a Mester tanítványaiként válunk.

„Mózes taníttaték az Egyiptombeli minden bölcsességére; és hatalmas vala beszédben és cselekedetben.”¹⁸ Azonban „igen szelíd [is] vala, minden embernél inkább, a kik e föld színén vannak”¹⁹. Tudása és hozzáértése könnyen kevélyé tehetné volna. Ehelyett azonban a szelídség jellemvonása és lelki ajándéka, mellyel megáldott, eltüntette az életéből az önteltséget, és Isten céljai elérésének eszközeként magasztalta fel Mózeszt.

A Mester a szelídség példája

A szelídség legfenségesebb és legjelentőségtelesebb példái maga a Szabadító életében találhatók.

A Nagy Megváltó, aki „mindenek alá... ereszkedett”²⁰, aki szenvedett, vértett és meghalt, hogy „*megtisztíson* minket minden hamisságtól”²¹, gyengéden *megmosta* tanítványai poros lábát.²² Az ilyenfajta szelídség az Úr megkülönböztető sajátossága szolgaként és vezetőként is.

Jézus az igazlelkű fogékonyság és a készséges engedelmesség legfőbb példáját akkor adta, amikor heves gyötrelmeket szenvedett el a Gecsemánében.

„És mikor ott a helyen vala, monda [a tanítványainak]: Imádkozzatok, hogy kísértetbe ne essetek.

És ő... térdre esvén, imádkozék, Mondván: Atyám, ha akarod, távoztasd el tőlem e pohárt; mindazáltal ne az én akaratom, hanem a tiéd legyen!”²³

Ebben az örökkévaló fontosságú és gyötrelmes pillanatban a Szabadító szelídsége megmutatja nekünk, mennyire fontos, hogy Isten bölcsességét a saját bölcsességünk fölé helyezzük.

Az Úr készséges engedelmességének és komoly önuralmának következetessége csodálatra méltó és tanulságos mindannyiunk számára. Amikor a templomi örök és a római katonák csapata megérkezett a Gecsemánéba, hogy elfogja és letartóztassa Jézust, Péter kivonta a kardját, és levágta a főpap szolgájának jobb fülét.²⁴ A Szabadító ekkor megérintette és meggyógyította a szolga fülét.²⁵ Figyeljétek meg, hogy ugyanazzal a mennyei hatalommal érintette meg és áldotta meg lehetséges elfogóját, amellyel megakadályozhatta volna, hogy elfogják és keresztre feszítsék.

Gondolatok vissza arra is, hogy miként vádolták meg és ítélték kereszthalálra a Mestert Pilátus előtt.²⁶ Jézus így szól, mikor elárulták: „[A]t gondold-é, hogy nem kérhetném most az én Atyámat, hogy adjon ide mellém

többet tizenkét sereg angyalnál?”²⁷ Ám „az élők és halottak Örök Bírój[á]”²⁸ felett paradox módon pont egy korlátozott időre kinevezett politikai vezető bíraskodott. „És [Jézus] nem felel néki egyetlen szóra sem, úgy hogy a helytartó igen elcsodálkozik.”²⁹ A Szabadító szelídsége megnyilvánul fegyelmezett reakciójában, komoly önuralmában, és abban, hogy nem volt hajlandó végtelen hatalmát saját javára fordítani.

Ígéret és bizonyág

Mormon a szelídséget nevezi meg minden lelki képesség és ajándék alapjaként.

„Ha tehát valakinek van hite, akkor reményének is kell lennie; mert hit nélkül nem lehet semmi remény.

Továbbá íme, azt mondom nektek, hogy csak akkor lehet hite és reményessége, ha szelíd és alázatos szívű.

És ha nem így van, akkor hiábavaló a hite és a reményessége, mert csak a szelíd és alázatos szívű embert fogadja el Isten; és ha valaki szelíd és alázatos szívű, és a Szentlélek hatalma által

megvallja, hogy Jézus a Krisztus, akkor abban jószívűségnek is kell lenni; mert ha nincs benne jószívűség, akkor semmi ő; tehát kell, hogy legyen benne jószívűség.”³⁰

A Szabadító kijelentette: „Boldogok a szelídek, mert ők örökségül bírják a földet.”³¹ A szelídség az isteni természet alapvető része, melyet a Szabadító engesztelése révén és által fogadhatunk be és fejleszthetünk ki az életünkben.

Tanúságomat teszem, hogy Jézus Krisztus a feltámadt és élő Megváltónk. És megígérem, hogy Ő irányít, védelmez és megerősít majd minket, amint Lelkének szelídségében járunk. Ezekről az igazságokról és ígéretekről teszem biztos tanúbizonyságomat az Úr Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd 2 Péter 1:4.
2. Máté 19:16.
3. Máté 19:21–22.
4. Lásd Alma 10:4.
5. Lásd Alma 10:5–6.
6. Alma 15:16.
7. Alma 60:2.
8. Lásd Alma 60:5–33.
9. Alma 61:2, 9.
10. Russell M. Nelson: A Mormon könyve: Milyen lenne nélküle az életetek? *Liahóna*, 2017. nov. 61.
11. Henry B. Eyring: Ne féljétek jót tenni! *Liahóna*, 2017. nov. 100.
12. Máté 11:29; kiemelés hozzáadva.
13. Tan és szövetségek 19:23; kiemelés hozzáadva.
14. Lásd 2 Királyok 5:1–17.
15. Lásd Móziás 4:12, 26; Moróni 8:25–26.
16. Lásd Tan és szövetségek 46:8.
17. Lásd Tan és szövetségek 46:8–9, 26.
18. Apostolok cselekedetei 7:22.
19. 4 Mózes 12:3.
20. Tan és szövetségek 88:6.
21. 1 János 1:9; kiemelés hozzáadva.
22. Lásd János 13:4–5.
23. Lukács 22:40–42.
24. Lásd János 18:10.
25. Lásd Lukács 22:51.
26. Lásd Máté 27:2, 11–26.
27. Máté 26:53.
28. Moróni 10:34.
29. Máté 27:14.
30. Moróni 7:42–44.
31. Máté 5:5.

Taylor G. Godoy elder
a Hetvenektől

Még egy nap

Mindannyiunknak ott van az átélendő „ma”, és napunk sikeressé tételének kulcsa az, hogy hajlandóak legyünk áldozatot hozni.

Néhány évvel ezelőtt a barátainknak csodaszép kisbabájuk született: Brigham. Születése után Brigham-nél egy Hunter-szindrómának nevezett ritka kórt állapítottak meg, ami sajnos azt jelentette, hogy a kisfiúnak rövid élete lesz. Egy napon, amikor Brigham és családja épp a templom kertjében sétáltak, Brigham kétszer is ezeket a szavakat mondta: „Még egy nap.” Másnap Brigham elhunyt.

Néha ellátogatok Brigham sírjához, és ilyenkor mindig elgondolkodom a „még egy nap” szókapcsolaton. Vajon mit jelentene, milyen hatással lenne az életemre annak tudata, hogy már csak még egy napom van hátra. Hogyan bánnék a feleségemmel, a gyermekeimmel és másokkal? Mennyire lennék türelmes és udvarias? Hogy viselném gondját a testemnek? Mennyire buzgón imádkoznék és kutatnám a szentírásokat? Szerintem így vagy úgy egy bizonyos ponton mindannyiunkat eléri a „még egy nap” felismerése – a felismerés, hogy bölcsen kell használnunk a rendelkezésünkre álló időt.

Az Ószövetségben olvashatjuk Ezékiás, Júda királyának történetét. És a próféta megmondta Ezékiásnak, hogy Ezékiás élete hamarosan véget ér. Ezékiás a próféta szavai hallatán imádkozni, könyörögni és keservesen sírni kezdett.

Ekkor Isten még 15 évvel megtoldotta Ezékiás életét. (Lásd Ésaiás 38:1–5.)

Ha nekünk azt mondanák, hogy már csak rövid időnk van hátra, talán mi is további napokat kérnénk arra hivatkozva, hogy mit kellett volna megtennünk vagy másképp tennünk.

Függetlenül attól, hogy az Úr az Ő bölcsességében mennyi időt ad nekünk, egy dologban biztosak lehetünk: mindannyiunknak ott van az átélendő „ma”, és napunk sikeressé tételének kulcsa az, hogy hajlandóak legyünk áldozatot hozni.

Az Úr azt mondta: „Íme, a most *mának* neveztetik az Ember Fiának

eljöveteléig, és bizony, ez az áldozathozatal napja” (T&Sz 64:23; kiemelés hozzáadva).

Az *áldozathozatal* [angolul] a latin *sacer* és *facere* szavakból ered, melyek azt jelentik, hogy valamit „szentté tesz”, valaminek tisztességet szerez.

„A mennyek áldását az áldozat hozza” (Dicsérd a férfit. *Himnuszok*, 17. sz.).

Hogyan teszi jelentőségteljessé és áldottá napjainkat az áldozathozatal?

Először is, a személyes áldozathozatal megerősít minket és értékkel ruházza fel azt, amiért áldozatot hozunk.

Néhány évvel ezelőtt egy böjti vasárnapon a szószékhez jött bizonyosságot tenni egy idősebb nőtestvér. Egy Iquitos nevű városban lakott az Amazonas folyó perui szakasza mentén. Már a keresztelője óta mindig is célja volt az, hogy részesüljön a templom szertartásaiban a perui Limában. Hűségesen fizette a teljes tizedet, és évekig félretett csekélyke bevételéből.

E szavakkal juttatta kifejezésre azzal kapcsolatos örömét, hogy elment a templomba és részesült a szent szertartásokban: „Ma elmondhatom, hogy végre készen állok rá, hogy átmenjek

a fátylon. Én vagyok a világon a legboldogabb nő. Fogalmatok sincs róla, meddig gyűjtöttem a pénzt, hogy elmenjek a templomba, és hét napnyi hajózás és 18 órányi buszozás után végre elértem az Úr házába. Arról a szent helyről távozva azt mondtam magamnak, hogy mindazon áldozatok után, melyeket meg kellett hoznom ahhoz, hogy eljussak a templomba, nem fogom hagyni, hogy bármi miatt is könnyedén vegyem az ott kötött szövetségek bármelyikét, mert azzal minden kárba veszne. Ez egy nagyon komoly elkötelezettség!”

Ettől a drága nőtestvértől megtanultam, hogy a személyes áldozathozatal a döntéseink és az elhatározásaink egyik felbecsülhetetlen értékű hajtóereje. A személyes áldozathozatal mozgatja a tetteinket, az elkötelezettségeinket és a szövetségeinket, és tölti meg jelentéssel a szent dolgokat.

Másodszor, az általunk másokért hozott és a mások által értünk hozott áldozatok mindenkire áldást hoznak.

Amikor fogorvosnak tanultam, nem voltak túl biztatóak a helyi gazdasági kilátások. Az infláció miatt egyik napról a másikra drámaian lecsökkent a pénz értéke.

Emlékszem, hogy az egyik évben, amikor a sebészeti gyakorlatra készültem beiratkozni, a félév elkezdése előtt meg kellett vennem az összes sebészeti felszerelést. A szüleim félretették a szükséges összeget. Azonban egy éjszaka drámai változás történt. Amikor elmentünk megvenni a felszerelést, azt kellett látnunk, hogy az egészre szánt pénzünkből már csupán egy sebészeti csipeszre futja, semmi másra. Üres kézzel és nehéz szívvel tértünk haza, mert azt hittük, hogy elveszitem ezt az egyetemi félévet. Édesanyám azonban hirtelen így szólt: „Taylor, gyere velem, induljunk!”

Bementünk a belvárosba, ahol sok ékszerkereskedő volt. Az egyik üzletbe érve édesanyám elővett a retiküljéből egy kis kék bársonytasakot, mely csodaszép arany karkötőt rejtett, ezzel a felirattal: „Drága leányomnak: édesapádtól.” A karkötőt nagyapám adta neki az egyik születésnapjára. Ekkor a szemem láttára eladta.

Amikor megkapta a pénzt, így szólt hozzám: „Ha van valami, amiben biztos vagyok, az az, hogy fogorvos leszel. Menj és vegyél meg minden szükséges felszerelést!” Nos, el tudjátok képzelni, milyen tanuló vált belőlem ettől a pillanattól fogva? A legjobb akartam lenni és hamar be akartam fejezni a tanulmányaimat, mert tudtam, milyen magas árat követelt az áldozat, melyet édesanyám hozott.

Rájöttem, hogy a szeretteink által értünk hozott áldozatok úgy frissítenek fel minket, mint a hús víz a sivatagban. Az ilyen áldozathozatal reményt és motivációt nyújt.

Harmadszor, az általunk hozott áldozat eltöprel Isten Fiának áldozatához képest.

Hiszen mekkora akár egy szeretett arany karkötő értéke is ahhoz az áldozathoz képest, amelyet maga Isten Fia hozott? Hogyan becsülhetjük meg ezt a végtelen áldozatot? Mindennap észben tarthatjuk azt, hogy van még egy napunk, amelyen élhetünk és hithűek lehetünk. Amulek ezt tanította: „Igen, szeretném, ha előrelépnétek, és nem keményítenétek meg többé a szíveteket; mert íme, most van szabadulásotok

ideje és napja; ha tehát bűnbánatot tartotok és nem keményítitek meg a szíveteket, akkor a megváltás nagy terve rögtön érvénybe lép számotokra” (Alma 34:31). Más szóval, ha felajánljuk az Úrnak a megtört szív és töredelmes lélek áldozatát, akkor azonnal nyilvánvalóvá válnak életünkben a boldogság nagy tervének áldásai.

A megváltás terve Jézus Krisztus áldozatának köszönhetően lehetséges. Saját elmondása szerint ezen áldozathozatal „nyomán még én, Isten, mindenkézt a legnagyobb is reszkettem a fájdalomtól, és minden pórusból véreztem, és testben és lélekben is szenvedtem – és azt kívántam, hogy ne igyam ki a keserű poharat, és visszarettenjek” (T&Sz 19:18).

És ezen áldozathozatal miatt van az, hogy az őszinte bűnbánat folyamatát követve érezhetjük, amint lekerül rólunk a hibáink és a bűneink súlya. Valójában a bűntudatot, a szegységet, a fájdalmat, a bánatot és saját magunk lenézését tiszta lelkiismeret, boldogság, öröm és remény váltja fel.

Ugyanakkor az Ő áldozathozatalát megbecsülve és azért hálát érezve nagymértékben eltölthet minket annak hő vágya, hogy Isten jobb gyermekei legyünk, hogy távol maradjunk a bűntől, és hogy olyannyira betartsuk a szövetségeket, mint korábban soha.

Akkor a bűnei bocsánatát elnyerő Énóshoz hasonlóan mi magunk is vágyat érzünk majd arra, hogy áldozatot hozunk és a testvéreink jólétére törekedjünk (lásd Énós 1:9). És még

Bonnie L. Oscarson

a Fiala Nők legutóbb felmentett általános elnöke

készségesebben akarjuk majd „még egy napig” megfogadni a felhívást, melyet Howard W. Hunter elnök intézett hozzánk, amikor azt mondta: „[S]imíts el egy vitát. Keress fel egy elfeledett barátot. Vesd el a gyanakvást, és váltsd fel bizalommal. [...] Adj szelíd választ. Bátorítsd a fiatalokat. Mutasd ki hűségedet szavakban és tettekben. Teljesítsd az ígéretedet. Engedj el egy ellenszenvet. Bocsáss meg egy ellenségednek. Kérj elnézést. Törekedj megértésre. Vizsgáld felül a mások felé támasztott igényeidet. Először valaki másra gondolj. Légy kedves. Légy gyengéd. Nevezz egy kicsit többet. Fejezd ki a háládat. Üdvözölj egy idegent. Vidítsd fel egy gyermek szívét. [...]

Mondd ki a szereteted, majd mondd ki újra” (Az egyház elnökeinek tanításai: Howard W. Hunter [2015]. 33.; átvéve innen: “What We Think Christmas Is,” *McCall's*, Dec. 1959, 82–83).

Töltsük meg napjainkat azzal a lendülettel és erővel, melyet a személyes áldozathozatal, valamint az általunk hozott vagy másoktól kapott áldozat nyújt nekünk. És élvezzük különleges módon azt a békességet és örvendezést, melyet az Egyszülött áldozata nyújt nekünk; igen, azt a békességet, melyről azt olvasva esik szó, miszerint Ádám azért bukott el, hogy lehessenek emberek, és az emberek azért vannak – ti azért vagytok –, hogy örömtökök lehessen (lásd 2 Nefi 2:25). Ez az öröm igazi öröm, amelyet kizárólag a Szabadító, Jézus Krisztus áldozathozatala és engesztelése adhat meg.

Azért imádkozom, hogy kövessük Őt, hogy higgyünk Őbenne, hogy szeressük Őt, és hogy minden alkalommal érezzük az Ő áldozata által tanúsított szeretetet, amikor lehetőségünk van arra, hogy még egy napot éljünk. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

Fiatal nők az Úr munkájában

Az egyházban minden fiatal nőnek éreznie kell, hogy értékelik, lehetőségeket kell kapnia a szolgálatra, és éreznie kell, hogy birtokában van valami értékes dolognak, amivel hozzájárulhat ehhez a munkához.

Egy évvel ezelőtt a konferencia általános papsági ülésén Gérald Caussé püspök arról beszélt az egyház férfitestvéreinek, hogy miként elválaszthatatlan társai egymásnak az ároni- és a melkisédek papság-viselők a szabadítás munkájának elvégzésében.¹ Ez az üzenet hatalmas áldásként segítette elő azt, hogy az ároni papságot viselő fiatal férfiak meglássák a saját szerepüket Isten eme földi királyságának felépítésében. Közös szolgálatuk megerősíti az egyházat, és elősegíti fiatal férfitestvéreink mélyebből fakadó megtérését és szívbeli elkötelezettségét, miközben látják hozzájárulásuk értékét, és hogy mily bámulatos ez a munka.

Ma szeretném, ha a mondandóm egyfajta „könyvtámasza” lenne az imént említett üzenetnek, miközben az egyház fiatal nő tagjairól beszélek majd, akik ugyanolyan szükségesek és nélkülözhetetlenek az Úr munkájának elvégzéséhez a saját családjukban és az Ő egyházában.

Caussé püspökhöz hasonlóan én is az egyház egyik kis gyülekezetébe jártam tizenéves korom nagy részében, és gyakran kértek fel olyan feladatokra és elhívásokra, melyeket rendes körülmények

között felnőttekre bíztak volna. Például közülünk azok, akik részt vettünk az ifjúsági programban, gyakran vezető szerepet játszottunk a saját tevékenységeink és különleges eseményeink szervezésében és lebonyolításában. Színdarabokat írtunk, énekcsoportot alakítottunk a gyülekezeti tevékenységeken való szórakoztatáshoz, és minden gyűlésen teljes értékű résztvevők voltunk. Engem hívtak el gyülekezeti zenei vezetőnek, és én vezényeltem minden héten az istentiszteleten. Nagyszerű élmény volt 16 évesként minden vasárnap kiállni az

egész gyülekezet elé, és vezetni őket a himnuszok éneklésében. Éreztem, hogy szükség van rám, és tudtam, hogy van mit adnom. Számítottak rám, hogy ott legyek, és nagyon jó volt azt érezni, hogy hasznos vagyok. Ez a tapasztalat segített a Jézus Krisztusról való bizonyágom építésében, és Caussé püspökhöz hasonlóan az én életemet is lehorgonyozta az evangéliumi szolgálatban.

Minden egyháztagnak tudnia kellene, milyen nagy szükség van rá. Minden emberben van valami jelentőségteljes, amivel hozzájárulhat, és olyan egyedi tehetségek és képességek birtokában van, amelyek segítenek előrevinni ezt a fontos munkát. Fiatal férfijaink számára le vannak írva a Tan és szövetségekben az ároni papsággal kapcsolatos kötelességeik, melyek elég látványosak. Az egyház fiatal női, a szüleik és a vezetőik számára azonban talán kevésbé magától értetődő az, hogy a fiatal nőknek a keresztelestől fogva szövetségben fogadott felelősségük „gyászolni azokkal, akik gyászolnak; igen, és megvigasztalni azokat, akik vigasztalásra szorulnak, és Isten tanújaként állni mindig és mindenben, és minden helyen, ahol csak [vannak], még hozzá egészen halál[ukig]”². A fiatal nőknek lehetőségük kínálkozik arra, hogy eleget tegyenek ezen felelősségeiknek az egyházközségeikben és gyülekezetekben, amikor osztályelnökségekben, ifjúsági tanácsokban és más elhívásokban szolgálnak. Az egyházban minden fiatal nőnek éreznie kell, hogy értékelik; lehetőségeket kell kapnia a szolgálatra; és éreznie kell, hogy birtokában van valami értékes dolognak, amivel hozzájárulhat ehhez a munkához.

A 2. kézikönyvből tudjuk, hogy az egyházközségeinkben a szabadtás munkája „magában foglalja az egyházak misszionáriusi munkáját, a megtertek megtartását, a kevésbé tevékeny

egyháztagnak aktivizálását, a templomi és családtörténeti munkát, valamint az evangélium tanítását”³. Ezt a munkát a saját egyházközségük vonatkozásában papsági kulcsokkal rendelkező hithű püspökeink irányítják. Az elnökségünk sok éve teszi már fel a kérdést, hogy „az említett területek közül vajon melyekbe *nem* kellene bevonni a fiatal nőket?”. A válasz az, hogy e munka *minden* területén van mit hozzátenniük.

Nemrégiben például találkoztam nem egy fiatal nővel a Las Vegas területen, akiket egyházközségi templomi és családtörténeti tanácsadókként hívtak el. Csak úgy ragyogtak a lelkesedéstől amiatt, hogy taníthatják egyházközségük tagjait, és segíthetnek nekik megtalálni az őseiket! Értékes számítógépes ismeretekkel rendelkeztek, megtanulták használni a FamilySearch-öt, és izgatottan várták, hogy megoszthassák ezen tudásukat másokkal is. Világosan látszott, hogy bizonyáguk van róla és értik, miért fontos, hogy kikutassuk elhunyt őseink neveit: hogy a templomban el lehessen értük végezni a nélkülözhetetlen szabadító szertartásokat.

Néhány hónappal ezelőtt lehetőségem adódott arra, hogy teszteljek egy ötletet két 14 éves fiatal nővel. Megszereztem két valós egyházközségi tanács napirendjét, és mindkettőből adtam egy-egy példányt Emmának és Maggie-nek. Megkértem őket, hogy olvassák át a dokumentumot, és nézzék meg,

találnak-e olyan intézkedési tételt az egyházközségi tanács részéről, melyben szolgálatot tudnának nyújtani. Emma látta, hogy egy új család költözik az egyházközségbe, és azt mondta, tudna segíteni nekik a beköltözésben és a kicsomagolásban. Arra gondolt, hogy összebarátkozhatna a család gyermekeivel, és körbekalauzolhatná őket az új iskolájukban. Látta, hogy nemsokára lesz egy egyházközségi vacsora, és úgy érezte, ott is sokféle módon tudná felajánlani a szolgálatait.

Maggie észrevette, hogy sok olyan idősebb testvér van a gyülekezetben, akiknek szüksége lenne látogatásra és baráti támogatásra. Azt mondta, szívesen beszélgetne velük és a segítségükre lenne ezeknek a csodálatos idősebb egyháztagnak. Úgy érezte, abban is segíthetne, hogy megtanítsa az egyházközség tagjainak a közösségi oldalakon való saját fiók létrehozását és azok használatának módját. Valójában e napirendekben nem volt egyetlen olyan pont sem, amelyben ez a két fiatal nő *ne tudott volna* segíteni!

Az egyházközségi tanács tagjai, vagy azok, akik egyházközségi elhívásokkal rendelkeznek, vajon olyan értékes forrásként tekintenek a fiatal nőkre, akik segíthetnek az egyházközségeinkben felmerülő sokféle szükséglet kielégítésében? Általában hosszú a lista az olyan helyzetekről, amikor szükség van valakinek a szolgálatára, és gyakran csak az egyházközség felnőtt tagjai jutnak eszünkbe ezek betöltése kapcsán. Csakúgy, ahogyan áronipapság-viselőinket felkérték, hogy munkálkodjanak az édesapjukkal és más melkisédek papság-viselőkkel együtt, fiatal nőinket is fel lehet kérni, hogy az édesanyjukkal vagy más példás nőtestvérekkel együtt szolgáljanak, és szolgálattételük által gondoskodjanak az egyházközség tagjainak szükségleteiről.

Képesek rá és lelkesen várják, illetve hajlandók arra, hogy sokkal többet tegyenek, mint hogy csupán vásárnaponként istentiszteletre járjanak!

Miközben átgondoljuk, milyen szerepeket kell majd betölteniük a fiatal nőinknek a közeljövőben, megkérdezhetjük magunktól, hogy mi milyen tapasztalatokat biztosíthatunk számukra már most, amelyek majd segítik az arra való felkészülésüket, hogy misszionáriusok, evangéliumi szakértők és vezetők legyenek az egyház segédszervezeteiben, valamint templomszolgák, feleségek, édesanyák, mentorok, példaképek és barátok. Valójában már most elkezdhetik betölteni e szerepek jó részét. A fiatalokat gyakran kérik meg arra, hogy segítsenek leckéket tanítani a vasárnapi osztályaikban. Fiatal nőinknek most már arra is van lehetőségük, hogy amikor csoportosan elmennek a többi fiatalal, hogy keresztkeljenek a halottakért, akkor olyan templomi szolgálatokat is végezzenek, melyeket korábban szertartásszolgák vagy önkéntesek végeztek. Elemis korú lányainkat meghívják, hogy vegyenek részt a templomi és papsági felkészítő gyűléseken, ami segít nekik megérteni, hogy ők is fontos résztvevők a papság irányította munkában. Megtanulják,

hogyan a férfiak, a nők, a fiatalok és a gyermekek mind részesülnek a papsági áldásokból, és mindenki tevékeny szerepet vállalhat az Úr munkájának előmozdításában.

Püspökök, tudjuk, hogy a kötelezettségeitek gyakran nehezek, de ahogyan az egyik legfontosabb prioritásotok az, hogy az ároni papság kvórumai felett elnököljetek, a 2. kézikönyv azt is elmagyarázza, hogy „a püspök és tanácsosai nyújtanak papsági vezetést a Fiatal Nők szervezete számára. Figyelnek az egyes fiatal nőkre és erősítik őket, szorosan együttműködve ezen erőfeszítésekben a szülőikkel és a Fiatal Nők vezetőivel.” Azt is kijelenti, hogy „a püspök és tanácsosai rendszeresen részt vesznek a Fiatal Nők gyűlésein, szolgálatain és tevékenységein”⁴. Hálásak vagyunk azokért a püspökökért, akik időt szakítanak rá, hogy ellátogassanak a Fiatal Nők osztályaiba, és akik lehetőségeket biztosítanak a fiatal nőknek arra, hogy ne csupán szemlélői legyenek a munkának. Köszönjük nektek, hogy meggyőződtek róla, hogy a fiatal nőitek értékes résztvevők az egyházközségi tagok szükségleteinek betöltésében! Ezek a jelentőségteljes szolgálati lehetőségek sokkal jobban megáldják őket, mint azok a tevékenységek, amelyek csupán a szórakoztatásukra vannak.

Ami titeket illet, fiatal nők az egyházban, a kamaszéveitek talán elfoglaltságokkal és gyakran kihívásokkal teliek. Észrevettük, hogy még többen küszködtek önértékelési gondokkal, szorongással, nagyfokú stresszel, sőt talán még depresszióval is. Az, ha nem a magatok problémáin rágódtok, hanem gondolataitokat kifelé irányítjátok, talán nem oldja meg mindezen gondokat, de a szolgálat sokszor megkönnyítheti a saját terheiteket, és könnyebbnek tűnhetnek tőle a saját kihívásaitok. Az egyik legjobb módja az önértékelés

növelésének az, ha a mások iránti törődésünkkel és szolgálatunkkal megmutatjuk, hogy sok értékeset tudunk nyújtani.⁵ Biztatlak benneteket, fiatal nők, hogy amikor szükségletet észleltek magatok körül, jelentkeztek önként, és állítsátok munkába azokat a kezeket! Miközben teljesítitek szövetségben fogadott felelősségeiteket és részt vesztek Isten királyságának felépítésében, áldások áradnak majd az életekbe, és felfedezitek a tanítványság mély és tartós örömét.

Kedves testvéreim! A fiatal nőink bámulatosak! Tehetségesek, végtelenül lelkesek és energikusak, valamint könyörületesek és gondoskodóak. Hasznossá akarják tenni magukat. Tudniuk kell, hogy értékelik őket, és hogy nélkülözhetetlenek a szabadítás munkájában. Ahogyan az ároni papságot viselő fiatal férfiak egy magasabb szintű szolgálatra készülnek fel a melkisédeki papságba való előmenetelük során, a fiatal nőink arra készülnek, hogy a föld egyik legnagyobb női szervezetének, a Segítőegyletnek a tagjaivá váljanak. Ezek a gyönyörű, erős, hithű fiatal nők és fiatal férfiak együttesen arra készülnek, hogy feleségek és férjek, anyák és apák legyenek, akik Isten celesztialis királyságára érdemes családokat nevelnek majd.

Bizonyágomat teszem arról, hogy Mennyei Atyánk munkája az, hogy létrehozza gyermekei számára a halhatatlanságot és az örök életet.⁶ Becses fiatal nőinknek fontos szerepük van abban, hogy segítsenek e nagyszerű munka elvégzésében. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Gérald Caussé: Előkészíteni az utat. *Liahóna*, 2017. máj. 75–78.
2. Móziás 18:9.
3. 2. kézikönyv: *Az egyház igazgatása* (2010). 24.
4. 2. kézikönyv. 10.3.1.
5. Lásd Máté 10:39.
6. Lásd Mózes 1:39.

Taniela B. Wakolo elder
a Hetvenektől

A szabadító szertartások csodálatos világosságot fognak hozni nekünk

A szertartásokban való részvétel, és a hozzájuk tartozó szövetségek tiszteletben tartása csodálatos világosságot és védelmet fog hozni nektek ebben az egyre sötétedő világban.

Fivérek és nőtestvérek! Veletek örvelezem az evangéliumban, azaz Krisztus tanában.

Egyszer az egyik barátja megkérdezte Neil L. Andersen eldert, aki akkor a Hetvenek tagja volt, hogy milyen érzés 21 000 ember előtt beszélni a Konferencia-központban. Andersen elder ezt válaszolta: „Nem a veled szemben ülő 21 000 ember nyugtalanít, hanem a mögötted ülő 15 Fivér.” Akkor még nevettem ezen, de ma már én is érzem. Mily nagyon szeretem és támogatom e 15 férfit profétaként, látnokként és kinyilatkoztatóként!

Az Úr közölte Ábráhámmal, hogy az ő magján keresztül és a papságon keresztül a föld minden családja megáldatik „az evangélium áldásaival, ...még hozzá az örök élet áldásai[val]” (Ábrahám 2:11; lásd még 2–10. versek).

Az evangélium és a papság ezen megígért áldásai visszaállították a földre, majd pedig 1842-ben Joseph Smith proféta egy kis számú férfit és nőt

részesített a felruházásban. Köztük volt Mercy Fielding Thompson is. A Próféta ezt mondta neki: „Ez [a felruházás] a sötétségből csodálatos világosságba fog téged kihozni.”¹

Ma a szabadító szertartásokra szeretnék összpontosítani, melyek csodálatos világosságot fognak hozni nektek és nekem.

Szertartások és szövetségek

A *Hűek a hithez* úgy fogalmaz, hogy a „szertartás az olyan szent, hivatalos cselekmény, melyet a papság felhatalmazása által végeznek. [Azokat a] szertartások[at, amelyek] elengedhetetlenek a felmagasztosulásunkhoz... szabadító szertartásoknak hívjuk. Ilyen többek között a keresztelés, a konfirmáció, a melkisédeki papságba való elrendelés (férfiak számára), a templomi felruházás és a házassági pecsételés.”²

David A. Bednar elder ezt tanította: „A szabadításnak és felmagasztosulásnak az Úr egyházában végzett szertartásai... felhatalmazott csatornákat alkotnak, melyeken át a menny áldásai és hatalmai beáramolhatnak egyéni életünkbe.”³

A két oldallal bíró éremhez hasonlóan az összes szabadító szertartást Istennel kötött szövetségek kísérik. Isten áldásokat ígért nekünk, ha hithűen tiszteletben tartjuk azokat a szövetségeket.

Amulek proféta kijelentette, hogy „ez... a felkészülés ideje az Istennel való találkozásra” (Alma 34:32). Hogyan készülünk fel? Úgy, hogy érdemesen részesülünk a szertartásokban. Továbbá pedig – amint azt Russell M. Nelson elnök mondta – meg kell maradnunk

a szövetség ösvényén. Nelson elnök így folytatta: „A Szabadító követése iránti elkötelezettségetek – azáltal, hogy szövetségeket köttök Vele, majd meg is tartjátok azokat a szövetségeket –, minden olyan lelki áldás és kiváltság előtt megnyitja majd az ajtót, amely csak elérhető a férfiak, nők és gyermekek számára mindenhol.”⁴

Sokatokhoz hasonlóan John és Bonnie Newman is részesült a Nelson elnök által megígért lelki áldásokban. Az egyik vasárnap, miután Bonnie istentiszteleten járt a három kisgyermekükkel, így szólt Johnhoz, aki nem volt az egyház tagja: „Ezt nem tudom egyedül csinálni. El kell döntened, hogy eljár-e velünk az én egyházamba, vagy választasz egy olyan egyházat, ahova együtt járhatunk, de a gyerekeknek tudniuk kell, hogy az apjuk is szereti Istent.” A következő vasárnapon, majd az összes többi vasárnapon is, John nemcsak hogy ott volt, de szolgált is: az évek során számos egyházközségben, gyülekezetben és elemiben zongorázott. 2015 áprilisában kiváltságomban állt találkozni vele, és ezen a találkozón arról beszélgettünk, hogy a legjobban úgy tudná kimutatni a Bonnie iránti szeretetét, ha elvinné a templomba – ez azonban nem történhet meg, hacsak John meg nem keresztkedik.

Miután 39 éven keresztül járt Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházába, John 2015-ben megkeresztelkedett. Egy évvel később John és Bonnie-t egymáshoz pecsételték a Tennessee-i Memphis templomban – 20 évvel azután, hogy Bonnie részesült a saját felruházásában. A 47 éves fiuk, Robert, ezt mondta az apjáról: „Apa tényleg, de tényleg kivirult, amióta megkapta a papságot!” Bonnie még hozzátette: „John mindig is boldog és vidám ember volt, de a szertartások

elnyerése és a szövetségei tiszteletben tartása fokozta a kedvességét.”

Krisztus engesztelése és példája

Évekkel ezelőtt Boyd K. Packer elnök így figyelmeztetett: „Az evangélium szertartásai nélkül a jó magaviselet sem megváltani, sem felmagasztalni nem fogja az emberiséget.”⁵ Mi több, nemcsak a szertartásokra és szövetségekre van szükségünk ahhoz, hogy visszatérjünk az Atyánkhoz, hanem szükségünk van a Fiára, Jézus Krisztusra, és az Ő engesztelésére is.

Benjámín király azt tanította, hogy csakis Krisztus nevében és neve által érkezhethet szabadítás az emberek gyermekeihez (lásd Móziás 3:17; lásd még Hittételek 1:3).

Engesztelése által Jézus Krisztus megváltott minket Ádám bukásának következményeitől, és lehetővé tette a bűnbánatunkat, valamint a későbbi felmagasztolásunkat. Élete által példát mutatott nekünk a szabadító szertartások elnyerésére, melyekben „megnyilvánul az isteniség hatalma” (T&Sz 84:20).

Miután a Szabadító részesült a keresztlés szertartásában, hogy „minden igazlelkűséget betöltsön” (lásd 2 Nefi 31:5–6), Sátán megkísértette.

Ehhez hasonlóan a mi kísértéseink sem érnek véget a keresztkedéssel vagy a pecsételéssel, ám a szent szertartások elnyerése és a hozzájuk kapcsolódó szövetségek tiszteletben tartása csodálatos világossággal tölt el bennünket, és erőt ad ahhoz, hogy ellenálljunk a kísértéseknek, és leküzdjük azokat.

Figyelmeztetés

Ésaiás azt jövendölte, hogy az utolsó napokban „a föld megfertőztetett”, „mert eltértek szertartásaimtól” (Ésaiás 24:5 és T&Sz 1:15).

Egy Joseph Smith prófétának ehhez kapcsolódóan kinyilatkoztatott figyelmeztetés szerint néhányan „ajkaikkal közelednek [az Úrhoz,] az emberek parancsolatait... tanokként tanítják, kinknél megvan az isteniség látszata, ám annak hatalmát megtagadják” (Joseph Smith története 1:19).

Pál is figyelmeztetett, hogy sokaknál meglesz „a kegyességnek látszata, de megtagadják annak erejét. És ezeket kerüld” (2 Timótheus 3:5). Ismétlem: ezeket kerüld!

Az élet számos zavaró tényezője és kísértése olyan, mint a „ragadozó farkasok” (Máté 7:15). Az igaz pásztor feladata, hogy felkészítse, megvédelmezze és figyelmeztesse a juhokat és a nyáját, amikor ezek a farkasok közelítenek (lásd János 10:11–12). A Jó Pásztor tökéletes életének követésére törekvő bojtárokként vajon nem vagyunk-e mi is a saját lelkünk és mások lelkének pásztorai? Az általunk az imént támogatott próféták, látnokok és kinyilatkoztatott tanácsainak, valamint a Szentlélek hatalmának és ajándékának birtokában megláthatjuk a közelítő farkasokat, ha éberek és felkészültek vagyunk. Ezzel szemben amikor saját lelkünk és mások lelkének nemtörődöm pásztorai vagyunk, akkor veszteségek várhatók. A nemtörődömség veszteségekhez

vezet. Arra kérem mindannyiunkat, hogy legyünk hú pásztorok.

Személyes élmény és bizonyosság

Az úrvacsora olyan szertartás, amely segít az ösvényen maradnunk; érdemesen venni belőle pedig annak a bizonyítéka, hogy betartjuk az összes többi szertartáshoz kapcsolódó szövetséget. Néhány évvel ezelőtt, amikor a feleségemmel, Anitával az Arkansas Little Rock Misszióban szolgáltunk, elmentem tanítani két fiatal misszionáriussal. A lecke alatt az általunk tanított kedves férfi ezt mondta: „Jártam nálatok istentiszteleten; minek kell minden vasárnap ennetek a kenyérből és innotok a vízből? A mi egyházunkban évente kétszer, húsvétkor és karácsonykor tesszük ezt, és így ez egy nagyon jelentőségteljes dolog.”

Elmondtuk neki, hogy parancsolatot kaptunk, miszerint gyakran kell találkozunk, hogy „veg[y]ünk a kenyérből

és a borból” (Moróni 6:6; lásd még T&S 20:75). Felolvastuk a Máté 26-ot és a 3 Nefi 18-at. Azt felelte, hogy továbbra sem látja, miért van erre szükség.

Ekkor felvázoltuk a következő hasonlatot: „Képzeld el, hogy nagyon súlyos autóbalesetet szenvedsz. Megsérülsz és elveszíted az eszméletedet. Valaki oda-szalad, és – látva, hogy nem vagy eszméletednél – hívja a mentőket. Ellátnak téged, és visszanyered az eszméletedet.”

Majd a következő kérdést tettük fel ennek a férfinak: „Milyen kérdéseid lesznek, amikor végre felismered, hogy hol vagy?”

Ezt felelte: „Tudni akarom majd, hogyan kerültem oda, és ki talált rám. Mindennap köszönetet akarok majd mondani neki, amiért megmentette az életemet.”

Elmondtuk ennek a kedves testvérnek, hogy a Szabadító miként mentette meg mindannyiunk életét, és hogy mily

nagyon szükséges köszönetet mondunk Őneki mindennap – mindennap, mindennap!

Majd megkérdeztük: „Tudva, hogy Ő az életét adta érted és értünk, milyen gyakran szeretnél enni a kenyérből és inni a vízből, az Ő testének és vérének jelképeiből?”

Azt mondta: „Értem már, értem már! De van itt még valami. Nálatok nem olyan életvidám az istentisztelet, mint nálunk.”

Erre azt feleltük: „Mit tennél, ha belépne az ajtód a Szabadító, Jézus Krisztus?”

Így felelt: „Azonnal térdre ereszkednék.”

Erre megkérdeztük: „Vajon nem ugyanezt – a Szabadító iránti áhítatot – érzed, amikor belépsz egy utolsó napi szent kápolnába?”

Azt mondta: „Értem már, értem már, értem már!”

Húsvét vasárnap eljött istentiszteletre, majd újra és újra visszatért.

Azt kérem, hogy mindannyian tegyék fel magunknak a kérdést: „Mely szertartásokban kell részesülnöm, beleértve az úrvacsorát is, és mely szövetségeket kell megkötnöm, megtartanom és tiszteletben tartanom?” Megígérem, hogy a szertartásokban való részvétel, és a hozzájuk tartozó szövetségek tiszteletben tartása csodálatos világosságot és védelmet fog hozni nektek ebben az egyre sötétedő világban. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* (2007). 436.
2. *Hűek a hithez: Evangéliumi értelmező szótár* (2004). 186–187.; lásd még 2. *kézikönyv: Az egyház igazgatása* (2010). 2.1.2.
3. David A. Bednar: Mindig tartsátok meg bűneitek bocsánatát. *Liahóna*, 2016. máj. 60.
4. Russell M. Nelson: Amint közösen haladunk előre. *Liahóna*, 2018. ápr. 7.
5. Boyd K. Packer, “The Only True Church,” *Ensign*, Nov. 1985, 82.

Devin G. Durrant

első tanácsos a Vasárnapi Iskola Általános Elnökségében

Otthoni tanítás: örömteli és szent felelősség

A menny segítségéért fohászok azon igyekezetünk során, hogy krisztusi tanítókká váljunk az otthonainkban.

Kedves feleséggel, Julie-val 6 drága gyermeket neveltünk fel, akik közül nemrég a legutolsó is kirepült a családi fészekből. Mily nagyon hiányzik, hogy a gyermekeink állandóan otthon legyenek! Hiányzik, hogy tanuljak tőlük és tanítsam őket.

Ma minden szülőhöz szólok, és azokhoz is, akik szülők szeretnének lenni. Sokan közületek már most gyermekeket nevelnek. Mások számára hamarosan elérkezhet ez az időszak. Megint másoknak a szülői mivolt áldását még a jövő tartogatja. Imádkozom, hogy mindannyian felismerjük, mily örömteli és szent felelősség egy gyermek tanítása.¹

Szülőkként mi ismertetjük meg gyermekeinket Mennyei Atyával és Fiával, Jézus Krisztussal. Mi segítünk gyermekeinknek első imájuk elmondásában. Mi biztosítjuk az iránymutatást és a támogatást, amikor a keresztkedés által rálépnek a szövetség ösvényére.² Mi tanítjuk meg nekik, hogy engedelmeskedjenek Isten parancsolatainak. Mi ismertetjük meg velük Istennek a gyermekei számára készített tervét, és mi segítünk nekik felismerni a Szentlélek suttagásait. Mi meséljük el nekik az ősi próféták történeteit, és mi buzdítjuk

őket arra, hogy kövessék az élő prófétákat. Mi imádkozunk a sikereikért, és szenvedünk velük a megpróbáltatásaik során. Mi teszünk bizonyosságot a gyermekeinknek a templomi áldásokról, és mi igyekszünk felkészíteni őket a teljes idejű missziós szolgálatra. Mi adunk nekik szeretetteljes tanácsot, ahogy

a gyermekeink maguk is szülőkké válnak. Ám soha nem szűnünk meg a szüleik lenni – még ekkor sem. Soha nem szűnünk meg a tanítóik lenni. Soha nem kerülünk felmentésre ezen örökkévaló elhívásokból.

Ma gondoljunk át néhányat azon csodás lehetőségek közül, amikor az otthonunkban taníthatjuk a gyermekeinket!

Tanítás a családi est során

Kezdjük a családi esttel, mely elsődleges fontosságú volt a hittel teli otthonban, ahol felnőttem. Nem emlékszem a családi est során tanított konkrét leckékre, arra azonban emlékszem, hogy soha nem hagytunk ki egy hetet sem.³ Tudtam, mi az, ami fontos a szüleimnek.⁴

Emlékszem az egyik kedvenc családi esti tevékenységünkre. Apa odahívta egyik gyermekét, hogy „vizsgáljon”. Adott neki néhány ehhez hasonló utasítást: „Először is, menj a konyhába, és nyisd ki, majd csukd be a hűtő ajtaját! Utána fuss be a hálószobámba,

és hozz ki a fiókomból egy pár zoknit! Majd fuss vissza hozzám, háromszor ugrálj fel-le, és mondd ezt: »Apu, megcsináltam!«

Jaj, de szerettem, amikor én következtem! Minden lépést pontosan meg akartam csinálni, és annyira örültem a pillanatnak, amikor azt mondhatam: „Apu, megcsináltam!”. Ez a játék hozzájárult az önbizalmam megerősödéséhez, és megkönnyítette egy izgága kisfiú számára, hogy oda tudjon figyelni, míg Anya vagy Apa megtanított nekünk egy evangéliumi tantételt.

Gordon B. Hinckley elnök a következő tanácsot adta: „Ha bármi kétségetek is lenne a családi est előnyeire vonatkozóan, akkor próbáljátok ki! Gyűjtsétek magatok köré a gyermekeiteket, tanítsátok őket, tegyetek nekik bizonyosságot, olvassátok együtt a szentírásokat és éreztétek jól magatokat együtt!”⁵

A családi est megtartása mindig is ellenállásba fog ütközni.⁶ Ennek ellenére arra kérlek benneteket, hogy találjátok meg az akadályokon átvezető utat, és tegyétek első helyre a családi est megtartásának fontosságát – valamint tegyétek élvezetessé azt!

Tanítás a családi ima során

A családi ima egy másik nagyszerű lehetőség a tanításra.

Nagyon szeretem, ahogy N. Eldon Tanner elnök édesapja tanította őt a családi ima során. Tanner elnök ezt mondta:

„Emlékszem, egyik este, ahogy letérdelve a családi imát mondtuk, édesapám így szólt az Úrhoz: »Eldon tett ma valamit, amit nem kellett volna; nagyon sajnálja, és ha Te megbocsátasz neki, többé nem fog ilyet tenni.«

Ennek hatására eltökéltem, hogy soha többé nem fogok olyat tenni – hatásosabb volt, mint a náspángolás.”⁷

Kisfiúként néha bosszantott, hogy úgy tűnt, egyfolytában csak családi imát

mondunk. Azt gondoltam: „Nem épp az előbb imádkoztunk?” Szülőként ma már tudom, hogy a családi imát nem lehet túlzásba vinni.⁸

Mindig is mély hatással volt rám, hogy Mennyei Atya a Szeretett Fiaként mutatja be Jézus Krisztust.⁹ Nagyon szeretek név szerint imádkozni a gyermekeimért, így hallhatják, amint kifejezem Mennyei Atyának, mennyire szeretem őket. Úgy tűnik, nincs is jobb alkalom arra, hogy éreztessük gyermekeinkkel a szeretetet, mint amikor velük imádkozunk vagy áldást adunk nekik. Amikor a családok alázatos imában egybegyűlnek, erőteljes és tartós leckék kerülnek megtanításra.

Ügyeletes tanítás

Szülőként a tanítás olyan, mint amikor az orvos ügyel. Állandóan készen kell állnunk a gyermekeink tanítására, mert soha nem tudhatjuk, mikor adódik erre lehetőség.

Olyanok vagyunk, mint a Szabadító, aki „leggyakrabban nem a zsinagógában, hanem hétköznapi helyszíneken tanított – miközben tanítványaival étkezett, vizet húzott a kútból vagy elsétált egy fügefá mellett”¹⁰.

Évekkel ezelőtt édesanyám elmesélte, hogy a bátyámmal, Matt-tel folytatott két legjobb evangéliumi beszélgetésére akkor került sor, amikor egyszer ruhákat hajtogatott, egyszer pedig a fogorvoshoz vitte Mattet. A számos dolog közül, melyeket csodáltam édesanyámban, az egyik az, hogy mindig készen állt gyermekei tanítására.

Szülői tanítása soha nem ért véget. Amikor püspökként szolgáltam, 78 éves édesanyám közölte velem, hogy ideje elmennem fodrászhoz. Tudta, hogy példaként kell állnom, és nem is habozott ezt közölni velem. Szeretlek, Anya!

Édesapaként én is ösztönözve érzem magam arra, hogy személyesen

tanulmányozzam a szentírásokat és elmélkedjek felettük, hogy válaszolni tudjak, amikor a gyermekeim vagy az unokáim egy „ügyeletes” tanítói pillanatot biztosítanak számomra.¹¹ „A legjobb tanítási pillanatok nagy része kezdetben egy kérdés vagy aggodalom formájában fogalmazódik meg a [családtagok] szívében.”¹² Odafigyelünk rájuk ezekben a pillanatokban?¹³

Nagyon szeretem Péter apostol felkérését: „Mindig készek legyetek megfelelni mindenkinek, [hozzátennem, hogy a gyermekeknek is,] a ki számot kér tőletek a bennetek levő reménységéről”¹⁴.

Kamaszkoromban édesapámmal gyakran versenyeztünk azon, ki tud erősebben szorítani. Amilyen erősen csak tudtuk, megszorítottuk a másik kezét, és próbáltuk elérni, hogy fájdalma kiüljön az arcára is. Ma már nem tűnik olyan jó szórakozásnak, de valahogy akkor az volt. Az egyik ilyen csatánkat követően Apa a szemembe nézett, és így szólt: „Fiam, igen erős a kezed. Remélem, mindig elég erős lesz ahhoz is, hogy megállja, hogy egy ifjú hölgyet illetlen módon érintsen.” Ezt követően arra kért, hogy maradjak erkölcsileg tiszta, és hogy másokat is segítsek ebben.

Douglas L. Callister elder a következőt osztotta meg az édesapjáról:

„Munkából hazafele menet egy nap Apa váratlanul így szólt: »Ma befizettem a tizedemet. A tizedcekkre ráírtam, hogy 'Köszönöm'. Annyira hálás vagyok az Úrnak, amiért megáldja a családjukat!«

Callister elder ezt követően így tisztelgett édesapja-tanítója emléke előtt: „Megtanította az engedelmesség tetteit és az engedelmes hozzáállást is.”¹⁵

Úgy gondolom, bölcsen tesszük, ha időnként feltesszük magunknak a kérdést: „Mit fogok tanítani vagy mit tanítok most a gyermekeimnek az engedelmesség tetteivel vagy az engedelmes hozzáállással?”

Tanítás a családi szentírás-tanulmányozás során

A családi szentírás-tanulmányozás remek színtere a tan otthoni tanításának.

Russell M. Nelson elnök ezt mondta: „Nemcsak a szülőknek kell az Úr szavába kapaszkodni, hanem isteni megbízatásuk, hogy gyermekeiknek is megtanítsák azt.”¹⁶

Gyermekeink nevelése során Julie és én igyekeztünk következetesek és találékonyak lenni. Az egyik évben úgy döntöttünk, hogy spanyolul fogjuk családként végigolvasni a Mormon könyvét. Vajon ezért hívta el az Úr az összes teljes idejű missziót szolgáló gyermekünket spanyol nyelvű misszióba? *Es posible. [Lehetséges.]*

Mélyen megérintett, amikor Brian K. Ashton testvér megosztotta velem, hogy a végzős középiskolai éve során édesapjával közösen elolvasták a Mormon könyve minden egyes oldalát. Ashton testvér nagyon szereti a szentírásokat. Az elméjébe és a szívébe vésődtek. Édesapja ültette el ezt a magot, amikor Ashton testvér még kamasz volt, a mag¹⁷ pedig azóta az igazság mélyen gyökerező fájává növekedett. Ashton testvér ugyanezt tette idősebb gyermekeivel.¹⁸ Nyolcéves kisfia nemrég

megkérdezte: „Apa, én mikor olvashatom el veled a Mormon könyvét?”

Példa általi tanítás

És végül, szülőkként a legnagyobb hatással bíró tanítási eszközünk: a példánk. Azt a tanácsot kaptuk, hogy legyünk „példa a hívőknek a beszédben, a magaviseletben, a szeretetben, a léleekben, a hitben, a tisztaságban”¹⁹.

Nemrég, egyik utunk során, Julie és én istentiszteleten voltunk, ahol láthatuk ezt a verset a gyakorlatban is. Egy hamarosan misszióba induló fiatalember volt az egyik beszélő az úrvacsorai gyűlésen.

Ezt mondta: „Ti mind azt hiszitek, hogy az édesapám olyan nagyszerű ember az egyházban, pedig...” – itt szünetet tartott, én pedig nyugtalanul vártam, mit fog mondani. Így folytatta: „...otthon még nagyszerűbb ember!”

Később megköszöntem a fiatalembernek, hogy ilyen felemelően szólt az édesapjáról. Ezt követően megtudtam, hogy az édesapja az egyházközség püspöke. Bár ez a püspök hithűen szolgálta egyházközségét, fia úgy érezte, hogy otthon végezte a legjobb munkát.²⁰

D. Todd Christofferson elder ezt tanácsolja: „Számos módja van... a felnövekvő nemzedék tanításának, és a legalaposabb átgondolást és erőfeszítést annak kell szentelnünk, hogy ezeket teljességgel kihasználjuk. Mindenekfelett továbbra is bátorítanunk és segítenünk kell a szülőket, hogy jobb és következetesebb tanítók legyenek, ...különösen a példamutatás által.”²¹

A Szabadító is így tanít.²²

Amikor tavaly nyaralni voltunk a két legkisebb gyermekünkkel, Julie azt javasolta, hogy végezzünk helyettes általi kereszteleseket a St. George templomban és a San Diego templomban is. Én – magamban – zúgolódni kezdtem: „Otthon úgyis eljárunk a templomba, most pedig nyaralunk. Miért nem csinálunk valami »nyaralás-szerűbbet?»” A kereszteleseket követően Julie szerette volna, ha lefénnyképezkedünk a templom előtt. Némán zúgolódtam – ismét. Kitalálhatjátok, mi történt: lefénnyképezkedtünk.

Julie azt szeretné – és persze én is –, ha a gyermekeinknek maradnának emlékei arról, hogy miként segítőtük az őseinket. Ehhez nem kellett

hivatalos tanítás a templomok fontosságáról. Az életünk szerves része volt – hála egy olyan édesanyának, aki szereti a templomot, és azt szeretné, ha a gyermekei osztoznának ebben az érzésben.

Ha a szülők becsben tartják egymást és igazlelkű példát mutatnak, gyermekeik örökre megáldatnak.

Zárszó

Mindazoknak közületek, akik igyekeznek a tőlük telhető legjobb módon tanítani otthon, azt kívánom, leljetek békességre és öröme az erőfeszítéseitek során. Ha pedig úgy érzitek, van még miben fejlődőtök, vagy felkészültebbnek kell lennetek, kérlek, alázattal válaszoljatok a Lélek készítéseire, és kötelezzétek el magatokat a tettek mellett.²³

L. Tom Perry elder ezt mondta: „Bármely társadalom jóléte, népe boldogsága, gyarapodása és békéje mind a gyermekek otthoni tanításában gyökerezik.”²⁴

Családi fészünk megüresedett ugyan, de én állandó ügyeletben vagyok, készen állva és buzgón keresve további becses lehetőségeket arra, hogy felnőtt gyermekeimet, az ő gyermekeiket és – remélem – egy nap majd az ő gyermekeiket is tanítsam.

A menny segítségéért fohászok azon igyekezetünk során, hogy krisztusi tanítókká váljunk az otthonainkban. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Tan és szövetségek 68:25; 93:40.

L. Tom Perry elder ezt tanította: „[A]z ellenség oly széles körű befolyással bír, és társadalmunk valódi alapját, méghozzá a családot támadja, annak szétzilálására és elpusztítására törekedve. A szülőknek el kell határozniuk, hogy az otthoni tanítás kimagaslóan szent és fontos felelősség” (vö. Otthonukban gyermekeiket tanító édesanyák. *Liahóna*, 2010. máj. 30.).

Az Első Elnökség és a Tizenkét Apostol Kvóruma a következőt tanítja: „Mind a férjnek, mind a feleségnek komoly kötelessége, hogy szeressék egymást és törődjenek egymással, valamint gyermekeikkel. »Az Úrnak öröksége, a fiak [gyermekek]» (Zsoltárok 127:3). A szülők szent kötelessége, hogy gyermekeiket szeretetben és igazságban neveljék, gondoskodjanak fizikai és lelki szükségleteikről, arra tanítsák őket, hogy szeressék és szolgálják egymást, betartsák Isten parancsolatait, és bárhol is éljenek, az ország törvényeinek engedelmeskedő állampolgárok legyenek. A férfiak és feleségek – anyák és apák – felelni fognak Isten előtt ezen kötelezettségek teljesítéséért” (A család: Kiáltvány a világhoz. *Liahóna*, 2017. máj. 145.).

2. Lásd Russell M. Nelson: Amint közösen haladunk előre. *Liahóna*, 2018. ápr. 7.
3. David A. Bednar elder ezt mondta: „Ha ma megkérdézhették felnőtt fiainkat, hogy mire emlékeznek a családi imával, a szentírás-tanulmányozással vagy a családi esttel kapcsolatban, azt hiszem, tudom, mit válaszolnának. Valószínűleg nem tudnának felidézni egy konkrét imát vagy megemlíteni egy adott szentírás-tanulmányozási alkalmat vagy egy különösen jelentőségteljes családi est leckét, mely meghatározó lett volna lelki fejlődésükben. De azt elmondanák, hogy családjuk mindezekben következetes volt” (Szorgalmasabbak és gondosabbak otthon. *Liahóna*, 2009. nov. 19.)
4. Lásd Az otthonunk mennyország. *Himnuszok*, 185. sz.
5. Lásd *Az egyház elnökeinek tanításai: Gordon B. Hinckley* (2016). 205.
6. Lásd 2 Nefi 2:11.

7. N. Eldon Tanner, “Never Be Ashamed of the Gospel of Christ,” *Ensign*, Feb. 1980, 4.
8. Lásd 3 Nefi 18:21.
9. Lásd Máté 3:16–17; 3 Nefi 11:6–8; Tan és szövetségek 18:34–36; Joseph Smith története 1:17.
10. Használj ki a spontán tanítási pillanatokat! *A Szabadító módján tanítani* (2016). 16. *A Szabadító módján tanítani* változatos ötleteket és eszközöket tartalmaz az otthoni tanításhoz.
11. Lásd Tan és szövetségek 11:21; 84:85.
12. *A Szabadító módján tanítani*. 16.
13. Lásd Figyelj! *Prédikáljátok evangéliumot: Útmutató a misszionáriusi szolgálathoz* (2008). 185–186.
14. 1 Péter 3:15.
15. Douglas L. Callister, “Most Influential Teacher—Emeritus Seventy Pays Tribute to Father,” Aug. 29, 2016, news.lds.org.
16. Vö. Russell M. Nelson: „Teremts rendet otthonodban”. *Liahóna*, 2002. jan. 81.
17. Lásd Alma 32:28–43.
18. Melinda Ashton nőtestvér besegít, amikor férje, Ashton testvér éppen nincs otthon.
19. 1 Timótheus 4:12; lásd még Alma 17:11.
20. Jeffrey L. Stewart püspök a Southgate Második Egyházközösségben szolgál a utah-i St. George-ban. Fia, Samuel jelenleg a Kolumbia Medellín Misszióban szolgál.
21. D. Todd Christofferson, “Strengthening the Faith and Long-Term Conversion of the Rising Generation,” general conference leadership meeting, Sept. 2017.
22. Lásd 3 Nefi 27:21, 27.
23. Lásd Tan és szövetségek 43:8–9.
24. Vö. L. Tom Perry: Otthonukban gyermekeiket tanító édesanyák. 30.

Dale G. Renlund elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Családtörténeti és templomi munka: pecsételés és gyógyítás

Amikor egybegyűjtjük családunk feljegyzéseit, és elmegyünk a templomba az őseink helyett, akkor Isten egyidejűleg váltja valóra a megígért áldásokat a fátýol mindkét oldalán.

A családi kapcsolatok a legnagyobb megelégedést nyújtó, ugyanakkor a legnagyobb kihívást jelentő élményeink lehetnek. Sokan tapasztaltunk már valamiféle törést a családunkon belül. Ilyen törés alakult ki ezekben az utolsó napokban Jézus Krisztus Egyháza visszaállításának két hőse között. Parley és Orson Pratt testvérek voltak; korai megtértek és elrendelt apostolok. Mindketten szembesültek hitük próbatételével, ám megingathatatlan bizonyossággal kerültek ki belőle. Mindketten sok áldozatot hoztak és nagyban hozzájárultak az igazság ügyéhez.

A nauvooi időszakban a kapcsolatuk feszültté vált, és 1846-ban egy heves, nyilvános összetűzésbe torkolt. Mély és maradandó szakadék keletkezett közöttük. Idővel Parley levélben kérte Orsont a kapcsolat helyrehozatalára, ám Orson nem válaszolt. Parley feladta, azt érezvén, hogy a levelezésnek mindörökre vége, hacsak Orson nem kezdeményez.¹

Jó néhány évvel később, 1853 márciusában Orson tudomást szerzett egy projektről, melyben kiadni terveztek egy könyvet William Prattnek, a fivérek legkorábbi amerikai őseinek leszármazottairól. Orson könnyekre fakadt, „mint egy kisgyermek”, amikor megpillantotta ezt a családtörténeti kincsesbányát. Szíve meglágyult, és eltökélte, hogy helyrehozza a fivére és közte kialakult törést.

Orson ezt írta Parley-nak: „Nos, drága fivérem, nincs senki más az őünk, William Pratt hadnagy összes leszármazottja között, akiben oly mély érdeklődés élne a leszármazottak felkutatása iránt, mint mi magunkban.” Orson az elsők között értette meg, hogy az utolsó napi szenteknek kötelessége a családtörténetek kikutatása és összeállítása, hogy helyettes általi szertartásokat tudjunk végezni az őseinkért. Így folytatta levelét: „Tudjuk, hogy atyáink Istenének benne van mindebben a keze. [...] Bocsánatodért esedezem, amiért ily sokáig halogattam a néked

való írást. [...] Remélem, meg tudsz nekem bocsátani.”² Megingathatatlan bizonyosságuk ellenére az őseik iránti szeretetük jelentette a katalizátort a törés jóvátételéhez, a sértés helyrehozatalához, valamint a bocsánat kéréséhez és megadásához.³

Amikor Isten valamire utasít minket, azzal gyakran több célja is van. A családtörténeti és templomi munka nem csupán a halottakért van, hanem az élőket is megáldja. Orson és Parley esetében egymás felé fordította a szívüket. A családtörténeti és templomi munka biztosította az erőt annak begyógyításához, aminek gyógyulásra volt szüksége.

Egyháztagokként Istentől kapott feladatunk őseink felkutatása és családtörténetünk összeállítása. Sokkal több ez egy javallt hobbinál, mivel a szabadítás szertartásaira Isten összes gyermekének szüksége van.⁴ Be kell azonosítanunk a saját őseinket, akik a szabadítás szertartásai nélkül haltak meg. A templomokban elvégezhetjük a helyettes szertartásokat, őseink pedig választhatnak, hogy elfogadják-e a szertartásokat.⁵ Arra is biztatnak bennünket, hogy segítsük az egyházközség és a cövek tagjait a saját családi neveikkel. Lélegzetelállítóan bámulatos,

hogy a családtörténeti és templomi munka révén segíthetünk a halottak megváltásában.

Amikor azonban napjainkban részt veszünk a családtörténeti és templomi munkában, azzal jogosulttá válunk a próféták és apostolok által ígért „gyógyító” áldásokra is.⁶ Ezek az áldások szintén lélegzetelállítóan bámulatosak a halandóságra vetített hatáskörüket, konkrétumukat és következményüket tekintve. Ezen áldások hosszú felsorolása tartalmazza többek között a következőket:

- A Szabadítónak és az Ő engesztelő áldozatának fokozottabb megértése;
- A Szentlélek fokozottabb hatása az életünkben,⁷ hogy erőt és útmutatást kapjunk a saját életünkre vonatkozóan;
- Fokozottabb hit, mely által a Szabadítóhoz való megtérésünk mély és maradandó lesz;
- Fokozottabb képesség és késztetés a tanulásra és a bűnbánatra,⁸ annak köszönhetően, hogy jobban értjük, kik vagyunk és honnan jövünk, illetve tisztábban látjuk, hogy merre tartunk;
- Fokozottabb finomító, megszentelő és mérsékelő hatások a szívünkben;
- Fokozottabb öröm azáltal, hogy fokozottabb képességgel rendelkezünk az Úr szeretetének megérezésére;
- Fokozottabb családi áldások, függetlenül a jelenlegi, múltbéli vagy eljövendő családi körülményeinktől és a családfánk esetleges tökéletlenségétől;
- Fokozottabb szeretet és nagyrabecsiség az őseink és az élő hozzátartozóink iránt, mely által többé nem érezzük magunkat egyedül;
- Fokozottabb erő annak felismerésére, hogy minek van gyógyulásra szüksége, ezzel pedig – az Úr segítségével – fokozottabb erő mások szolgálatára;

- Fokozottabb védelem az ellenség kísértései és egyre erősödő befolyása ellen; illetve
- Fokozottabb segítség a nyugtalan, megtört vagy aggódó szívek begyógyításához és a megsebzett éppé tételéhez.⁹

Ha valaha is imádkoztatok ezen áldások valamelyikéért, vegyetek részt a családtörténeti és templomi munkában! Ha így tesztek, imáitok válasza lelnek majd. Amikor szertartásokat végeznek az elhunytak javára, Isten földi gyermekei gyógyulást tapasztalnak. Nem csoda, hogy Russell M. Nelson elnök az egyház elnökeként mondott első üzenetében kijelentette: „Hódolatotok a templomban, és az őseitekért ott végzett szolgálatotok [fokozottabb] személyes kinyilatkoztatással és békességgel áld majd meg titeket, valamint megerősíti azon elkötelezettségeket, hogy a szövetség ösvényén maradjatok.”¹⁰

Egy korábbi próféta szintén előre látta a mind az élőket, mind a halottakat kísérő áldásokat.¹¹ Egy mennyei hírnök látomást tárt Ezékiel elé egy templomról, amelyből víz áradt ki. Ezt mondták Ezékielnek:

„Ez a víz [kifolyik] és a [sivatagra] megyen alá, és a [holt] tengerbe megyen be..., és meggyógyul a víz.

És lészen, hogy minden élő állat, a mely nyüzsög, valahova e folyam bemegy, élni fog; ...és azok meggyógyulnak, és él minden, valahova e folyó bement.”¹²

Megemlíteném a víz két tulajdonságát. Először is: bár a kis pataknak nem voltak éltető forrásai, mégis hatalmas folyóvá duzzadt, egyre szélesebbé és mélyebbé vált, minél messzebb áradt. Valami hasonló történik a templomból áradó áldásokkal, amikor az egyéneket családként összepecsételik. Jelentőségteljes növekedés következik be, vissza- és előremutató irányban a nemzedékeken át, amikor a pecsételő szertartások összekovácsolják a családokat.

Másodszor pedig: a folyó új életre keltett mindent, amit csak érintett. Hasonlóképpen a templom áldásai is bámulatos gyógyító erővel bírnak. A templom áldásai képesek meggyógyítani a szíveket és az életeket és a családokat.

Hadd szemléltessem ezt! 1999-ben egy Todd nevű fiatalember összeesett, amikor az agyában elpattant egy ér. Bár Todd és családja az egyház tagjai voltak, csak helyel-közzel voltak tevékenyek, és egyikük sem tapasztalta meg a templom áldásait. Todd életének utolsó estéjén édesanyja, Betty a fia ágya mellett ült, és kezét simogatva ezt mondta:

„Todd, ha valóban menned kell, ígérem, gondoskodom róla, hogy elvégezzük a templomi munkádat.” Másnap reggel Toddot agyhalottnak nyilvánították. Szívét a sebészek az én egyik páciensem, egy figyelemre méltó fiatalember, Rod szervezetébe ültették át.

Néhány hónappal a transzplantáció után Rod tudomást szerzett szívdonorja családjának kilétéről, és levelezni kezdett velük. Körülbelül két évvel később Todd édesanyja, Betty meghívta Rodot, hogy legyen jelen, amikor első alkalommal lép a templomba. Rod és Betty a Utah-i St. George templom celesztialis termében találkozott először személyesen.

Egy idő múlva Todd édesapja – Betty férje – elhunyt. Néhány évre rá Betty meghívta Rodot, hogy helyettesként képviselje az elhunyt fiát a templomi szertartásai elnyerése során. Rod hálás szívvel tett eleget a felkérésnek, a helyettes általi munka pedig a Utah-i St. George templom egyik pecsételőszojában tetőzött be. Bettyt hozzápecsételtek elhunyt férjéhez;

az oltár túlsó oldalán térdelő unokája szolgált helyettesként. Azután, patakzó könnyei közepette intett Rodnak, hogy csatlakozzon hozzájuk az oltárnál. Rod odatért melléjük, helyettesként szolgálva Betty fiáért, Toddért, akinek a szíve Rod mellkasában dobogott. Rod szívdonorját, Toddot ekkor az egész örökkévalóságra hozzápecsételtek a szüleihez. Todd édesanyja betartotta a haldokló fiának évekkal azelőtt tett ígéretét.

Ezzel azonban még nincs vége a történetnek. Tizenöt évvel a szívátültetés után Rod vőlegény lett, és engem kért meg, hogy végezzem el a pecsételést a Utah-i Provo templomban. Az esküvő napján a pecsételőszoja melletti kis szobában találkoztam Roddal és csodás menyasszonyával, Kimmel, ahol családtagjaik és közeli barátai is várakoztak. Rövid beszélgetés után megkérdeztem Rodtól és Kimtől, hogy van-e bármilyen kérdésük.

Rod így válaszolt: „Igen. Itt van a donorom családja, és szeretnének találkozni veled.”

Ez igen váratlanul ért, így csak ennyit tudtam mondani: „Úgy érted, itt vannak? Ebben a percben?”

Rod igennel felelt.

Kimentem a folyosóra, és kihívtam a családot a pecsételőszojából. Betty csatlakozott hozzánk a lányával és a vejével. Rod üdvözlésképp megölelte Bettyt, megköszönte neki, hogy eljött, azután e szavakkal bemutatott neki: „Betty, ez itt Renlund elder. Ő volt az az orvos, aki oly sok éven át gondját viselte a fiad szívének.” Betty elém lépett, majd pedig átölelt. A következő néhány percben mindannyian ölelkeztünk és örömkönyeket hullattunk.

Miután valamelyest megnyugodtunk, beléptünk a pecsételőszojába, ahol Rod és Kim egymáshoz lett pecsételve az időre és az egész örökkévalóságra. Rod, Kim, Betty és én bizonyosságunkat tudjuk tenni, hogy a menny nagyon közel volt, és hogy olyanok is velünk voltak aznap, akik már áthaladtak a halandóság fátylán.

Isten a maga végtelen hatalmával összepecsételi és meggyógyítja az egyéneket és a családokat a tragédiák, veszteségek és nehézségek ellenére is. Olykor ahhoz hasonlítjuk a templomban tapasztalt érzéseket, mintha bepillantást nyernénk a mennybe.¹³ Aznap, ott, a Utah-i Provo templomban C. S. Lewis következő szavai jártak a fejemben: „[A halandók] így vélekednek a múltó szenvedésről: »Semmilyen eljövendő boldogság nem tud kárpótolni ezért.« Nem tudják, hogy ha egyszer eljutnak majd a mennyek országába, az visszamenőleg is hatni fog, és még azt a kínszenvedést is dicsőséggé változtatja. ...az áldottak azt mondják majd: »Mindig is a mennyországban éltünk!«.”¹⁴

Isten megerősít, megsegít és támogat minket,¹⁵ és a javunkra fordítja majd a szenvedésünket.¹⁶ Amikor

egybegyűjtjük családjunk feljegyzéseit, és elmegyünk a templomba az őseink helyett, akkor Isten sokat valóra vált e megígért áldások közül – a fátyol mindkét oldalán egyidejűleg. Hasonlóképpen áldásban részesülünk, amikor segítünk másoknak az egyházközösségünkben és a cövekjünkben is megtenni ugyanezt. Azok az egyháztagok, akik nem élnek a templom közelében, szintén elnyerhetik ezeket az áldásokat, amikor részt vesznek a családtörténeti munkában, összegyűjtve őseik neveit a templomi szertartások elvégzéséhez.

Russell M. Nelson elnök azonban így figyelmeztetett: „Mások templomi és családtörténeti élményei képesek akár egész nap lelkesíteni bennünket. De ahhoz, hogy mi magunk is ténylegesen megtapasztaljuk az örömet, tennünk is kell valamit.” Majd így folytatta: „Arra kérlek benneteket, hogy imádságosan fontoljátok meg, milyen áldozatot – lehetőleg időbeli áldozatot – hozhatnátok azért, hogy több templomi és családtörténeti munkát végezhesetek”¹⁷. Ha elfogadjátok Nelson elnök felkérését, akkor felfedezitek, egybegyűjtitek és összekapcsoljátok majd a családokat. Ezenkívül úgy íradnak

majd az áldások rátok és a családokra, mint a folyó, amelyről Ezékiel beszélt. Gyógyírt találtok majd arra, aminek be kell gyógyulnia.

Eme adományozási korszak kezdetén Orson és Parley Pratt megtapasztalta a családtörténeti és templomi munka gyógyító és pecsételő hatását. Betty, a családja és Rod is megtapasztalták. Ez számotokra is lehetséges. Engesztelő áldozata révén Jézus Krisztus mindenki számára felkínálja ezeket az áldásokat, a holtak és az élők számára egyaránt. Ezen áldások miatt úgy látjuk majd, hogy – képletesen szólva – „mindig is a mennyországban éltünk”¹⁸. Erről tesztek bizonyosságot Jézus Krisztus nevében, amen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Parley P. Pratt to Orson Pratt, May 25, 1853, Orson Pratt Family Collection, Church History Library, Salt Lake City; in Terryl L. Givens and Matthew J. Grow, *Parley P. Pratt: The Apostle Paul of Mormonism* (2011), 319.
2. Orson Pratt to Parley P. Pratt, Mar. 10, 1853, Parley P. Pratt Collection, Church History Library, Salt Lake City; in Givens and Grow, *Parley P. Pratt*, 319.
3. Említésre méltó, hogy Orson Pratt nem csupán segédkezett a William Pratt leszármazottairól szóló könyv kiadásában, hanem néhány évvel később, 1870-ben a családjával együtt több mint 2600 helyettes általi keresztelést végzett el a könyvbe bejegyzett elhunyt személyekért a Salt Lake Cityben álló Endowment House [Felruházási Ház] épületében (lásd Breck England, *The Life and Thought of Orson Pratt* [1985], 247).
4. Lásd Joseph Smith, *History of the Church*, 6:312–13.
5. Lásd Első elnökségi levél, 2012. febr. 29. A helyettes általi templomi szertartásokra benyújtott ősöknek rokonságban kell állniuk a nevüket benyújtó személlyel. Az egyháztagok számára kivétel nélkül tilos a nem engedélyezett csoportokhoz – például hírességekhez és a zsidó holokauszt áldozataihoz – tartozó nevek benyújtása.
6. Lásd Dallin H. Oaks, “In Wisdom and Order,” *Tambuli*, Dec. 1989, 18–23; D. Todd Christofferson: A halottak megváltása és Jézus tanúbizonysága. *Liahóna*, 2001. jan. 10–13.; Boyd K. Packer, “Your Family History: Getting Started,” *Liahona*, Aug. 2003, 12–17; Thomas S. Monson: Állandó igazságok a változó idők. *Liahóna*, 2005. máj. 19–22.; Henry B. Eyring: Összefonott szívek. *Liahóna*, 2005. máj. 77–80.; M. Russell Ballard: Hit, család, tények és gyümölcsök. *Liahóna*, 2007. nov. 25–27.; Russell M. Nelson: Szabadulás és felmagasztosulás. *Liahóna*, 2008. máj. 7–10.; Russell M. Nelson: Szeretetlen összekötött nemzedékek. *Liahóna*, 2010. máj. 91–94.; David A. Bednar: A gyermekek szíve atyáikhoz fordul. *Liahóna*, 2011. nov. 24–27.; Richard G. Scott: A halottak megváltásának öröme. *Liahóna*, 2012. nov. 93–95.; Quentin L. Cook: Gyökerek és ágak. *Liahóna*, 2014. máj. 44–48.; Thomas S. Monson: A szabadítás munkájának meggyorsítása. Első elnökségi üzenet, 2014. jún.; Henry B. Eyring: Az ígéret szerint fordulnak a szívek. *Liahóna*, 2014. júl. 4–5.; David A. Bednar, “Missionary, Family History, and Temple Work,” *Liahona*, Oct. 2014, 14–19; Neil L. Andersen, “‘My Days’ of Temples and Technology,” *Liahona*, Feb. 2015, 26–33; Neil L. Andersen, “Sharing the Temple Challenge,” Family Discovery Day, Feb. 2014, LDS.org; Quentin L. Cook, “The Joy of Family History Work,” *Liahona*, Feb. 2016, 22–27; Gary E. Stevenson: Hol vannak a papság kulcsai és felhatalmazása? *Liahóna*, 2016. máj. 29–32.; Dieter F. Uchtdorf: A megmentők dicséretére. *Liahóna*, 2016. máj. 77–80.; Quentin L. Cook: Lásd magad a templomban! *Liahóna*, 2016. máj. 97–101.; Dale G. Renlund, Ruth L. Renlund, and Ashley R. Renlund, “Family History and Temple Blessings,” *Liahona*, Feb. 2017, 34–39; Dallin H. Oaks and Kristen M. Oaks, “Connected to Eternal Families,” Family Discovery Day, Mar. 2018, LDS.org.
7. Lásd Tan és szövetségek 109:15.
8. Lásd Tan és szövetségek 109:21.
9. Lásd Boyd K. Packer, “Balm of Gilead,” *Ensign*, Nov. 1987, 16–18; Jeremiás 8:22; 51:8.
10. Russell M. Nelson: Amint közösen haladunk előre. *Liahóna*, 2018. ápr. 7.
11. Lásd Ezékiel 40–47; Bible Dictionary, “Ezékiel.”
12. Ezékiel 47:8–9.
13. Lásd Spencer W. Kimball, “Glimpses of Heaven,” *Ensign*, Dec. 1971, 36–37.
14. Vö. C. S. Lewis: *A nagy válás: Egy álom*. Budapest, 2006, Harmat. 79.
15. Lásd Ésaías 41:10.
16. Lásd Mily szilárd alap az Isten igéje. *Himnuszok*, 37. sz.
17. Russell M. Nelson és Wendy W. Nelson: Nyissátok meg a mennyeket a templomi és családtörténeti munkán keresztül! *Liahóna*, 2017. okt. 19.
18. Lewis: *A nagy válás*. 79.

Douglas D. Holmes

első tanácsos a Fiatal Férfiak Általános Elnökségében

Amit minden áronipapság-viselőnek meg kell értenie

Ároni papsági elrendelések központi szerepet játszik abban, hogy segítsetek Isten gyermekeinek elnyerni Krisztus engesztelő hatalmát.

Fivérek, kiváltság számomra, hogy veletek lehetek ezen a történelmi konferencián. Misszióelnöki szolgálatom kezdetén izgatottan vártam az új misszionáriusaink első csoportját. Néhány tapasztaltabb misszionáriusunk előkészült egy velük tartandó rövid gyűlésre. Észrevettem, hogy félkörben gyerekszékeket raktak le.

„Mire valók ezek a kis székek?”
– kérdeztem.

A misszionáriusok kissé meghunyászkodva azt mondták: „Az új misszionáriusoknak tettük ki.”

Hiszem azt, hogy ahogyan másokra tekintünk, jelentős hatással van arra, hogy ők miként látják majd, kik ők és kivé válhatnak.¹ Az új misszionáriusaink aznap felnőtt székekre ültek.

Attól tartok, időnként jelképes értelemben gyerekszékeket adunk az ároni papságot alkotó fiatal férfijainknak

ahelyett, hogy segítenénk nekik észrevenni, milyen szent bizalmat helyezett beléjük Isten, és milyen lényeges munkát kell elvégezniük.

Thomas S. Monson elnök nekünk szóló tanácsa szerint a fiatal férfiaknak meg kell érteniük, „mit jelent ...Isten papságát viselni. El kell vezetnünk őket oda, hogy lelkileg tudatában legyenek elrendelt elhívásuk szentségének.”²

Azért imádkozom ma, hogy a Szentlélek elvezessen minket oda, hogy jobban megértsük az ároni papság erejét és szentségét, és arra készítessen, hogy még szorgalmasabban összpontosítsunk a papsági kötelességeinkre. Üzenetem az ároni papság minden viselőjének szól, azokat is ideértve, akik a melkisédeki papságot is viselik.

Dale G. Renlund elder tanítása szerint a papságnak az a célja, hogy hozzáfértet biztosítson Isten gyermekeinek Jézus Krisztus engesztelő hatalmához.³ Ahhoz, hogy elnyerjük Krisztus engesztelő hatalmát az életünkben, hinnünk kell Őbenne, meg kell bánnunk a bűneinket, szertartások által szövettségeket kell kötnünk és betartanunk, és be kell fogadnunk a Szentleket.⁴ Ezek nem olyan tantételek, amelyekkel csupán egyszer foglalkozunk. Közös együttműködve erősítik egymást és egymásra épülnek, midőn előre és felfelé haladunk, hogy Krisztushoz jöjjünk és Őbenne tökéletessé tétessünk.⁵

Mi tehát az ároni papság szerepe ebben? Hogyan segít nekünk hozzáfértet Krisztus engesztelő hatalmához? Úgy hiszem, a válasz az ároni papság kulcsaiban rejlik – az angyalok szolgálattételének és az előkészítő evangéliumnak a kulcsaiban.⁶

Az angyalok szolgálattétele

Kezdjük az angyalok szolgálattételének egyik vetületével. Mielőtt Isten

gyermekeinek hitük lehetne Jézus Krisztusban, tudniuk kell Ő róla, és tanítani kell nekik az Ő evangéliumát. Pál apostol szavait idézve:

„Mimódon hisznek pedig abban, a ki felől nem hallottak? Mimódon hallának pedig prédikáló nélkül?”

Mimódon prédikálnak pedig, ha el nem küldetnek? [...]

Azért a hit hallásból van, a hallás pedig Isten ígéje által.⁷

Isten az idők kezdetétől fogva „angyalokat küldött az emberek gyermekeinek szolgálatára, hogy jelentsek ki nekik... Krisztus eljövételét”⁸. Az angyalok Isten üzenetét hordozó mennyei lények.⁹ Az *angyal* szó héberül és görögül is hírvivőt jelent.¹⁰

Nagyon is hasonlóan ahhoz, amiképpen az angyalok Isten által arra felhatalmazott hírnökök, hogy hirdessék az Ő szavát és ezáltal építsék a hitet, mi, akik viseljük az ároni papságot, arra lettünk elrendelve, hogy tanítsunk és hívjunk „mindenkit, hogy jöjjön Krisztushoz”¹¹. Az evangélium prédikálása papsági kötelesség. És az ehhez a kötelességhez társuló hatalom nem csupán a próféták, vagy akár csupán a misszionáriusok sajátja. A tiétek is!¹²

Hogyan teszünk hát szert erre a hatalomra? Hogyan hoz Krisztusba vetett hitet Isten gyermekeinek szívébe egy 12 éves diakónus vagy bármelyikünk? Az Ő ígéjének elraktározásával kezdjük, hogy bennünk legyen annak hatalma.¹³ Megígérte nekünk, hogy ha ezt tesszük, akkor rendelkezni fogunk „Isten hatalmával az emberek meggyőzésére”¹⁴. Ez lehet egy arra kapott lehetőség, hogy tanítsunk a kvórum gyűlésén, vagy ellátogassunk egy egyháztág otthonába. Lehet kevésbé formális is, például egy barátal vagy családtaggal folytatott beszélgetés. Ha felkészültünk, akkor e helyzetek bármelyikében úgy tudunk tanítani, ahogy azt az angyalok teszik: a Szentlélek hatalma által.¹⁵

Nemrég hallottam, amint Jacob, egy áronipapság-viselő Pápua Új-Guineában, bizonyosságot tesz a Mormon könyve erejéről, és arról, hogy az miként segít neki ellenállni a gonosznak és követni a Lelket. Szavai gyarapították a hitemet és mások hitét. Akkor is gyarapodott a hitem, amikor hallottam az áronipapság-viselőket tanítani és bizonyosságot tenni a kvórumuk gyűlésein.

Fiatal férfiak, ti felhatalmazott hírnökök vagytok! Szavaitok és tetteitek által

Krisztusba vetett hitet vihettek Isten gyermekeinek szívéhez.¹⁶ Russell M. Nelson elnököt idézve: „Szolgálattevő angyalok leszték számukra.”¹⁷

Az előkészítő evangélium

A Krisztusba vetett hit növekedése mindig a változás vagy a bűnbánat vágyához vezet.¹⁸ Logikus tehát, hogy az angyalok szolgálatátételének kulcsához az előkészítő evangélium kulcsa társul, „amely evangélium a bűnbánat és a megkeresztelkedés, valamint a bűnök bocsánatának evangéliuma”¹⁹.

Ároni papsági kötelességeiteket tanulmányozva látni fogjátok az arra irányuló egyértelmű megbízást, hogy másokat bűnbánatra és javulásra szólítsatok.²⁰ Ez nem jelenti azt, hogy az utcasarkon állva azt kiabáljuk: „Tartsatok bűnbánatot!” Sokkal inkább azt jelenti, hogy *mi* magunk bűnbánatot tartunk, megbocsátunk, és mások szolgálata során felkínáljuk azt a reményt és békességet, melyet a bűnbánat hoz el – mert mi magunk is megtapasztaltuk azt.

Elkísértem már áronipapság-viselőket, amikor meglátogatták a kvórumuk tagjait. Tanúja voltam annak, hogy a gondoskodásuk meglágyítja a

Az ausztráliai Sydney városában a Mbulengo családot megkeresztelő papok megértették, mit jelent „Jézus Krisztus megbízatásából” cselekedni.

szíveket és segít a fivéreiknek érezni Isten szeretetét. Hallottam, amint egy fiatal férfi bizonyoságot tesz társainak a bűnbánat erejéről. Miközben ez tette, meglágyultak a szívek, kötelezettségvállalások történtek, és érezni lehetett Krisztus gyógyító erejét.

Gordon B. Hinckley elnök azt tanította: „Bűnbánatot tartani egy dolog. Más dolog az, ha a bűneinket elengedik, vagyis megbocsátják. Ennek előidézésének hatalma az ároni papságban rejlik.”²¹ A keresztelkedés és az úrvacsora ároni papsági szertartása tanúságot tesz a bűnök bocsánatára tett bűnbánatunkról, és befejezetté teszi azt.²² Dallin H. Oaks elnök így magyarázta el ezt: „Parancsolatot kaptunk, hogy bánjunk meg bűneinket, megtört szívvel és töredelmes lélekkel jöjjünk az Úrhoz, és vegyünk az úrvacsorából... Amikor ily módon megújítjuk a keresztelkedési szövetségünket, az Úr megújítja keresztelésünk megtisztító hatását.”²³

Fivérek! Szent kiváltságot jelent azokban a szertartásokban szolgálni, amelyek a Szabadító engesztelő hatalma által elviszik a bűnbánó szívekhez a bűnök bocsánatát.²⁴

Nemrég meséltek nekem egy papról, aki nehezen tudja kifejezni magát, és először áldotta meg az úrvacsorát.

Amikor megtette, erős lelkeség áradt ki rá és a gyülekezetre. A gyűlés későbbi részében egyszerű, de világos bizonyoságot tett Isten erejéről, melyet a szertartás alatt érzett.

Ausztráliában, Sydney városában egy papi kvórum négy tagja keresztelte meg a Mbuelongo család tagjait. E papok egyikének édesanyja elmesélte nekünk, milyen erős hatással volt a fiára ez az élmény. Ezek a papok megértették, mit jelent „Jézus Krisztus megbízatásából”²⁵ cselekedni.

Mint tudjátok, a papok most már végezhetnek helyettesítő kereszteléseket a templomban. A 17 éves fiam nemrég megkeresztelt engem néhány ösünkért. Mindketten mély hálát éreztünk az ároni papságért és annak kiváltságáért, hogy Isten gyermekeinek szabadításán munkálkodhatunk.

Fiatalkorú férfiak, papsági kötelességeiteket szorgalmasan végezve Isten munkájában vesztek részt, hogy véghez vigyétek „az ember halhatatlanságát és örök életét”²⁶. Az ezekhez hasonló élmények növelik arra irányuló vágyatokat, hogy misszionáriusokként bűnbánatot tanítsatok és megtérteket kereszteljétek meg, és fel is készítétek erre. A melkisédeki papságban végzett élethossziglan tartó szolgálatra is felkészítétek.

Keresztelő János, az előttünk álló példa

Áronipapság-viselők! Kiváltságunkban áll és kötelességünk Keresztelő János szolgatársainak lenni! János felhatalmazással bíró hírvivőként elküldetett, hogy tanúbizonyságot tegyen Krisztusról, és mindenkit bűnbánatra és keresztelkedésre szólítson – vagyis gyakorolta az ároni papság imént megbeszélt kulcsait. Aztán János azt mondta: „Én ugyan vízzel keresztellek titeket megtérésre, de a ki utánam jó, erősebb nálamnál...; ő Szent Lélekkel és tűzzel keresztel majd titeket.”²⁷

Tehát az ároni papság az angyalok szolgálattételének és az előkészítő evangéliumnak kulcsaival előkészíti az utat Isten gyermekei számára ahhoz, hogy a melkisédeki papság által megkapják a Szentlélek ajándékát, az ebben az életben megkapható legnagyobb ajándékot.²⁸

Micsoda jelentős felelősséget adott Isten az áronipapság-viselőknek!

Kérés és ígéret

Szülők és papságviselők! Átértitek-e Monson elnök tanácsának fontosságát, mely szerint segítsünk a fiatal férfiaknak megérteni, „mit jelent... Isten papságát viselni”²⁹? Az ároni papság megértése és felmagasztalása készíti majd fel őket legjobban arra, hogy hithű melkisédek-papság-viselők, hatalommal teljes misszionáriusok, valamint igazlelkű férjek és apák legyenek. A szolgálatukon keresztül megértik és átérzik majd a papsági hatalom valóságát, mely annak hatalma, hogy Krisztus nevében Isten gyermekeinek szabadulásáért munkálkodjanak.

Fiatalkorú férfiak, Istennek elvégzendő munkája van számotokra!³⁰ Ároni papsági elrendelések központi szerepet játszik abban, hogy segítsétek az Ő gyermekeinek elnyerni Krisztus engesztelő hatalmát. Megígérem nektek, hogy ha életetek központi részévé teszitek

ezeket a szent kötelességeket, akkor olyan mértékben érzitek majd Isten hatalmát, ahogy eddig soha. Meg fogjátok érteni az Isten szent fiaiként való kiléteteket, és azt, hogy szent elhívással elhívtak titeket az Ő munkájának végzésére. Keresztelő Jánoshoz hasonlóan pedig segíteni fogtok előkészíteni az utat az Ő Fiának eljövételére. Ezekről az igazságokról tesztek tanúbizonyoságot Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

- Mózessel is ez történt. Az Istennel való figyelemre méltó találkozása után elkezdett másként – Isten fiaként – tekinteni önmagára. Ez a nézőpont segített neki abban, hogy ellenálljon Sátánnak, aki az „ember fiának” nevezte őt (lásd Mózes 1:1–20). Lásd még Thomas S. Monson: Olyannak lássunk másokat, amelyenekké válhatnak! *Liahóna*, 2012. nov. 68–71; Dale G. Renlund: Isten szemével. *Liahóna*, 2015. nov. 93–94.
- Thomas S. Monson, általános konferenciai vezetőségi gyűlés, 2011. március.
- Lásd Dale G. Renlund: A papság, valamint a Szabadító engesztelő hatalma. *Liahóna*, 2017. nov. 64–67.
- Lásd 2 Nefi 31–32; 3 Nefi 11:30–41; 27:13–21; Ether 4:18–19; Mózes 6:52–68; 8:24.
- Lásd Moróni 10:32; lásd még *Prédikáljátok evangéliumomat! Útmutató a misszionáriusi szolgálathoz* (2008). 6.
- Lásd Tan és szövetségek 13:1; 84:26–27; 107:20.
- Rómabeliek 10:14–15, 17. Joseph Smith ugyanezt az igazságot tanította: „A hit Isten ígéjének hallásával érkezik, Isten szolgáinak bizonyoságtétele által; ez a bizonyoságtétel mindig együtt jár a prófétálás és a kinyilatkoztatás lelkével” (*Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* [2007]. 406.).
- Moróni 7:22; lásd még Alma 12:28–30; 13:21–24; 32:22–23; 39:17–19; Hélamán 5:11; Moróni 7:21–25, 29–32; Tan és szövetségek 20:35; 29:41–42; Mózes 5:58; Máté 28:19; Rómabeliek 10:13–17.
- Lásd George Q. Cannon, *Gospel Truth*, sel. Jerreld L. Newquist (1987), 54.
- Lásd James Strong, *The New Strong's Exhaustive Concordance of the Bible* (1984), Hebrew and Chaldee dictionary section, 66, Greek dictionary section, 7.
- Tan és szövetségek 20:59.
- Lásd Henry B. Eyring: „Hogy ő is erőssé válhasson”. *Liahóna*, 2016. nov. 75–78; Alma 17:3; Hélamán 5:18; 6:4–5; Tan és szövetségek 28:3.
- Lásd 1 János 2:14; Alma 17:2; 26:13; 32:42. *Az Isten iránti kötelességem teljesítése: Ároni papságviselők részére* értékes eszköz, mely segít elérni ezt.
- Tan és szövetségek 11:21; lásd még Tan és szövetségek 84:85.
- Lásd 2 Nefi 32:3; Tan és szövetségek 42:14; 50:17–22.
- Lásd Moróni 7:25.
- Russell M. Nelson, “Honoring the Priesthood,” *Ensign*, May 1993, 40; lásd még Alma 27:4.
- Lásd Alma 34:17; Hélamán 14:13.
- Tan és szövetségek 84:27.
- Lásd Tan és szövetségek 20:46, 51–59, 73–79. *Az Isten iránti kötelességem teljesítése: Ároni papságviselők részére* értékes eszköz, mely segít megérteni a kötelességeinket.
- Gordon B. Hinckley, “The Aaronic Priesthood—a Gift from God,” *Ensign*, May 1988, 46.
- D. Todd Christofferson elder így magyarázta el ezt: „A víz keresztsége a végső, vagyis megkoronázó lépés a bűnbánat folyamatában. A bűn megtagadása az engedelmességre kötött szövetséggel együtt teljessé teszi a bűnbánatunkat; valójában a bűnbánat e szövetség nélkül befejezetlen marad” (“Building Faith in Christ,” *Liahóna*, Sept. 2012, 14–15). Lásd még D. Todd Christofferson: A bűnbánat isteni ajándéka. *Liahóna*, 2011. nov. 38–41; Joseph Smith fordítás, Máté 26:24 (a Szentíraskalauz 233. oldalán).

- lelkileg tisztító hatásával” (vö. Az Istennel kötött szövetségeink megértése. *Liahóna*, 2012. júl. 21.). Lásd még Dallin H. Oaks, “Always Have His Spirit,” *Ensign*, Nov. 1996, 59–61.
- Vö. Dallin H. Oaks: Az ároni papság és az úrvacsora. *Liahóna*, 1999. jan. 44.
 - David A. Bednar elder így magyarázta el ezt: „A szabadításnak és felmagasztosulásnak az Úr egyházában végzett szertartásai [sokkal] többet jelentenek pusztán rituálénál vagy jelképes cselekedetnél. Felhatalmazott csatornákat alkotnak, melyeken át a menny áldásai és hatalmai beáramolhatnak egyéni életünkbe” (Mindig tartásatok meg bűneitek bocsánatát. *Liahóna*, 2016. máj. 60.).
 - Tan és szövetségek 20:73.
 - Mózes 1:39.
 - Máté 3:11.
 - Sok egyházi vezető nevezte a Szentlelket a halandóság legnagyobb ajándékának. Dallin H. Oaks elnök azt mondta: „A Szentlélek társaságának folyamatos megléte a lehető legértékesebb vagyónunk a halandóságban” (vö. Az ároni papság és az úrvacsora. *Liahóna*, 1999. jan. 44.). Bruce R. McConkie elder azt tanította: „Az örökkévalóság szemponjtábjából Isten ajándékai közül az örök élet a legnagyobb. Azonban ha leszűkítjük a látószöveget csupán erre az életre, a Szentlélek ajándéka a legnagyobb ajándék, melyet halandó ember élvezhet” (“What Is Meant by ‘The Holy Spirit?’” *Instructor*, Feb. 1965, 57).
 - Wilford Woodruff elnök bizonyossága így hangzik: „...ha veletek van a Szentlélek – és mindannyiótokkal vele kell, hogy legyen –, akkor azt mondhatom nektek, hogy nincs nagyobb ajándék, nincs nagyobb áldás, nincs nagyobb bizonyosság, ami megadatik az embernek a földön! Részetek lehet az angyalok szolgálatában, láthatok számtalan csodát, tanúi lehetek sok csodálatos dolognak a földön, de azt állítom, hogy a Szentlélek ajándéka a legnagyoszerűbb ajándék, amit ember kaphat” (*Az egyház elnökeinek tanításai: Wilford Woodruff* [2005]. 50.).
 - David A. Bednar elder ezzel egészíti ki mindezt: „Isten parancsolatait, amelyeknek engedelmeskedünk, és egyházi vezetőink sugalmazott tanácsai, amelyeknek követünk, elsősorban a Lélek társaságának elnyerésére összpontosítanak. Alapvetően minden evangéliumi tanítás és tevékenység arra összpontosít, hogy Krisztushoz jöjjünk, azáltal, hogy életünkben befogadjuk a Szentlelket” (Fogadd be a Szentlelket! *Liahóna*, 2010. nov. 97.).
 - Thomas S. Monson, általános konferenciai vezetőségi gyűlés, 2011. március.
 - Lásd Mózes 1:6.

Russell M. Nelson elnök

Bevezető gondolatok

A melkisédeki papsági kvórumainknak egy igen jelentős átszervezését szeretnénk bejelenteni, hogy még hatékonyabban végezhessük az Úr munkáját.

Köszönöm, Holmes testvér, a fontos üzenetedet.

Drága fivéreim! Oly nagyon hiányzik mindannyiunknak Thomas S. Monson elnök és Robert D. Hales elder! Azonban továbbra is bátran végezzük az Úr munkáját.¹

Nagyon hálás vagyok minden egyes férfiert, aki a szent papságot viseli. Ti vagytok Megváltónk reménysége, aki arra vágyik, hogy „minden ember az Úristennek, meghozzá a világ Szabadítójának a nevében szólhasson”². Azt szeretné, ha *minden* elrendelt fia Őt képviselné, az Ő nevében szólna, az Ő nevében cselekedne, és világszerte megáldaná Isten gyermekeinek életét azért, hogy „a hit is gyarapodhasson [az egész] földön”³.

Néhányan olyan helyeken szolgálnak, ahol az egyház már nemzedékek óta fennáll. Mások közületek ott szolgálnak, ahol az egyház még viszonylag fiatal. Néhányatok egyházközségei hatalmasak. Mások gyülekezetei kicsik, és igen nagyok a távolságok. Egyéni körülményeitektől függetlenül mindannyian egy papsági kvórum tagjai vagytok, azzal az isteni megbízatással, hogy tanuljatok és tanítsatok; hogy szeressetek és szolgáljatok másokat.

Ma este a melkisédeki papsági kvórumainknak egy igen jelentős átszervezését

szeretnénk bejelenteni, hogy még hatékonyabban végezhessük az Úr munkáját. *Minden egyes egyházközségben a főpapok és az elderek mostantól egyetlen elderek kvórumába lesznek összevonva.* Ez a változtatás nagyban megnöveli majd a papságot viselő férfiak arra irányuló erejét és képességét, hogy másokat szolgáljanak. A leendő eldereket is ez a kvórum fogadja majd be és karolja fel. Minden egyes cövekben továbbra is a cövekelnökség elnököl majd a cöveki főpapok kvóruma felett. Ám a kvórum összetétele mindig is a *mindenkori* papsági elhívásokon alapszik majd, ahogy azt később elmagyarázzuk.

D. Todd Christofferson elder és Ronald A. Rasband elder a Tizenkét Apostol Kvórumából mindjárt részletesebben tanít minket ezekről a fontos változtatásokról.

Ezeket a módosításokat már sok-sok hónapja fontolgatjuk. Égető szükségét érezzük annak, hogy jobbá tegyük azt, ahogyan az egyháztagjainkról gondoskodunk, valamint a velük való kapcsolattartásról beszámolunk. Ahhoz, hogy ezt valóban jobban tudjuk tenni, meg kell erősítenünk a papsági kvórumainkat, hogy még nagyobb figyelmet tudjanak szentelni annak a szeretetteljes és támogató szolgálattételnek, melyet az Úr az Ő szentjeinek szán.

Ezek az Úr által sugalmazott változtatások. Ha foganatosítjuk azokat, hatékonyabbak leszünk, mint korábban valaha.

A mindenható Isten munkájában veszünk részt. Jézus a Krisztus. Mi az Ő alázatos szolgálói vagyunk. Isten áldjon meg benneteket, fivérek, miközben megtanuljuk és meg is tesszük kötelességünket. Ezért imádkozom Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Bátran végezzük. *Himmuszok*, 158. sz.
2. Tan és szövetségek 1:20.
3. Tan és szövetségek 1:21.

D. Todd Christofferson elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Az elderek kvóruma

Ha az egyházközségben egyetlen melkisédeki papsági kvórum van, az egységesíti a papságviselőket a szabadítás munkája összes vetületének elvégzésében.

Nem sokkal az egyháznak ebben az utolsó adományozási korszakban történő megszervezése után az Úr azt mondta egy kinyilatkoztatásban: „És hitetek imája által fogadjátok törvényemet, hogy tudhassátok, hogyan kormányozzátok egyházamat, és legyen minden dolog helyes énelőttem.”¹ Azóta is ezt a tantételt követjük az egyházban, és az Úr is betartotta ezt az ígéretet. Időről időre ki lettek nyilatkoztatva a papsági szervezet és szolgálat mintái, Joseph Smith prófétával kezdve, amikor a papsági hivatalok és kvórumok napjainkban megalapításra kerültek. Többek között Brigham Young, John Taylor, Spencer W. Kimball elnöksége alatt jelentős finomítások kerültek kinyilatkoztatásra és alkalmazásra, ami a Tizenkettek Kvórumát, a Hetveneket, a főpapokat, valamint a melkisédeki és az ároni papság egyéb hivatalait és kvórumait illeti.² Most pedig, egy néhány perccel ezelőtti történelmi közleményben Russell M. Nelson elnök további meghatározó átalakítást jelentett be.

Bátorkodnék elismételni szavai egy részét: „Ma este a melkisédeki papsági kvórumainknak egy igen jelentős átszervezését szeretnénk bejelenteni, hogy még hatékonyabban végezhesük az Úr munkáját. *Minden egyes*

egyházközségben a főpapok és az elderek mostantól egyetlen elderek kvórumába lesznek összevonva, a cöveki főpapok kvórumának] összetétele [pedig] a *mindenkori* papsági elhívásokon alapszik majd.”

Nelson elnök azt is hozzáfűzte:

„Ezeket a módosításokat már sok-sok hónapja fontolgatjuk. Égető szükségét érezzük annak, hogy jobba tegyük azt, ahogyan az egyháztagjainkról

gondoskodunk... Ahhoz, hogy ezt valóban jobban tudjuk tenni, meg kell erősítenünk a papsági kvórumainkat, hogy még nagyobb figyelmet tudjanak szentelni annak a szeretetteljes és támogató szolgálattételnek, melyet az Úr az Ó szentjeinek szán.

Ezek az Úr által sugalmazott változtatások. Ha foganatosítjuk azokat, még az eddiginél is hatékonyabbá válunk majd.”³

Az Első Elnökség útmutatása alapján Ronald A. Rasband elder és jómagam olyan részletekkel egészítjük ki ezt, amelyekről úgy véljük, hogy megválaszolják esetleges kérdéseiteket.

Elderek és főpapok kvórumai

Először is, vegyük át, hogy milyen változások történnek az egyházközségi főpapok csoportjában és elderek kvórumában. Az egyházközségekben az elderek kvórumának és a főpapok csoportjának tagjai ezentúl egyetlen melkisédeki papsági kvórummá kapcsolódnak össze, egy

kvórumelnökséggel. Ezt a létszámban és egységben gyarapodott kvórumot nevezzük majd az „elderek kvórumának”. A főpapok csoportjai megszűnnek. Az elderek kvórumába tartozik az összes elder és leendő elder az egyházközösségben, valamint azok a főpapok, akik jelenleg *nem* szolgálnak a püspökségben, a cövekelnökségben, a főtanácsban, illetve nem aktív státuszban lévő pátriárkák. A cövekben a főpapok kvóruma azokból a főpapokból áll majd, akik éppen akkor a cövekelnökségben, a püspökségekben, a főtanácsban, illetve aktív státuszban lévő pátriárkáként szolgálnak.

Az elderek kvórumának elnöksége

Hogyan lesz megszervezve az elderek kvórumának elnöksége? A cövekelnökség minden egyházközösségben felmenti a főpapok csoportjának jelenlegi vezetését és az elderek kvórumának elnökségét, és elhív egy új elnököt és tanácsosokat az elderek kvórumába. Az elderek kvórumának új elnökségében lehetnek különböző életkorú és tapasztalatokkal rendelkező elderek és főpapok is, akik együtt szolgálnak, egy

kvórumelnökségben. Elder vagy főpap is szolgálhat a kvórum elnökeként, illetve tanácsosként az elnökségben. Nem arról van szó, hogy a főpapok „elfoglalják” az elderek kvórumait. Arra számítunk, hogy az elderek és a főpapok bármilyen összetételben együtt tudnak majd dolgozni a kvórumelnökségben és a kvórum által végzett szolgálatban. A kvórumok ezen átalakításait hajtsátok végre olyan hamar, ahogyan az észszerűen lehetséges.

Papsági hivatalok az elderek kvórumában

Változtat-e a kvórum szerkezetének ily módon való átalakítása a kvórum tagjai által viselt papsági hivatalokon? Nem, ez a lépés nem érvényteleníti azt a papsági hivaltalt, amelyre a kvórum bármely tagját a múltban elrendelték. Mint tudjátok, egy férfit az élete során több különböző papsági hivatalba is elrendelhetnek, és amikor új elrendelést kap, akkor nem vesznek el vagy válnak érvénytelenné a korábbiak. Vannak ugyan olyan esetek, amikor egy papságviselő egynél több hivatalban is szolgál egyszerre, például amikor egy főpap egyúttal pátriárka vagy püspök

is, de ilyenkor jellemzően nem látja el egy időben az összes papsági hivatala feladatát. Példának okáért a püspökök és a hetvenesek a felmentésük vagy a nyugalmazásuk után már nem szolgálnak tevékenyen ezekben a hivatalokban. Tehát viseljen egy férfi bármely más papsági hivaltalt vagy hivatalokat, amíg az elderek kvórumának tagja, addig elderként szolgál.

Évekkel ezelőtt Boyd K. Packer elnök megjegyezte, hogy „a papság nagyobb, mint annak bármely hivatala. [...] A papság nem osztható fel. Egy elder pontosan annyi papságot visel, mint egy apostol. (Lásd T&S 20:38.) Amikor egy férfi[r]a ráruházzák a papságot, az egészet megkapja. Azonban a papságon belül vannak hivatalok – felhatalmazással és feladatkörökkel rendelkező részek. Időnként azt mondjuk, hogy egy bizonyos hivatal »magasabb« vagy »alacsonyabb« egy másik hivatalnál. Azonban a melkisédeki papság hivatalai nem »magasabbak« vagy »alacsonyabbak«, inkább különböző szolgálati területeket jelentenek.”⁴ Fivéreim, őszintén remélem, hogy nem fogunk többé a melkisédeki papság egy másik hivatalába történő „feljebb lépést” emlegetni.

Az eldereket továbbra is főpapokká rendelik majd el, amikor elhívást kapnak egy cövekelnökségbe, főtanácsba vagy püspökségbe – vagy más alkalmakkor, amikor a cövekelnök imádságos megfontolással és sugalmazás hatására így dönt. Amikor véget ér a cövekelnökségben, főtanácsban vagy püspökségben végzett szolgálatuk, a főpapok csatlakoznak az elderek kvórumához az egyházközösségükben.

Iránymutatás az elderek kvóruma elnökének

Ki irányítja az elderek kvóruma elnökének munkáját? A cövekelnök

elnökök a melkisédeki papság felett a cövekében. Az elderek kvórumának elnöke tehát közvetlenül a cövekelnöknek tartozik felelősséggel, aki a cövekelnökségen és a főtanácsnon keresztül képzést és útmutatást biztosít. A püspök az egyházköztség elnöklő főpapjaként szintén rendszeresen találkozik az elderek kvórumának elnökével. Tanácskozik vele és megfelelő iránymutatással szolgál azt illetően, hogy miként szolgálhatja és áldhatja meg legjobban az egyházköztség tagjait, összhangban munkálkodva az egyházköztség összes szervezetével.⁵

E változások célja

Mik a melkisédeki papsági kvórumokat érintő átalakítások céljai? Ha az egyházköztségben egyetlen melkisédeki papsági kvórum van, az egységesíti a papságviselőket a szabadítás munkája összes vetületének elvégzésében, beleértve ebbe a korábban a főpapok csoportjai által összehangolt templomi és családtörténeti munkát is. Lehetővé teszi a kvórum különböző életkorú és háttérű tagjai számára, hogy hasznát vegyék egymás és azok nézőpontjának és tapasztalatainak, akik az élet egy másik szakaszában járnak. Emellett további lehetőségeket biztosít a tapasztalt papságviselőknek mások mentorálására, ideértve a leendő eldereket, az új tagokat, a fiatal felnőtteket, valamint az egyházi tevékenységhez visszatérőket. Nincs szó, mely megfelelően kifejezhetné, mennyire izgatott vagyok, ha arra gondolok, milyen egyre lényegesebb szerepet fognak játszani a jövőben az elderek kvórumai. Az ezekben a kvórumokban fellelhető bölcsesség, tapasztalat, képesség és erő a papsági szolgálat új napját és új szintjét vetíti elő egyházszerterre.

Hús évvel ezelőtt egy általános konferencián elmeséltem egy

történetet, melyet először Vaughn J. Featherstone elder mondott el a Hetve-nektől, és úgy vélem, most ideillik.

1918-ban George Goates testvér cukorrépat termesztő gazda volt a Utah állambeli Lehiben. Abban az évben hamar beköszöntött a tél, és a répatermés nagy részét befagyasztotta a földbe. George és ifjú gyermeke, Francis számára lassan és nehézkesen ment a betakarítás. Közben influenzajárvány is tombolt. A rettegett betegség elragadta George fiának, Charlesnak, valamint Charles három kisgyermekének – két kislánynak és egy fiúnak – az életét. Mindössze hat nap leforgása alatt a gyászoló George Goates háromszor is megtette a Utah állambeli Ogdenbe vezető utat, hogy hazahozza eltemetni a halottakat. E rettenetes megszakítás után George és Francis befogták a szekereket, és visszaindultak a répaföldre.

[Útközben] sorra haladtak el az üzem felé tartó, répával megrakott szekerek mellett, melyeket a környékbeli gazdák hajtottak. Ahogy elhaladtak, mindegyikük odakiáltott valamit üdvözlésként: »Szervusz, George bácsi!«, »Tényleg sajnálom, George«, »Rád járt a rúd, George«, »Sok barátod van, George«.

Az utolsó szekéren ...a seplős arcú Jasper Rolfe ült. Vidáman odaintegetett nekik, aztán így kiáltott: »Ez az összes, George bácsi!«

[Goates testvér] Francishez fordulva azt mondta: »Bárcsak a miénkből lenne már meg az összes!«

Amikor odaértek a gazdaság kapujához, Francis leugrott a nagy piros répásszekérről, kinyitotta a kaput, majd [az apja behajtott] a földekre. [George] odakanyarodott, megállította a fogatot, ...és szemügyre vette a földeket... [A]z egész répaföldön egyetlen cukorrépa sem volt! Akkor rádöbbsent, hogy mire

gondolt Jasper Rolfe, amikor így kiáltott: »Ez az összes, George bácsi!«

[George] leszállt a szekérről, felvett egy marék termékeny, barna földet, melyet úgy szeretett, majd ...egy leveles répafejet, és egy pillanatra úgy meredt munkájának e jelképeire, mint ha nem hinne a szemének.

Aztán... leült egy kupac répafejre – ez a férfi, aki mindössze hat nap leforgása alatt a szerettei közül négyet is hazahozott eltemetni; aki koporsókat készített, sírt ásott, és még a temetési felöltöztetésben is segédkezett – ez a bámulatos férfi, aki soha nem habozott, hátrált vagy ingott meg e gyötrelmes vesszőfutás során – leült egy kupac répafejre, és úgy zokogott, akár egy kisgyermek.

Aztán felkelt, megtörölte a szemét..., felnézett az égre, és azt mondta: »Köszönöm, Atyám, az egyházközségünk eldereit!«⁶

Igen, köszönet Istennek a papságot viselő férfiakért, és mindazért a

Ronald A. Rasband elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

szolgálattételért, amelyet az egyének és a családok számára, illetve Sion megalapításában ezután fognak véghez vinni.

Az Első Elnökség, a Tizenkét Apostol Kvóruma és a Hetvenek Elnöksége hosszabb ideje fontolgatja már ezeket a változtatásokat. Sok imával, a papsági kvórumok szentírásbeli alapjainak gondos tanulmányozásával, és annak megerősítésével a hátunk mögött, hogy ez az Úr akarata, egyhangú döntéssel haladunk előre abban, ami valójában a visszaállítás feltárulásának további lépése. Az Úr iránymutatása nyilvánult meg, és én örvendek ennek, amint tanúbizonyságot teszek Óróla, az Ő papságáról, és a ti elrendelésekről ebben a papságban, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Tan és szövetségek 41:3.
2. Lásd például William G. Hartley, "The Priesthood Reorganization of 1877: Brigham Young's Last Achievement," in *My Fellow Servants: Essays on the History of the Priesthood* (2010), 227–64; "To the Seventies," in James R. Clark, comp., *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints* (1965), 352–54; Hartley, "The Seventies in the 1880s: Revelations and Reorganizing," in *My Fellow Servants*, 265–300; Edward L. Kimball, *Lengthen Your Stride: The Presidency of Spencer W. Kimball* (2005), 254–58; Susan Easton Black, "Early Quorums of the Seventies," in David J. Whittaker and Arnold K. Garr, eds., *A Firm Foundation: Church Organization and Administration* (2011), 139–60; Richard O. Cowan, "The Seventies' Role in the Worldwide Church Administration," in *A Firm Foundation*, 573–93.
3. Russell M. Nelson: Bevezető gondolatok. *Liahóna*, 2018. máj. 54.
4. Boyd K. Packer, "What Every Elder Should Know—and Every Sister as Well: A Primer on Principles of Priesthood Government," *Tambuli*, Nov. 1994, 17, 19.
5. Lásd 2. kézikönyv: *Az egyház igazgatása* (2010). 7.3.1.
6. Vö. D. Todd Christofferson: A papsági kvórum. *Liahóna*, 1999. jan. 47–49; lásd még Vaughn J. Featherstone, "Now Abideth Faith, Hope, and Charity," *Ensign*, July 1973, 36–37.

Lásd, a királyi sereg

Mily nagy öröm lesz minden melkisédekipapság-viselő számára, hogy egymással vállvetve taníthatnak, tanulhatnak és szolgálhatnak!

Szeretett papsági fivéreim! Hatalmas alázattal állok előttetek e történelmi jelentőségű eseményen, drága prófétánk és elnökünk, Russell M. Nelson megbízásából. Mily nagyon szeretem és támogatom Isten e csodálatos férjiját és az új Első Elnökségünket. D. Todd Christofferson elder és többi Fivérem mellett a Tizenkét Apostol Kvórumában én is tanúságot teszem, hogy a ma este bejelentett változások Isten akaratából történtek.

Amint azt Nelson elnök is kijelentette, az egyház rangidős Fivérei már nagyon régóta tárgyalták és fontolgatták imádságos lélekkel ezt a témát. Vágyunk az volt, hogy megismerjük az Úr akaratát és megerősítsük a melkisédeki papság kvórumait. A sugalmazás megérkezett, prófétánk pedig ma este kinyilvánította az Úr akaratát. „Mert semmit sem cselekszik az én Uram, az Úr, míg meg nem jelenti titkát az ő szolgálóinak, a prófétáknak”¹. Mily áldottak vagyunk, hogy van ma egy élő prófétánk!

Életünk során Rasband nőtestvér és én különböző egyházi és szakmai megbízások folytán bejártuk a világot. Szinte már mindenfajta egységfelépítést láttam az egyházban: aprócska gyülekezetet Oroszországban, ahol a melkisédekipapság-viselőket egy kezemen meg tudtam számolni; új

és gyarapodó egyházközségeket Afrikában, ahol a főpapok és az elderek egy csoportként gyűltek össze, mivel a melkisédekipapság-viselők összlétszáma alacsony volt; valamint régóta működő egyházközségeket, melyekben az elderek száma szükségessé tette, hogy kvórumukat kettéosszák!

Bármerre is jártunk, tanúi voltunk annak, amint az Úr keze szolgálja előtt jár, felkészítve az embereket és előkészítve az utat, hogy gyermekei minden szükségletük szerint áldásokban részesülhessenek. Hiszen nem ígérte-e meg, hogy Ő „arc[un]k előtt [jár] majd”, és „ott [lesz] a jobb és a bal kez[ünkön]”, továbbá hogy Lelke „szív[ünk]ben lesz, angyalai... pedig körülött[ün]k”?²

Amikor rátok gondolok, eszembe jut a Lásd, a királyi sereg című himnusz.

*Lásd, a királyi sereg
Zászlókkal, kardokkal
Menetel, hogy győzhessen
Az élet harcában;
A katonái bátrak,
És nemes a szívük;
Követik Parancsnokuk,
[És] szól az énekük!]*³

Christofferson elder már számos kérdést megválaszolt, melyek bizonyára felmerülnek azon bejelentés kapcsán, hogy a főpapok csoportjai és az elderek kvórumai egyházközségi szinten a melkisédeki papság fivéreiből álló egyetlen egységes, hatalmas sereggé lesznek összevonva.

Ezek a változtatások segíteni fogják az elderek kvórumát és a Segítőegyletet, hogy összehangolják munkájukat. Leegyszerűsítik továbbá a kvórumnak a püspökséggel és az egyházközségi tanáccsal való együttműködését, valamint lehetővé teszik a püspök számára, hogy több feladatot adhasson ki az elderek kvóruma és a Segítőegylet elnökének, s ezáltal a püspök és a tanácsosai elsődleges kötelességeikre összpontosíthassanak – különösen a fiatal nők és az ároni papságot viselő fiatal férfiak feletti elnöklésre.

Az egyház szervezetében és működésében történő változások nem szokatlanok. 1883-ban az Úr ezt mondta John Taylor elnöknek: „[E]gyházam és papságom irányítása és szervezete kapcsán... ki fogom nektek nyilvánítani időről időre az általam kijelölt csatornákon keresztül mindazt, ami szükséges lesz egyházam jövőbeli fejlődése és tökéletesedése szempontjából, királyságom helyreigazítása és előrehaladása érdekében”⁴.

Most pedig hozzátok szólnék néhány szót, fivérek, akik főpapok vagytok. Kérlek, tudjátok, hogy szeretünk benneteket! Mennyei Atyánk szeret benneteket! A papság királyi seregének fontos része vagytok, és a ti jószágotok, szolgálatotok, tapasztalatotok és igazlelkűségetek nélkül nem tudjuk előremozdítani ezt a munkát. Alma azt tanította, hogy a férfiakat rendkívüli hitük és jó cselekedeteik folytán hívják el főpapnak, hogy tanítsanak és szolgálatot tegyenek másoknak.⁵ Az efféle tapasztalatra talán nagyobb szükség van napjainkban, mint valaha bármikor.

Számos egyházközségben előfordulhat, hogy az ottani főpapoknak most megadatik majd a lehetőség, hogy egy elder elnököljön felettük az elderek kvóruma elnökeként. Arra, hogy elderek elnökölnek főpapok felett, már láthattunk példákat: a világ néhány

táján jelenleg elderek szolgálnak olyan gyülekezetek elnökeként, melynek főpapok is tagjai, továbbá vannak olyan gyülekezetek, ahol csak az elderek kvóruma lett megszervezve, és főpapok is jelen vannak.

Mily nagy öröm lesz *minden* melkisédek papság-viselő számára, hogy egyházközsége minden egyes tagjával vállvetve taníthat, tanulhat és szolgálhat! Bárhol legyetek is, bármilyen körülmények között, imádságosan, hittel és örömmelelve arra kérünk benneteket, hogy fogadjátok el az újonnan adódó lehetőségeket, hogy vezessetek vagy titeket vezessenek, és hogy a papságviselő férfiak testületeként egységesen szolgáljatok.

Most néhány olyan kérdéstről fogok szólni, melyek tisztázásra szorulhatnak, ahogy haladunk előre, hogy megvalósítsuk az Úr akaratát a szent papságban lévő kvórumainak szervezetét illetően.

Milyen változtatásokat jelent ez a cöveki főpapok kvórumára vonatkozóan? A cövekekben továbbra is működni fognak a főpapok kvórumai. A cövekelnökségek fognak továbbra is a cöveki főpapok kvóruma elnökségeként szolgálni. Ahogy azonban Christofferson elder megjegyezte, a cöveki főpapok kvórumának tagjai mostantól azok a főpapok lesznek, akik *éppen akkor* a

cövekelnökségben, az egyházközségek püspökségeinek tagjaiként, a cöveki főtanács tagjaiként és aktív státuszban lévő pátriárkaként szolgálnak. A cöveki és egyházközségi írnokok és végrehajtó titkárok nem tagjai a cöveki főpapok kvórumának. Amikor valaki aktív státuszban főpapként, pátriárkaként, hetvenesként vagy apostolként szolgálva meglátogat egy egyházközséget, és ott szeretne részt venni a papsági gyűlésen, akkor az elderek kvórumának gyűlésére megy.

Amint az ezekben az elhívásokban szolgáló fivéreket idővel felmentik, a saját egységükbe az ottani elderek kvórumának tagjaiként fognak visszatérni.

Mi a szerepe a cöveki főpapok kvórumának? A cövekelnökség azzal a céllal gyűlésezik a főpapok kvórumának tagjaival, hogy közösen tanácskozzanak, hogy bizonyosságot tegyenek, és hogy képzést biztosítsanak. A kézikönyveinkben felvázolt cöveki gyűlések két változtatás kivételével ugyanúgy folytatódnak:

Az egyik, hogy az egyházközségek és cövekek mostantól nem tartanak papsági végrehajtó bizottsági gyűléseket. Ha egy különleges egyházközségi gond adódik, mint például egy kényes családi ügy vagy egy szokatlan jóléti kihívás, azt egy kibővített püspökségi gyűlés keretén belül meg lehet beszélni. Egyéb, kevésbé kényes témákat az egyházközségi tanács során lehet megbeszélni. Az eddig cöveki papsági végrehajtó bizottsági gyűlés néven ismert gyűlést ezentúl „főtanácsi gyűlésnek” fogjuk nevezni.

A másik, hogy mostantól megszűnik a cövek minden elrendelt főpapja számára tartott éves gyűlés. A cövekelnökség azonban továbbra is tart majd egy éves gyűlést a cöveki főpapok kvórumának, ahogy az ma bejelentésre került.

Lehet-e az egyházközségnek egynél több elderek kvóruma? A válasz: igen. A Tan és szövetségek 107. szakasza 89-es versének lelkületében, amikor egy egyházközségben rendkívül nagyszámú tevékeny melkisédek-papság-viselő van, akkor a vezetők egynél több elderek kvórumát is megszervezhetnek. Ilyen esetekben az egyes kvórumok legyenek észszerűen kiegyensúlyozottak életkor, tapasztalat, papsági hivatal és erő tekintetében.

Bizonyosságot teszek, hogy amint az egyházközségekben és cövekeinkben megvalósítjuk ezt a sugalmazott kvórumátalakítást, áldások sokaságát tapasztaljuk majd meg. Hadd mondjak csupán néhány példát!

A püspök irányítása alatt megnövekedett papsági erőforrások segídezhetnek a szabadítás munkájában. Ehhez hozzátartozik Izráel összegyűjtése a templomi és családtörténeti munka által; törődés a szükségét szenvedő családokkal és egyénnel; valamint a misszionáriusok segítése, hogy lelkeket hozzanak Jézus Krisztushoz.

Amikor a korábban elnöklő tisztségben szolgáló vezetők visszatérnek, hogy megosszák tapasztalatukat az elderek kvórumával, az erősebb kvórumtagságot eredményez majd.

A kvórumon belül az ajándékok és képességek nagyobb változatossága jelenik majd meg.

Nagyobb rugalmassággal, több emberre lehet majd számítani az egyházközségben belül felmerülő aktuális és sürgető szükségletek kielégítésében, valamint a sokrétű szolgálattételi megbízásaink betöltésében.

Több tanítási lehetőséget és nagyobb egységet eredményez majd, ha az új elderek és a tapasztalt főpapok egymás mellett osztják meg tapasztalataikat a kvórumgyűlések és -feladatok során.

Remélhetőleg a püspököknek és a gyülekezeti elnököknek így megadatik annak szabadsága, hogy felmagasztalják elhívásukat, miszerint terelgessék a nyájukat és szolgálatot tegyenek a szükségét szenvedőknek.

Tisztában vagyunk vele, hogy minden egyes egyházközség és cövek különböző. E különbségek fényében azonban mégis azt reméljük, hogy ezt az általános konferenciát követően azonnal megvalósítjátok ezeket a változásokat. Isten prófétájától kaptuk ezt az iránymutatást! Micsoda hatalmas áldás és felelősség! Töltsük be teljes igazlelkűséggel és szorgalommal!

Ne feledjétek: a papsági felhatalmazás elválasztás és elrendelés által adatik, ám a valódi papsági hatalom – az Úr Jézus Krisztus nevében való cselekvés hatalma – csakis az igazlelkű élet által nyerhető el.

Az Úr kijelentette Joseph Smith prófétának, a visszaállítás prófétájának:

„Íme, lássátok, én gondoskodom majd nyájaitokról, és eldereket támasztok, és elküldöm őket hozzájuk.

Íme, annak idejében meg fogom gyorsítani a munkámat.”⁶

Valóban olyan időszak ez, amikor az Úr meggyorsítja a munkáját.

Használjuk hát ki ezt a lehetőséget, hogy átgondoljuk és jobbá tegyük

Henry B. Eyring elnök
második tanácsos az Első Elnökségben

az életünket, hogy az még inkább összhangban legyen az Ő akaratával, és ezáltal kiérdemeljük mindazt a számos áldást, melyet Ő az igazaknak és hithűeknek ígért.

Fivérek, köszönjük mindazt, amit tesztek, hogy e nemes munkából kivegyétek a részeket. Haladjunk hát előre e nagyszerű és tiszteletre méltó ügyben!

*Mikor a harcnak vége,
Elcsendesül minden.
A sereg összegyűlik
A béke völgyében.
Égi Királyuk előtt
Meghajtják a fejük,
És együtt dicsérve Őt
Így szól az énekük:*

*Győzelem, győzelem,
Jó Megváltónk által!
Győzelem, győzelem,
Jézus Krisztus által!
Győzelem, győzelem, győzelem,
Jézus Krisztus az Úr!⁷*

Ma mindannyian tanúiként állunk, hogy az Úr kinyilatkoztatta akaratát az Ő prófétáján, Russell M. Nelson elnökön keresztül. Bizonyosságot teszek arról, hogy ő Isten prófétája itt a földön. Tanúságomat teszem az Úr Jézus Krisztusról, aki a nagy Megváltónk és Szabadítónk. Ez az Ő munkája és ez az Ő akarata; erről ünnepélyes tanúbizonyosságot teszem Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Ámós 3:7.
2. Tan és szövetségek 84:88.
3. Lásd, a királyi sereg. *Himnuszok*, 163. sz.
4. In James R. Clark, comp., *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints* (1965), 2:354.
5. Lásd Alma 13.
6. Tan és szövetségek 88:72–73.
7. Lásd, a királyi sereg. *Himnuszok*, 163. sz.

Sugalmazott szolgálattétel

Akkor nyerjük el leginkább a Szent Lelket, amikor mások szolgálatára összpontosítunk. Ezért is adatott az a papsági felelősségünk, hogy a Szabadítót képviselve szolgáljunk.

Szeretett fivéreim! Hálás vagyok a kiváltságért, hogy szólhatok hozzátok ezen a történelmi jelentőségű általános konferencián. Támogattuk Russell M. Nelson elnököt mint Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza 17. elnökét. Miután már eddig is részem volt abban az áldásban, hogy nap mint nap vele dolgozhatok, éreztem a Lélektől jövő megerősítést, hogy Nelson elnök Isten által lett elhíva az Úr igaz egyházának vezetésére.

Arról is tanúságomat teszem, hogy az Úr hívta el Gerrit W. Gong eldert és Ulisses Soares eldert, hogy a Tizenkét Apostol Kvórumának tagjaiként szolgáljanak. Szeretem és támogatom őket. A szolgálattételük által életeket áldanak majd meg világszerte, nemzedékeken átívelően.

Más okból is történelmi jelentőségű ez a konferencia. Nelson elnök bejelentett egy újabb sugalmazott és előre vivő lépést az Úrnak az egyháza számára

készített szervezett tervében. A terv magában foglalja az egyházközségek és cövekek papsági kvórumainak új felépítését, hogy ezáltal jobban be tudjuk tölteni papsági felelősségeinket. Ezen felelősségek mindegyike kapcsolódik az Atyánk gyermekeiről való papsági gondoskodásunkhoz.

Az Úr azon terve szentjei számára, hogy szeretetteljesen gondoskodjanak egymásról, számos formában jelent meg az évek során. Nauvoo kezdeti napjaiban Joseph Smith prófétának szüksége volt egy szervezett módszerre, hogy gondoskodjon a városba érkező, nagyrészt elszegényedett megtértek áradatáról. A dédszüleim közül négyen is köztük voltak – Eyringék, Bennionék, Romney-ék és Smithék. A próféta ott földrajzilag szervezte meg a szentekről való gondoskodást. Illinoisban „gondnoksági kerületeknek” hívták a város így felosztott részeit.

Amikor a szentek a síkságokon vándoroltak, az egymásról való gondoskodást „társaságokra” osztva szervezték meg. Az egyik apai ági dédapám éppen a missziójából tért vissza a mostani Oklahoma területéről, amikor találkozott egy társasággal az úton. Annyira legyengítette a betegség, hogy ő és a társa a hátukon feküdtek egy kis szekéren.

A társaság vezetője odaküldött két fiatal nőt, hogy segítsenek az elhagyott szekér utasának, bárki legyen is az. Az egyik fiatal nőtestvér, aki Svájcban tért meg, ránézett az egyik misszionáriusra, és könnyöretet érzett. A szentek ezen társasága mentette meg a dédapámat. Eléggé felépült ahhoz, hogy az út hátralévő részét gyalog tegye meg a Sóstó-völgyig fiatal megmentője oldalán. Egymásba szerettek és összeházasodtak. Ők lettek az én dédapám, Henry Eyring és a dédanyám, Maria Bommeli Eyring.

Évekkel később, amikor az emberek megjegyezték, mennyire nehéz lehetett

átkelni a kontinensen, dédanyám azt mondta: „Ugyan, dehogyan. Nem volt nehéz. Gyaloglás közben az egész út során arról beszélgettünk, mekkora csoda is volt mindkettőnk számára, hogy megtaláltuk Jézus Krisztus igaz evangéliumát. Ez volt a legboldogabb időszak, amire csak emlékszem.”

Azóta az Úr már számos különféle módon segítette a szentjeinek gondoskodni egymásról. Napjainkban megerősített és egységes kvórumokkal áldott meg minket egyházközségi és cöveki szinten – olyan kvórumokkal, melyek minden egyházközségi szervezettel összehangolva dolgoznak.

A földrajzilag behatárolt gondnoksági kerületek, a társaságok és a megerősített kvórumok esetében egyaránt legalább két dolog szükséges ahhoz, hogy sikeresek lehessenek az Úr azon törekvésében, hogy a szentjei oly módon gondoskodjanak egymásról, ahogy Ő gondoskodik róluk. Akkor járnak sikerrel, amikor a szentek Krisztus szeretetét érzik egymás iránt, a saját önös érdekeik elé helyezve. A szentírások ezt jószívűségnek, Krisztus tiszta szeretetének nevezik (lásd Moróni 7:47). Valamint akkor járnak sikerrel, ha a Szentlélek vezeti a gondoskodót, hogy

tudja, az Úr szerint mi a legjobb annak a személynek, akinek segíteni próbál.

Az elmúlt hetekben az egyház tagjai újra és újra úgy cselekedtek a jelenlétemben, mintha előre látták volna, mit tesz majd az Úr, amint az ma bejelentésre került. Hadd hozzak fel csupán két példát. Az első egy egyszerű úrvacsorai beszéd egy 14 éves tanítótól az ároni papságban, aki érti, mi mindent tudnak a papságviselők megvalósítani az Úrért végzett szolgálatuk során. A második egy melkisédek papság-viselő, aki Krisztus szeretete által sugalmazást kapott, hogy szolgáljon egy családot.

Először hadd osszam meg veletek a fiatal férfi szavait, aki az egyházközségi úrvacsorai gyűlésen beszélt. Ott voltam. Próbáljatok visszaemlékezni a 14 éves önmagatokra, és figyeljétek meg, mennyivel többet mondott annál, mint amit egy ilyen fiatal férfi tudhat:

„Nagyon élvezem, hogy a tanítók kvórumának tagja lehetek az egyházközségünkben, amióta tavaly betöltöttem a 14 éves kort. A tanító a diakónus minden felelősségével rendelkezik, és még továbbiakkal is.

Mivel néhányan tanítók vagyunk, mások majd egyszer azok lesznek, és az egyházban mindenkit megáld a papság, mindnyájunk számára fontos, hogy még többet tudjunk a tanítók feladatairól.

Először is a Tan és szövetségek 20:53 ezt mondja: »A tanító kötelessége az, hogy mindig őrököljön az egyház felett, és velük legyen és erősítse őket«.

Továbbá a Tan és szövetségek 20:54–55 ezt mondja:

»És ügyeljen, hogy ne legyen gonoszság az egyházban, sem egymás iránti durvaság, sem hazudozás, rágalmazás vagy gonosz beszéd;

És ügyeljen, hogy az egyház gyakran összegyűljön, és arra is ügyeljen, hogy minden egyháztag megtegyje a kötelességét.«

A fiatal férfi így folytatta:
„Az Úr azt mondja nekünk, hogy nem csupán az egyházzal, hanem az egyházban lévő emberekről is felelősségünk gondoskodni, ahogy azt Krisztus tenné, mert ez az Ő egyháza. Ha igyekszünk betartani a parancsokat, kedvesnek lenni egymáshoz, őszintének lenni, jó barátként viselkedni és élvezni egymás társaságát, akkor a Lélek velünk lehet, és tudhatjuk, mit akar Mennyei Atyánk, mit tegyünk. Ha nem, akkor nem tudjuk betölteni az elhívásunkat.”

Még ezt is mondta:

„Ha egy tanító úgy dönt, hogy jó példát mutat azáltal, hogy jó házitanító, köszönti az egyháztagnak vasárnaponként, előkészíti az úrvacsorát, segít otthon, és békét teremt, akkor azt választja, hogy tiszteli a papságát és betölti az elhívását.

Jó tanítónak lenni nem csupán azt jelenti, hogy csak az egyházban vagy az egyházi tevékenységek során vállalunk felelősséget. Pál apostol ezt tanította: »...légy példa a hívőknek a beszédben, a magaviseletben, a szeretetben, a lélekben, a hitben, a tisztaságban« (1 Timótheus 4:12).”

A fiatal férfi azután hozzátette:

„Nem számít, hol vagyunk vagy éppen mit csinálunk, mindig és mindenhol jó példája lehetünk az igazlelkűségnek.

Édesapámmal Brownék¹ házitanítói vagyunk. Ahányszor csak elmegyünk hozzájuk, mindig jó velük beszélgetni és jobban megismerni őket. Amit igazán szeretek a Brown családban, az az, hogy akármikor megyünk hozzájuk, ők készek meghallgatni minket, és mindig vannak jó történeteik, amelyeket megosztanak.

Ha a házitanítás által jól ismerjük az embereket az egyházközségben, akkor könnyebbé válik a tanítók következő

feladata is: köszönteni vasárnaponként az egyháztagnak. Ha segítünk az embereknek azt érezni, hogy örömmel látják és odatartozóként kezelik őket az egyházban, az minden egyháztagnak segít majd érezni a szeretetet, és felkészülni az úrvacsoravételre.

Minden vasárnap, miután köszöntötték az egyháztagnak, a tanítók segítettek előkészíteni az úrvacsorát. Igazán szeretem kiosztani és előkészíteni az úrvacsorát ebben az egyházközségben, mert mindenki annyira áhítatos. Mindig érzem a Lelket, miközben előkészítem és kiosztom az úrvacsorát. Igazi áldás számomra, hogy ezt minden vasárnap megtehetem.

Némely szolgálat, mint például az úrvacsora kiosztása, olyan, amit az emberek látnak és köszönetet mondanak érte. De vannak olyan szolgálatok is, mint például az úrvacsora előkészítése, melyek általában anélkül zajlanak, hogy bárki is észrevenné. *Nem* az a fontos, hogy az emberek *lássanak* minket szolgálni; hanem az, hogy az Úr tudja, hogy szolgáljuk Őt.

Tanítókként mindig igyekeznünk kell, hogy erősítsük az egyházat, a barátainkat és a családjainkat azáltal, hogy eleget teszünk a papsági feladatainknak. Ez nem mindig könnyű, de az Úr nem ad nekünk semmilyen parancsot, »csak akkor, ha utat készít számu[n]kra, hogy végrehajthass[u]k azt a dolgot, amit megparancsol« (1 Nefi 3:7).”

Ahogy ez a fiatal férfi a mondanivalója végéhez közeledett, egyre csak ámultam az érettségén és bölcsességén. Mondani valóját így foglalta össze: „Tudom, hogy jobbá válunk, ha úgy döntünk, hogy [Jézus Krisztust] követjük.”

Egy másik történet a papsági szolgálatról egy hónapja hangzott el egy egyházközségi úrvacsorai gyűlésen. Itt szintén jelen voltam. Ebben az esetben a tapasztalt melkisédek papság-viselő

nem volt tudatában annak, hogy szavával tökéletesen körülírja azt, amit az Úr szeretne, hogy történjen a megerősített papsági kvórumok segítségével. Íme a beszédének lényege:

Ő és a házitanítótársa 7 család szolgálatával volt megbízva. Szinte *egyikük sem* akarta, hogy látogassák. Amikor a házitanítók elmentek a lakásukhoz, ki sem nyitották az ajtót. Amikor felhívták őket, nem vették fel a telefont. Amikor üzenetet hagytak nekik, nem hívták őket vissza. Ez az idősebb társ végül a levél általi szolgálattételhez folyamodott. Elkezdett rikító sárga borítékokat használni a válasz reményében.

Az egyik család a hét közül egy kevésbé tevékeny egyedülálló nőtestvér volt, aki Európából vándorolt be. Két fiatal gyermeke volt.

Számos kapcsolatfelvételi próbálkozást követően a házitanító kapott egy szöveges üzenetet. A nőtestvér röviden közölte vele, hogy túl elfoglalt ahhoz, hogy házitanítókkal találkozzon. Két munkahelye van, és még a hadseregben is szolgál. Főállású rendőr, célja pedig az, hogy nyomozó lehessen, majd visszatérjen a hazájába és ott folytassa a munkát.

A házitanító soha nem tudta őt meglátogatni az otthonában. Időről időre írt neki SMS-eket. Minden hónapban küldött neki egy kézzel írt levelet,

ünnepi képeslapokkal mindkét gyermek számára.

Soha nem kapott választ. De a nőtestvér tudta, hogy kik a házitanítói, hogyan érheti el őket, és hogy kitartanak a papsági szolgálatukban.

Egy nap aztán egy sürgős üzenetet kapott a nőtestvértől. Kétségbeesetten szüksége volt segítségre. Nem tudta, hogy ki a püspök, de ismerte a házitanítóit.

Néhány napon belül el kellett hagynia az államot egy egyhónapos katonai kiképzésre. A gyermekeit nem tudta magával vinni. Az édesanyjának, aki eredetileg vigyázott volna a gyerekekre, vissza kellett repülnie Európába, hogy gondoskodjon a hirtelen megbetegedett férjéről.

Ennek a kevésbé tevékeny egyedülálló nőtestvérnek volt annyi pénze, hogy a kisebb gyermekének vegyen egy repülőjegyet Európába, de a 12 éves fiának, Ericnek² már nem tudta megvenni. Megkérdezte a házitanítóját, nem ismer-e egy jó utolsó napi szent családot, akik befogadnák Ericet az otthonukba az elkövetkező 30 napra.

A házitanító azt válaszolta, hogy mindent megtesz majd. Aztán kapcsolatba lépett a papsági vezetőivel. A püspök – az elnöklő főpap

– engedélyezte, hogy az egyházközségi tanács tagjaihoz forduljon, beleértve a Segítőegylet elnökét is.

A segítőegyleti elnök hamar talált négy jó UNSZ-családot is, akiknek Eric korabeli gyermekeik voltak, és befogadták volna őt az otthonukba erre az időre. A következő hónap során ezek a családok enni adtak Ericnek, helyet találtak neki a már amúgy is zsúfolt lakásukban vagy kis házukban, elvitték őt a már korábban megszervezett nyári családi programjaikra, elhozták az egyházba, bevonták a családi estjükbe és így tovább.

Azok a családok, ahol Eric korabeli fiúk voltak, bevonták őt a diakónusok kvórumának gyűléseibe és tevékenységeibe. Ebben a 30 napos időszakban volt ott Eric életében először minden vasárnap az egyházban.

Miután az édesanyja hazaérkezett a kiképzésről, Eric továbbra is eljárt az egyházba, általában e négy önkéntes UNSZ-család közül valamelyikkel, vagy másokkal, akikkel barátságot kötött, többek közt az édesanyja házitanítójával. Amikor eljött az idő, elrendelték diakónussá, és elkezdett rendszeresen úrvacsorát osztani.

Most pillantsunk bele Eric jövőjébe. Nem lenne meglepő, ha az egyház

egyik vezetőjévé válna majd az édesanyja hazájában, amikor a családjuk visszatér oda – mindez az egységben és a püspök irányítása alatt együtt dolgozó szenteknek köszönhetően, akik szívből jövő jószívúsággal és a Szentlélek hatalmával végezték szolgálatukat.

Tudjuk, hogy a jószívúség elengedhetetlen ahhoz, hogy szabadítást nyerjünk Isten királyságában. Moróni ezt írta: „...ha nincs bennetek jószívúség, akkor semmiféleképpen nem lehet benneteket megszabadítani Isten királyságában” (Moróni 10:21; lásd még Ether 12:34).

Azt is tudjuk, hogy a jószívúség egy ránk ruházott ajándék, mindaz után, amit meg tudunk tenni. Imádkozunk kell szívünk minden erejével az Atyához, hogy eltöltsön bennünket ez a szeretet, melyet mindenkinek megadott, aki igaz követője Fiának, Jézus Krisztusnak (lásd Moróni 7:48).

Nekem úgy tűnik, hogy akkor nyerjük el leginkább a Szent Lelket, amikor mások szolgálatára összpontosítunk. Ezért is adatott az a papsági felelősségünk, hogy a Szabadítót képviselve szolgáljunk. Amikor mások szolgálatával foglalkozunk, kevesebbet gondolunk magunkra, és a Szentlélek könnyebben jöhet el hozzánk és segíthet nekünk azon élethosszig tartó törekvésünkben, hogy a jószívúség ajándéka megadassék nekünk.

Bizonyúságot teszem nektek, hogy az Úr máris nagy lépést tett előre a számunkra készített tervében, hogy még inkább sugalmazottá és jószívűvé váljunk a papsági szolgálatételünk során. Hálás vagyok az Ő szeretetéért, melyet oly nagylelkűen ad nekünk. Erről teszek bizonyúságot Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. A nevet megváltoztattuk.
2. A nevet megváltoztattuk.

Dallin H. Oaks elnök
első tanácsos az Első Elnökségben

A papság hatalmai

Az általatok viselt szent papság felmagasztalása elengedhetetlen az Úr munkájához a családokban és az egyházi elhívásokban.

Szeretett fivéreim! Kinyilatkoztatott bejelentést hallottunk Russell M. Nelson elnöktől. Christofferson és Rasband elder, valamint Eyring elnök ennek fontos részleteit fejtették ki. Amit még hallani fogunk, többek között Nelson elnöktől, részletezni fogja azt, hogy ti – az Úr vezetőiként és papságviselőiként – mit fogtok ezt követően tenni a feladatköreitekben. Ezt elősegítendő át fogok most tekinteni néhányat az általatok viselt papságot kormányzó alapvető tanítételek közül.

I. A papság

A melkisédeki papság Istentől kapott felhatalmazás az Ő munkájának elvégzésére, hogy „véghezvigy[ük] az ember halhatatlanságát és örök életét” (Mózes 1:39). 1829-ben ruházták rá Joseph Smithre és Oliver Cowderyre a Szabadító apostolai: Péter, Jakab és János (lásd T&Sz 27:12). Szavakkal ki sem tudjuk fejezni, mennyire szent és erőteljes.

A papság *kulcsai* azok a hatalmak, melyek a papsági felhatalmazás gyakorlását irányítják. Amikor tehát az apostolok Josephre és Oliverre ruházták a melkisédeki papságot, a kulcsokat is megadták nekik, hogy irányítsák annak gyakorlását (lásd T&Sz 27:12–13). Ekkor azonban még nem

ruháztattak rájuk az összes papsági kulcs. Az „idők teljessége adományozási korszakának” (T&Sz 128:18) minden kulcsa és tudása „sor[ról] sorra” adatik (21. vers). Hét évvel később további kulcsokat kaptak a Kirtland templomban (lásd T&Sz 110:11–16). Ezek a kulcsok azért adattak, hogy irányítsák a papsági felhatalmazást az akkor kapott további feladatokban, mint amilyen például a halottakért végzett keresztelkedés is volt.

A melkisédeki papság nem egy státusz vagy egy címke, hanem isteni hatalom, mely azért lett ránk bízva, hogy elősegítsük Istennek a gyermekeiért végzett munkáját. Mindig tartzuk észben, hogy a papságot viselő férfiak *nem* „a papság”. Nem helyénvaló az a megnevezés, hogy „a papság és a nők”. Mondjuk azt, hogy „a papság viselői és a nők”.

II. Szolgálattétel

Most gondoljuk át, mit vár el az Úr Jézus Krisztus azoktól, akik viselik az Ő papságát. Hogyan kell lelkeket hoznunk Őhozzá?

Joseph F. Smith elnök azt tanította: „Valóban mondták már, hogy az egyház tökéletesen van megszervezve. Az egyetlen baj az, hogy ezek a szervezetek nincsenek teljesen tudatában a rajtuk nyugvó kötelezettségeknek. Amikor teljességgel ráébrednek a velük szemben támasztott elvárásokra, hűségesebben tesznek majd eleget kötelezettségeiknek, és az Úr munkája még

erősebb, hatalmasabb és befolyásosabb lesz a világban.”¹

Smith elnök arra is figyelmeztetett:

„A szent papság számos hivatalával és rendjével kapcsolatos, ...Isten által adott megtisztelő címeket nem szabad úgy használni vagy tekinteni, amint azt az embertől való címekkel tennénk; ezek nem ékességek és nem is jelentenek fölényt, hanem inkább az arra kapott megbízást, hogy alázatosan szolgáljunk annak az egy Mesternek a munkájában, akinek állításunk szerint szolgálunk. [...]”

A lelkek szabadításáért munkálkodunk, és éreznünk kell, hogy ez a ránk háruló legnagyobb kötelesség. Ezért ha a szükség úgy kívánja, készen kell állnunk arra, hogy mindent feláldozzunk Isten szeretetéért, az emberek szabadításáért, és Isten királyságának a földön való győzelméért.”²

III. A papság hivatalai

Az Úr egyházában a melkisédeki papság hivatalai más-más funkciókat látnak el. A Tan és szövetségek azt mondja a főpapokról, hogy „helyi elnökök... vagy szolgálók... szerte a különböző cövekek felett” (T&Sz 124:134). Az elderekről azt mondja, hogy „helyi szolgáltevői [az Úr egyházának]” (T&Sz 124:137). Íme néhány további tanítás ezekről az eltérő funkciókról:

A főpap lelki dolgokban jár el és irányít (lásd T&Sz 107:10, 12). Továbbá, Joseph F. Smith elnök tanítása szerint, „amennyiben főpapnak rendelték el, érezze, hogy kötelessége ...követésre méltó példát állítani az idősek és a fiatalok elé, és olyan pozícióba helyezni magát, ahol az igazlelkűség tanítója lehet, nem csupán szóban, hanem különösen a példájával – a fiatalabbaknak megadva a korral járó tapasztalat előnyét, és így egyénileg is erőforrássá válva abban a közösségben, ahol lakozik”³.

Az elder kötelességeiről ezt tanította Bruce R. McConkie elder a Tizenkettek Kvórumából: „Az elder az Úr Jézus Krisztus szolgálója. [...] Megbízása az, hogy Mestere helyén álljon és Őhelyet te ...nyújtson szolgálattételt az embertársainak. Az Úr megbízottja ő.”⁴

McConkie elder kritikával illette azt az elképzelést, mely szerint valaki „csupán egy elder”. „Az egyházban minden elder pontosan annyi papságot visel, mint az egyház elnöke... – mondta. – Mert mi is az elder? Pásztor ő, a Jó Pásztor nyájában szolgáló pásztor.”⁵

A Jó Pásztor nyájában végzett szolgálattétel fontos feladatában nincs megkülönböztetés a főpap és az elder hivatala között a melkisédeki papságban. A Tan és szövetségek nagyszerű 107. szakaszában az áll: „A melkisédeki

papság rendje szerinti főpapoknak jogában áll eljárni a saját helyükön, az elnökség irányítása alatt, a lelki dolgok irányításában, valamint az elder hivatalában [vagy az ároni papság hivatalában]” (T&Sz 107:10; lásd még 12. vers).

A legfontosabb tantétel minden papságviselő számára az a tantétel, amelyet a Mormon könyve-beli próféta, Jákób tanított. Miután ő és fivére, József, a nép felszentelt papjai és tanítói lettek, azt mondta: „És mi felmagasztaltuk hivatásunkat az Úr előtt, magunkra véve a felelősséget, saját fejünkkel feelve e nép bűneiért, hogyha nem tanítanánk nekik Isten szavát teljes szorgalommal” (Jákób 1:19).

Fivéreim, a papságviselőkként kapott feladatköreink komoly dolgok! Más szervezetek megelégedhetnek világi teljesítménynormákkal, ami üzenetük átadását és egyéb funkcióik betöltését illeti. Mi azonban, akik Isten papságát viseljük, olyan isteni hatalommal rendelkezünk, amely még az Isten celesztialis királyságába való belépést is irányítja. Célunkat és feladatkörünket a Tan és szövetségek kinyilatkoztatott bevezetőjében határozta meg az Úr. Hirdetnünk kell a világnak:

„[hogy] minden ember az Úristennek, méghozzá a világ Szabadítójának a nevében szólha[t];

hogy a hit is gyarapodha[t] a földön; hogy meg lehe[t] alapozni az én örök szövetségemet;

hogy evangéliumom teljességét az erőtlenekek és egyszerűek által lehe[t] hirdetni a föld széleire” (T&Sz 1:20–23).

Ezen isteni megbízatás beteljesítéséhez hűségesen fel kell magasztalnunk a papsági elhívásainkat és feladatköreinket (lásd T&Sz 84:33). Harold B. Lee elnök elmagyarázta, mit jelent a papság felmagasztalása: „Amikor valaki a papság viselőjévé válik, az Úr megbízottja lesz. Úgy tekintsen az elhívására, hogy

az Úr szolgálatában áll. Ezt jelenti a papság felmagasztalása.”⁶

Tehát, fivéreim, ha maga az Úr kérné tőletek, hogy segítsetek az egyik fiának vagy leányának – amint azt szolgálain keresztül meg is tette –, vajon megtennétek? És ha igen, akkor vajon az Ő megbízottjaként cselekednétek, az Ő megígért segítségére támaszkodva, mint aki „az Úr szolgálatában áll”?

Lee elnök azt is tanította a papság felmagasztalásáról: „Amikor nagyítót tartotok valami fölé, akkor az nagyobbak látszik annál, mint amekkorának szabad szemmel tűnne; és ez a nagyítás hasonlatos az elhívásunk felmagasztalásához. Nos..., ha valaki felmagasztalja a papságát – vagyis felnagyítja ahhoz képest, amit először gondolt róla, és fontosabbá teszi annál, mint aminek bárki más véli –, így tudjátok felmagasztalni a papságotokat.”⁷

Íme egy példa arra, ahogyan egy papságviselő felmagasztalta a papsági feladatkörét. Jeffrey D. Erekson elder-től hallottam ezt, aki társam volt egy cövekkonferencián Idahóban. Amikor fiatal házaspárként rendkívül szegény

volt, és úgy érezte, hogy képtelen befejezni az utolsó főiskolai évét, Jeffrey úgy döntött, hogy kimarad az iskolából és elfogad egy vonzó állásajánlatot. Néhány nappal később felkereste őt otthonában az elderek kvórumának elnöke. „Tisztában vagy az általam viselt papsági kulcsok jelentőségével?” – kérdezte tőle az elderek kvórumának elnöke. Amikor Jeffrey igennel válaszolt, az elnök elmondta neki, hogy mióta meghallotta azon szándékát, hogy kimarad a főiskoláról, az Úr álmatlan éjszakákon át gyötörte őt azzal, hogy adja át Jeffreynek ezt az üzenetet: „Az elderek kvórumának elnökeként azt tanácsolom neked, hogy ne maradj ki a főiskoláról. Ez az Úr üzenete számodra.” Jeffrey mégsem hagyta ott az iskolát. Évekkel később sikeres üzletemberként találkoztam vele, és hallottam, amint azt mondja a papságviselőkből álló hallgatóságának: „Ez [a tanács] teljes mértékben megváltoztatta az életemet.”

Egy papságviselő felmagasztalta a papságát és az elhívását, és ezzel „teljes mértékben megváltoztatta” Isten egy másik gyermekének életét.

IV. Papság a családban

Eddig a papság egyházi funkcióiról beszéltem. Következő témám a papság a családban. A kulcsokkal kezdem. Az a tantétel, mely szerint papsági felhatalmazás csak azon személy irányítása alatt gyakorolható, akinél megvannak a funkció kulcsai, alapvető fontosságú az egyházban, azonban nem vonatkozik a papság gyakorlására a családban.⁸ A papságot viselő apa az általa viselt papság felhatalmazása által elnököl a családjában. Nincs szüksége a papsági kulcsok útmutatására vagy jóváhagyására ahhoz, hogy tanácsot adjon a családtagjainak, családi gyűléseket tartson, papsági áldásokat adjon a feleségének és a gyermekeinek, vagy gyógyító áldást a családtagjainak vagy másoknak.

Ha az apák a saját családjukban felmagasztalnák a papságukat, az éppen annyira előrevinné az egyház küldetését, mint bármi más, amit tesznek. A melkisédeki papságot viselő apák tartásuk be a parancsolatokat, hogy velük legyen a papság hatalma, hogy áldásokat adhassanak a családjuk tagjainak. Az apák emellett ápoljanak szerető családi kapcsolatokat, hogy a családtagok akarjanak apai áldást kérni tőlük. A szülők továbbá buzdítsanak több papsági áldásra a családban.

Apák, legyetek a feleségetek számára „egyenlő partnerek”, ahogy azt a családkialtvány tanítja!⁹ És apák, ha kiváltságotokban áll a papsági felhatalmazások erejének és befolyásának gyakorlása, akkor tegyétek ezt „meggyőzéssel, hosszútűréssel, gyengédséggel és szelídséggel, és színleletlen szeretettel” (T&Sz 121:41). A papsági felhatalmazás gyakorlására vonatkozó ezen magas mérce létfontosságú a családban. Harold B. Lee elnök ezt az ígéretet tette közvetlenül azután, hogy az

Russell M. Nelson elnök

egyház elnöke lett: „Az általatok viselt papság hatalma soha nem csodálatosabb, mint akkor, amikor válsághelyzettel, komoly betegséggel vagy hatalmas döntéssel néztek szembe otthon... A papság hatalma – amely a Mindenható Isten hatalma – magában foglalja a csodatétel hatalmát, ha az Úr úgy akarja, de ennek a papságnak a használatához érdemesnek kell lennünk annak gyakorlására. Ha nem értjük meg ezt a tantételt, akkor nem kapjuk meg e nagyszerű papság viselésének áldásait.”¹⁰

Szeretett fivéreim! Az általatok viselt szent papság felmagasztalása elengedhetetlen az Úr munkájához a családokban és az egyházi elhívásokban!

Tanúbizonyosságomat teszem Őróla, aki ez a papság. Az Ő engesztelő szenvedése, áldozata és feltámadása által minden férfi és nő biztos lehet a halhatatlanságban, és lehetőséget kap az örök életre. Mindannyiunknak hűen és szorgalmasan kell megtennünk saját részünket Isten, a mi Örökkévaló Atyánk e nagyszerű munkájában, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Vö. *Az egyház elnökeinek tanításai*: Joseph F. Smith (1998). 342.
2. Vö. *Tanítások*: Joseph F. Smith. 339., 342.
3. Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, 5th ed. (1939), 182.
4. Bruce R. McConkie, “Only an Elder,” *Ensign*, June 1975, 66; az eredetiben lévő kiemelést kivettük.
5. Bruce R. McConkie, “Only an Elder,” 66; az eredetiben lévő kiemelést kivettük.
6. Vö. *Az egyház elnökeinek tanításai*: Harold B. Lee (2001). 92.
7. *The Teachings of Harold B. Lee*, ed. Clyde J. Williams (1996), 499.
8. Lásd Dallin H. Oaks: Papsági felhatalmazás a családban és az egyházban. *Liahóna*, 2005. nov. 24–27.
9. Lásd A család: Kiáltvány a világhoz. *Liahóna*, 2017. máj. 145.
10. *Tanítások*: Harold B. Lee. 96–97.

Az Isten hatalmával és felhatalmazásával végzett szolgálattétel

Szolgálattételünket az Ő nevében, az Ő hatalmával és felhatalmazásával, és az Ő szeretetteljes kedvességével fogjuk végezni.

Szeretett fivéreim! Köszönöm az Úr és az Ő szent munkája iránti odaadásotokat! Igazán nagy öröm veletek lenni. Az új Első Elnökségként köszönjük az imáitokat és támogató erőfeszítéseiteket. Hálásak vagyunk az életetekért és az Úrnak nyújtott szolgálattételért. A kötelesség iránti odaadásotok és önzetlen szolgálattétel épp olyan fontos a ti elhívásaitokban, mint a miénk a mi elhívásainkban. Mivel egész életemen át szolgáltam ebben az egyházban, tudom, hogy tényleg nem számít, *hol* szolgálunk. Az Urat az érdekli, hogy *hogyan* szolgálunk.

Mély hálámat szeretném kifejezni Thomas S. Monson elnökért, aki több mint 50 éven át volt a példaképem. Tanácsosait, Henry B. Eyring elnököt és Dieter F. Uchtdorf elnököt illetően pedig szívből jövő csodálatomnak szeretnék hangot adni. Dicsérettel adózom nekik az Úr és az Ő prófétái iránti szolgálattétel miatt. E két odaadó szolga már új megbízásokat kapott. Továbbra is lendületesen és elkötelezetten fognak szolgálni. Mindkettejüket tiszteltem és szerettem.

Figyelemre méltó áldás az Úr igaz és élő egyházában szolgálni az Ő felhatalmazásával és hatalmával. Isten papságának – köztük a papság kulcsainak – visszaállítása minden lelki áldás legnagyobbjai előtt nyit utat az érdekes utolsó napi szenteknek. Szerete a világon látjuk ezen áldások kiáradását nőkre, férfiakra és gyermekekre.

Látunk hithű nőket, akik értik, milyen hatalom rejlik az elhívásukban, valamint a felruházásukban és más templomi szertartásaikban. Ezek a nők tudják, miként hívják le a menny hatalmait a férjük, a gyermekeik és más szeretteik megvédelmezésére és megerősítésére. Lelkileg erős asszonyok ők, akik félelmet nem ismerve vezetnek, tanítanak és végeznek szolgálattételt az elhívásukban – Isten hatalmával és felhatalmazásával!¹¹ Ó, mennyire hálás vagyok értük!

Hasonlóképpen látunk hithű férfiakat is, akik a papság viselőiként birtokolt kiváltságaikhoz méltóan élnek. Áldozathozatal által vezetnek és szolgálnak az Úr módján szeretettel, kedvesen és türelmesen. Megáldanak,

irányt mutatnak, védelmeznek és megerősítenek másokat az általuk viselt papság hatalmának segítségével. Csodákat idéznek elő azok életében, akiket szolgálnak, miközben biztonságban tartják házasságukat és családjukat. Kizárják a gonoszt, és erős elderek ők Izráelben.² Nagyon hálás vagyok értük!

Most viszont hadd adjak hangot egy aggodalmamnak! Mégpedig annak, hogy túl sok fivérünk és nőtestvérünk nem érti teljes mértékben a papsági hatalom és felhatalmazás fogalmát. Úgy tesznek, mintha sokkal szívesebben elégténeki ki saját önző vágyaikat és kívánságaikat, mint hogy Isten hatalmának használata révén megáldják az Ő gyermekeit.

Attól tartok, hogy túl sok fivérünk és nőtestvérünk nem is érti, hogy milyen kiváltságokban részesülhetne.³ Néhány fivérünk például úgy tesz, mintha nem értené, mi a papság, illetve hogy az mire teszi őt képessé. Hadd mondjak néhány konkrét példát!

Nemrégiben részt vettem egy úrvacsorai gyűlésen, ahol egy újszülött kisbabának készültek nevet és apai áldást adni. A fiatal apuka a karjába vette drága kisgyermekét, nevet adott neki, majd pedig gyönyörű *imát* mondott. Áldást azonban *nem* adott a gyermeknek. Az az édes kislány nevet kapott ugyan, de áldást nem! Az a drága elder nem tudta, mi a különbség egy ima és egy papsági áldás között. Papsági felhatalmazásával és hatalmával megáldhatta volna a kicsinyét, de nem tette.

Azt gondoltam: „Micsoda elszalasztott lehetőség!”

Hadd hozzak fel néhány további példát! Tudunk olyan fivérekről, akik elválasztanak nőtestvéreket vezetőkként és tanítókként az Elemiben, a Fiatal Nőknél vagy a Segítőegyletben, azonban elmulasztják megáldani őket – megáldani őket az elhívásuk betöltéséhez szükséges hatalommal. Csupán figyelemztetéseket és utasításokat adnak. Látjuk az érdemes apát, aki elmulaszt papsági áldásokat adni a feleségének és a gyermekeinek, amikor pedig pontosan arra lenne szükségük. A papsági hatalom vissza lett állítva a földre, mégis túl sok fivérünk és nőtestvérünk megy keresztül borzalmas megpróbáltatásokon az életben anélkül, hogy valaha is részesülne egy igazi papsági áldásban. Micsoda tragédia! Olyan tragédia ez, amelyet képesek vagyunk megszüntetni.

Fivérek, Isten szent papságát viseljük! Rendelkezünk az Ő felhatalmazásával, hogy megáldjuk a népét. Gondoljatok csak arra a figyelemre méltó bizonyosságra, amelyet az Úr megadott nekünk, amikor ezt mondta: „akit te megáldasz, azt én meg fogom áldani”⁴. Kiváltságunkban áll Jézus Krisztus nevében cselekedni, hogy megáldjuk Isten gyermekeit az Ő rájuk vonatkozó akaratának megfelelően. Cövekelnökök és püspökök, kérek benneteket, győződjetek meg arról, hogy a sáfárságotok alá tartozó kvórumok minden tagja érti, hogyan kell papsági áldást

adni – aminek részét képezi a személyes érdemesség és a lelki felkészülés, amelyek szükségesek ahhoz, hogy teljes mértékben kiaknázzák Isten hatalmát.⁵

Minden papságviselő fivérhez szólok: felkérek benneteket, hogy ösztönözzétek az egyháztagokat arra, hogy tartsák be a szövetségeiket, böjtöljenek és imádkozzanak, tanulmányozzák a szentírásokat, hódoljanak a templomban, és szolgáljanak hittel Isten férfijaiként és asszonyaiként! Mindenkinnek segíthetünk a hit szemével meglátni, hogy az engedelmesség és az igazlelkűség közelebb fogja hozni őket Jézus Krisztushoz, illetve lehetővé fogja tenni számukra, hogy élvezzék a Szentlélek társaságát és megtapasztalják az örömet az életben!

Az Úr igaz és élő egyházát mindig is egy olyan szervezett erőfeszítés fogja fémjelezni, mely az Isten egyes gyermekeinek és a családjuknak nyújtandó szolgálattételre irányul.⁶ Mivel ez az Ő egyháza, szolgálóiként mi is az egyénre irányítjuk szolgálattételünket, éppen úgy, ahogyan Ő is tette.⁷ Szolgálattételünket az Ő nevében, az Ő hatalmával és felhatalmazásával, és az Ő szeretetteljes kedvességével fogjuk végezni.

Egy több mint 60 évvel ezelőtti bostoni élményem megtanította nekem, milyen erőteljes is lehet a személyre szabott szolgálattétel kiváltsága. Akkoriban sebészrezidens voltam a Massachusettsi Általános Kórházban – minden nappal, minden második éjjel és minden

második hétvégén ügyeltem. Megszabott időm volt a feleségemre, a négy gyermekünkre és az egyházi tevékenységre. Ennek ellenére a gyülekezeti elnökünk megbízott, hogy látogassak el Wilbur és Leonora Cox otthonába, abban a reményben, hogy Cox testvér talán újra tevékeny lesz az egyházban. Őt és feleségét annak idején egymáshoz pecsételték a templomban.⁸ Wilbur viszont már évek óta nem járt az egyházba.

A társammal elmentünk hozzájuk. Amikor beléptünk, Cox nőtestvér szívélyesen üdvözölt bennünket,⁹ Cox testvér azonban rögvést átment egy másik szobába, és magára csukta az ajtót.

Odaléptem a csukott ajtóhoz, és bekopogtam. Pár pillanat múlva alig hallhatóan kiszólt: „Szabad!” Amikor benyitottam, Cox testvér egy halom amatőr rádiós felszerelés mellett üldögélt. Rágyújtott egy szivarra abban az aprócska szobában. Szemmel láthatóan terhes volt számára a látogatásom.

Ámulva néztem körül a szobában, majd ezt mondtam: „Cox testvér, mindig is szerettem volna jobban megismerni az amatőr rádiózást. Hajlandó lennél tanítani nekem pár dolgot? Sajnos ma este már nem tudok tovább maradni,

de esetleg visszajöhetnék máskor?”

Egy pillanatig habozott, aztán igenlő választ adott. Ezzel egy csodálatos barátság vette kezdetét. Visszamentem hozzá, ő pedig tanított engem. Szeretni és tisztelni kezdtem őt. További találkozásaink során felszínre tört e férfi nagyszerűsége. Nagyon jó barátok lettünk, ahogy a drága örökkévaló társaink is. Aztán az idő múlásával a családnk elköltözött. A helyi vezetők továbbra is gondoskodtak a Cox családról.¹⁰

Körülbelül nyolc évvel az első találkozásunk után megalakult a Boston Cövek.¹¹ Ki tudjátok találni, ki lett az első cövekelnöke? Úgy van! Cox testvér! A későbbi évek során szolgált még misszióelnökként és templomelnökként is.

Sok évre rá a Tizenkettek Kvórumának tagjaként megbízást kaptam egy új cövek létrehozására a utah-i Sanpete megyében. A szokásos interjúk során kellemes meglepetés ért, amikor ismét összefutottam drága barátommal, Cox testvérral! Az a benyomásom támadt, hogy őt hívjam el az új cövekpátriárkának. Miután elrendeltem, összelelkeztünk és könnyekre fakadtunk. A teremben jelenlévőknek elképzelésük sem volt arról, hogy miért sírdogál

két meglett férfiember. Mi azonban tudtuk. Ahogy Cox nőtestvér is tudta. Könnyeink örömkönnyek voltak! Némán felidéztek a szeretet és bűnbánat bámulatos utazását, amely több mint 30 évvel ezelőtt kezdődött, egy otthonukban töltött estén.

A történet azonban ezzel nem ér véget. A Cox család idővel 3 gyermekkel, 20 unokával és 54 dédunokával gyarapodott. Adjuk hozzá ehhez a több száz misszionáriusra, a templomban további ezrekre, valamint a Wilbur Cox keze alatt pátriárkai áldást kapott további több száz emberre gyakorolt hatást. Leonorával gyakorolt hatásuk tovább gyűrűzik sok nemzedéken át szerte a világon.

A Wilbur és Leonora Coxszal megélt élményemhez hasonlóak hetente – sőt, remélhetőleg naponta – történnek ebben az egyházban. Az Úr Jézus Krisztus elkötelezett szolgálói az Ő hatalmával és felhatalmazásával végzik az Ő munkáját.

Fivérek! Vannak ajtók, amelyeket meg tudunk nyitni; papsági áldások, amelyeket adhatunk; szívek, amelyeket meggyógyíthatunk; terhek, amelyeket leemelhetünk; bizonyosságok, amelyeket megerősíthetünk; életek, amelyeket megmenthetünk; és öröm, melyet elhozhatunk az utolsó napi szentek otthonába – mindezt pedig azért, mert viseljük Isten papságát. Mi vagyunk azok a férfiak, akiket „rendkívüli hitük és jó cselekedeteik folytán a világ megalapítása óta elhívt[ak] és előkészített[ek], Isten előrelátása szerint” e munka elvégzésére.¹²

Ma este arra kérek benneteket, hogy szó szerint emelkedjete fel velem együtt nagyszerű, örök testvériségünkben! Amikor az általatok viselt papsági hivatal nevét mondom, kérek, álljatok fel, és maradjatok is állva. Diakónusok, kérek, álljatok fel! Tanítók, álljatok fel! Papok! Püspökök! Elderek! Főpapok! Pátriárkák! Hetvenesek! Apostolok!

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus általános felhatalmazottjai és általános tisztségviselői

AZ ELSŐ ELNÖKSÉG

Dallin H. Oaks
első tanácsos

Russell M. Nelson
elnök

Henry B. Eyring
második tanácsos

A TIZENKÉT APOSTOL KVÓRUMA

M. Russell Ballard

Jeffrey R. Holland

Dieter F. Uchtdorf

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

Ronald A. Rasband

Gary E. Stevenson

Dale G. Renlund

Gerrit W. Gong

Ulisses Soares

A HETVENEK ELNÖKSÉGE

L. Whitney Clayton

Craig C. Christensen

Lynn G. Robbins

Juan A. Uceda

Patrick Kearon

Carl B. Cook

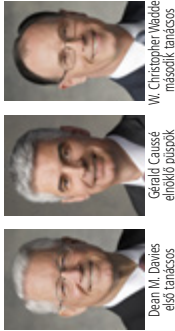
Robert C. Eby

ÁLTALÁNOS FELHATALMAZOTT HETVENESEK

(angol betűrendben)

															
															
															
															
															

AZ ELNÖKLŐ PÜSPÖKSÉG

ÁLTALÁNOS TISZTSÉGVISELŐK

SEGÍTŐEGYLET

		
---	--	---

FIATAL NŐK

		
---	---	---

VASÁRNAPI ISKOLA

		
---	---	---

ELEMI

		
---	---	---

FIATAL FÉRFIAK

		
---	---	---

Larry Y. Wilson elder
a Hetvenektől

Most pedig, testvéreim, kérlek, maradjatok állva, és csatlakozzatok a kórushoz a „Rise Up, O Men of God” című himnusz mindhárom versszakának eléneklésében.¹³ Éneklés közben gondolatok az Isten hatalmas seregként kapott ama feladatokra, hogy segítsetek előkészíteni a világot az Úr második eljövételére. Ez a megbízásunk. Ez a kiváltságunk. Erről tesztek bizonyosságot Jézus Krisztus nevében, amen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Russell M. Nelson: Kérés a nőtestvéreimhez. *Liahóna*, 2015. nov. 96.
2. Lásd Russell M. Nelson: A papsági hatalom ára. *Liahóna*, 2016. máj. 66–69.; lásd még Alma 13:7–8; Tan és szövetségek 84:17–20, 35–38; Mózes 1:33, 35.
3. Lásd Tan és szövetségek 84:19–22; 107:18–19; valamint Joseph Smith fordítás, 1 Mózes 14:30–31 (a Szentíráskausz 224–225. oldalán).
4. Tan és szövetségek 132:47.
5. A papsági hatalom és a személyes igazlelkűség kapcsolata részletesebben kifejtésre kerül itt: Russell M. Nelson: A papsági hatalom ára. 66–69.; lásd még Tan és szövetségek 121:34–37, 41–44.
6. Az egyéneknek és családoknak nyújtandó szolgáltatásra irányuló szervezett és célirányos erőfeszítés elengedhetetlen szerepe mindig és mindenhol nyilvánvaló, amikor és ahol csak megalapításra került Jézus Krisztus egyháza. Lásd például: Lukács 10:1–20; Apostolok cselekedetei 6:1–6; Efézusbeliek 4:11–14; Móziás 18:9, 18–19, 27–29; Tan és szövetségek 20:42, 51, 57.
7. Lásd 3 Nefi 17:9–10, 20–21.
8. Utah-i Manti templom, 1937. június 15.
9. Bizonyosan erőteljes jóra való hatással volt az, hogy Leonora éveken át minden hétfőn böjtölt és imádkozott.
10. 1954-ben a gyülekezeti elnök, Ira Terry elhívta Wilburt a gyülekezetben a Vasárnapi Iskola tanfelügyelőjének. Wilbur elfogadta az elhívást, és egyszer s mindenkorra felhagyott a Bölcsesség szavával ellenkező minden szokással. Élete hátralévő részét a Szabadító munkájában végzett szolgálatnak szentelte.
11. 1962-ben.
12. Alma 13:3.
13. “Rise Up, O Men of God,” *Hymns*, no. 324.

Fogadjuk vezetőnké a Szent Lelket!

Micsoda páratlan ajándékot kapnak azok, akik Jézus Krisztusba vetik hitüket! A Szent Lélek ez az ajándék.

Ezen a húsvétvasárnapon gondolataink az Úr Jézus Krisztus feltámadására terelődnek, valamint az üres sírboltra, mely minden hívőnek reményt ad Krisztus győzelmében az egyébként bizonyos vereség felett. Pál apostollal együtt hiszem, hogy miként Isten „feltámasztotta Krisztus Jézust a halálból, [ugyanígy] megeleveníti a [mi] halandó test[ün]ket is az ő [bennünk] lakozó Lelke által”¹.

A *megelevenít* azt jelenti, hogy életre kelt. Csakúgy, ahogy feltámadásának hatalma által Krisztus visszahozza testünket az életre a fizikai halál után, ugyanígy megeleveníthet minket, vagyis életre kelthet bennünket a lelki halálból.² Mózes könyvében olvashatjuk, hogy Ádám is átesett ilyenfajta megelevenítésen: „[Ádám] megkeresztelkedett, és leszállt rá Isten Lelke, és így született a Lélektől, és megelevenedett a belső emberben”³.

Micsoda páratlan ajándékot kapnak azok, akik Jézus Krisztusba vetik hitüket! Ez az ajándék pedig az, hogy a Szent Lélek megadja nekünk a „Krisztusban való élet[et]”⁴, ahogy az Újszövetség nevezi. Néha azonban nem vesszük-e vajon természetesnek ezt az ajándékot?

Testvérek, különleges kiváltság, hogy vezetőnké fogadhatjuk a Szent Lelket,⁵ ahogy azt a következő élmény is mutatja.

A koreai háború idején Frank Blair tengerészszázlós egy Japánban állomásozó csapat szállító hajón teljesített szolgálatot.⁶ A hajó nem volt elég nagy ahhoz, hogy hivatalos káplánja legyen, ezért a kapitány megkérte Blair testvért, hogy legyen a hajó nem hivatalos káplánja, mivel látta, hogy a fiatal ember a hit és az elvek embere, akit az egész legénység tisztelt.

Blair zászlós ezt írta: „A hajónk egy hatalmas tájfunba került. 15 méter magasra csaptak a hullámok. Én voltam őrségben, ... amikor a három hajtóműből az egyik leállt, a hajó tengelyén pedig repedést észleltek. Már csak két hajtóművünk maradt, melyekből az egyik csupán félerővel működött. Komoly bajban voltunk.”

Blair zászlós befejezte az őrséget, és épp lefekvéshez készülődött, amikor a kapitány kopogott az ajtaján. Azt kérdezte: „Imádkozna, kérem, ezért a hajóért?” Blair zászlós természetesen igent mondott.

Blair zászlós ebben a pillanatban imádkozhatott volna pusztán annyit,

hogy „Mennyei Atya, kérek, áldd meg a hajónkat, és oltalmazz meg minket”, majd lefeküdhettek volna. Ő azonban ehelyett azért imádkozott, hogy megtudja, van-e bármi, amit *ő tehetne* azért, hogy biztonságba kerüljön a hajó. Blair testvér imájára válaszol a Szentlélek arra készítette, hogy menjen fel a hídra, beszéljen a kapitánnyal, és szerezzen további információt. Megtudta, hogy a kapitány épp azt próbálja eldönteni, mekkora erővel működtessék a hajó megmaradt két hajtóművét. Blair zászlós visszatért a kabinjába, és újból imádkozott.

Imájában így szólt: „*Mit tehetek én* azért, hogy segítsék a hajtóművek problémájára kapcsán?”

Válaszként a Szentlélek azt súgta, hogy járja körbe a hajót, és végezzen megfigyelést, hogy további információhoz jusson. Újra visszatért a kapitányhoz, és engedélyt kért, hogy körbejárhassa a hajó fedélzetét, majd pedig egy mentőkötéllel a dereka körül kimerészkedett a viharba.

A hajófaron állva figyelte, amint a hatalmas propellerek kiemelkednek a vízből, amikor a hajó épp egy hullám tetejére ér. Csupán az egyik működött teljesen, és az nagyon gyorsan forgott. Miután ezt látta, Blair zászlós újra imádkozott. Az egyértelmű válasz, melyet kapott, az volt, hogy az utolsó jó hajtómű túlzott terhelés alatt áll, és le kell lassítani. Így hát visszatért a

kapitányhoz, és erre tett javaslatot. A kapitány meglepődött, és közölte vele, hogy a hajó gépésze épp az imént javasolta pont az ellenkezőjét: növeljék a jó hajtómű sebességét, hogy minél előbb kiérjenek a viharból. A kapitány azonban úgy döntött, hogy Blair zászlós javaslatára hallgat, és lelassította a hajtóművet. Hajnalra a hajó már a nyugodt vizeket szelte biztonságban.

Mindössze két órával később a jó hajtómű megadta magát. A megmaradt, félerőn forgó hajtómű segítségével a hajó beevickélt a kikötőbe.

A kapitány így szólt Blair zászlós-hoz: „Ha akkor nem lassítjuk le azt a hajtóművet, akkor a vihar kellős közepén mondta volna fel a szolgálatot.”

Anélkül a hajtómű nélkül nem tudtak volna kormányozni. A hajó felborult volna, és elsüllyed. A kapitány köszönetet mondott a fiatal UNSZ-tisztnek, és közölte vele, hogy szerinte Blair zászlós lelki benyomásai mentették meg a hajót és annak legénységét.

Na mármost, ez a történet kellőképpen drámai. Bár nem valószínű, hogy ilyen veszélyes körülmények között találjuk magunkat, a történet fontos irányelveket tartalmaz arra vonatkozóan, hogy miként *tudunk* még gyakrabban a Lélek irányításában részesülni.

Először is, ha kinyilatkoztatásról van szó, akkor megfelelően rá kell hangozdnunk a menny hullámhosszára. Blair zászlós tiszta és hithű életet élt. Ha

nem lett volna engedelmes, *nem* lett volna meg a lelki magabiztossága, mely ahhoz kellett, hogy úgy imádkozzon a hajó biztonságáért, ahogy tette, és hogy ilyen konkrét irányítást kapjon. Ahhoz, hogy Isten irányíthasson bennünket, mindannyiunknak erőfeszítést kell tennünk arra, hogy életünket az Ő parancsolataival összhangba hozzuk.

Néha azért nem tudjuk fogni a menny adását, mert nem vagyunk érdemesek. A bűnbánat és az engedelmesség a módja, hogy ismét zavartalan legyen a kapcsolat. Az Őszövegségben a *bűnbánat* szó azt jelenti, hogy „elfordulni” vagy „megfordulni”.⁷ Amikor távol érzitek magatokat Istentől, egyszerűen el kell határoznotok, hogy elfordultok a bűntől és a Szabadító felé fordultok, aki tárt karokkal fog rátok várni ott. Örömmel várja, hogy vezethessen benneteket, ti pedig mindössze egy imányira vagytok attól, hogy újra részesülhettek ebben az irányításban.⁸

Másodszor, Blair zászlós nem pusztán azt kérte az Úrtól, hogy *oldja meg* a problémáját. Azt kérdezte, hogy *mit tehetne ő*, hogy a megoldás része legyen. Hasonlóképpen mi is megkérdezhetjük: „Uram, mit kell tennem azért, *hogyan a megoldás része legyek?*” Ahelyett, hogy imánkban csupán felsoroljuk a gondjainkat és kérjük az Urat, hogy oldja meg azokat, kezdeményezőbb módokon kellene törekednünk arra, hogy elnyerjük az Úr segítségét, és elköteleznünk magunkat, hogy a Lélek útmutatása szerint fogunk cselekedni.

Blair zászlós történetének van egy harmadik fontos tanulsága is. Vajon tudott volna-e ilyen nyugodt meggyőződéssel imádkozni, ha korábban már nem kapott volna irányítást a Lélektől? Nem akkor kell leporolni a Szentlélek ajándékát, és elgondolkodni azon, hogyan is kell használni, amikor a tájfun lecsap. Ez a fiatalember

szemmel láthatóan egy olyan mintát követett, melyet már számos alkalommal használt korábban is, többek között teljes idejű misszionáriusként. Kell, hogy a Szent Lélek csendes vizeken is irányítson minket, hogy aztán a legádázabb viharban is félreérthetetlen legyen számunkra a hangja.

Néhányan talán úgy gondolják, hogy nem szükséges napi iránymutatást várnunk a Lélektől, hiszen „nincs rendjén, hogy [Isten] minden dologban parancsolj[on]”, különben rest szolgálkává válnánk.⁹ Ez a szentírás azonban néhány korai misszionáriusnak adatott, akik olyan kinyilatkoztatás elnyerésére kérték Joseph Smitht, melyre nekik maguknak kellett volna szert tenniük. Egy korábbi versben az Úr megmondta nekik, hogy jöjjenek a missziós területre, „*amint azt megtanácskozzák maguk és énköztem*”¹⁰.

Ezek a misszionáriusok konkrét kinyilatkoztatást akartak az útiterveik kapcsán. Még nem tanulták meg, hogy a személyes ügyeikben saját útmutatásra törekedjenek. Az Úr nevén nevezte ezt a hozzáállást: restség. Az egyház korai tagjai talán annyira örültek, hogy igaz prófétájuk van, hogy fennállt a veszélye, talán meg sem tanulják, saját maguk miként kapjanak kinyilatkoztatást. Lelki leg önellátónak lenni azt jelenti, hogy a saját életünkre vonatkozóan meghalljuk az Úr hangját az Ó Lelkén keresztül.

Alma azt tanácsolta fiának, hogy „*minden dolgodban tanácskozz az Úrral*”¹¹. Nagyszerű kiváltság, ha ily módon élhetünk – amit gyakran „a Lélek általi életnek” hívunk. Ez a nyugalom és a bizonyosság érzését hozza magával, valamint a Lélek gyümölcseit, amilyen például a szeretet, az öröm és a békesség.¹²

Blair zászlós azon képessége, hogy kinyilatkoztatást kapjon, megmentette őt és tengerészársait a tomboló

vihartól. Napjainkban másfajta viharok tombolnak. Az élet fájáról szóló példázat a Mormon könyvében¹³ erőteljes képi elemekkel ábrázolja, miként lehet lelki biztonságra lenni egy ilyen világban. Ez az álom hirtelen megjelenő sötét ködökről számol be, melyek célja, hogy lelki pusztulást hozzanak az egyház tagjaira, akik az Istenhez visszavezető ösvényen járnak.¹⁴

Ahogy elgondolkodom ezen a képen, emberek sokaságát látom lelki szemeim előtt, akik az ösvényen járnak, néhányuk szorosan kapaszkodva a vasrúdhoz, mások azonban pusztán követve az előttük járók lépteit. Ez utóbbi hozzáállás nem igényel túl sok gondolkodást vagy erőfeszítést. Egyszerűen azt teszed és gondold, amit mások tesznek és gondolnak. Ez mind szép és jó, ha süt a nap. Ám a megtévesztés viharai és a hamisság köde figyelmeztetés nélkül érkeznek. Ezekben a helyzetekben a Szentlélek hangjának beható ismerete lelki élet-halál kérdés.

Nefi erőteljes ígérete az, hogy „akik Isten szavára hallgatnak és *ahhoz ragaszkodnak*, ...soha el nem vesznek; és az ellenség kísértései és tüzes nyilai sem tudják őket a vakságig legyőzni, hogy pusztulásba vezessék őket”¹⁵.

Az ösvényen előttetek járó emberek lépteinek követése nem elég! Nem tehetjük és gondolhatjuk egyszerűen azt, amit mások tesznek és gondolnak; irányított életet kell élnünk. Mindnyájunknak saját kezűleg kell a vasrúdhoz kapaszkodnia. Akkor alázatos magabiztossággal járulhatunk az Úr elé, tudván, hogy Ő a „*kez[ünk]nél fogva vezet majd [minket], és választ ad nek[ünk] az imái[unk]ra*”¹⁶. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Rómabeliek 8:11; lásd még János 14:16.
2. Lásd 2 Nefi 2:21; Alma 42:9.
3. Mózes 6:65.
4. Rómabeliek 8:2; lásd még 2 Nefi 25:25.
5. Lásd Tan és szövetségek 45:57.
6. Az élmény Frank Blair engedélyével lett felhasználva. Blair testvér, aki ma már 89 éves, ennek az üzenetnek az elhangzásakor a Konferencia-központban volt.
7. A bűnbánatként fordított héber szó, mint például az Ezékiel 14:6-ban a *tsuvá* (átírva). Ez azt jelenti, „megfordulni” vagy „visszatérni”. (Lásd James Strong, *The Exhaustive Concordance of the Bible* [1890], no. 7725.)
8. Lásd Jákób 6:5; Móziás 16:12; Alma 5:33; 19:36; 29:10; 3 Nefi 9:14.
9. Tan és szövetségek 58:26.
10. Tan és szövetségek 58:25; kiemelés hozzáadva.
11. Alma 37:37; kiemelés hozzáadva.
12. Lásd Galátiabeliek 5:22.
13. Lásd 1 Nefi 8; 12; 15.
14. Lásd 1 Nefi 8:23–24; 12:17.
15. 1 Nefi 15:24; kiemelés hozzáadva.
16. Tan és szövetségek 112:10.

Reyna I. Aburto

második tanácsos a Segítőegylet általános elnökségében

Egy szívvel-lélekkal

Ahhoz, hogy megvalósítsuk fenséges rendeltetésünket, szükségünk van egymásra, és szükségünk van arra, hogy egységesek legyünk.

Az egyik legfigyelemreméltóbb lény a földön a királylepke. Az egyik mexikói utunk alkalmával, amikor a férjem családjához utaztunk karácsonyozni, ellátogattunk egy lepkerezervátumba, ahol királylepkék milliói töltik a telet. Az elbűvölő látvány lenyűgözött minket és arra indított, hogy elgondolkodjunk az egység és az isteni törvényeknek való engedelmesség azon példáján, melyet Isten teremtményei tanúsítanak.¹

A királylepkék mesterien tájékozódnak. A nap helyzetét figyelve találják meg a szükséges irányt. Minden tavasszal mér-földek ezreit teszik meg Mexikóból Kanadába, ősszel pedig mindig ugyanazokba a mexikói szent fenyőerdőkbe térnek vissza.² Ezt évről évre megteszik, egyik apró szárnycsapással a másik után. Vándorlásuk során az éjszakát csoportokba verődve töltik a fákon, hogy így védjék magukat a hidegtől és a ragadozóktól.³

A mexikói otthonukba visszatérő királylepkékhez hasonlóan mi is hazafelé tartunk a mennyei otthonunkba visszavezető úton.

A lepkerajt angolul kaleidoszkópnak nevezik.⁴ Hát nem gyönyörű ez a kép? A kaleidoszkópban mindegyik lepke egyedi és eltérő, ám a szeretetteljes Teremtő úgy tervezte meg ezeket a látszólag törékeny lényeket, hogy képesek legyenek túlélni, vándorolni, sokasodni és életet hinteni, miközben egyik virágról a másikra röppenve virágot szórnak szét. És bár mindegyik lepke eltérő, együtt dolgoznak azon, hogy a világot szebb és gyümölcsözőbb helyé tegyék.

A királylepkékhez hasonlóan mi is úton vagyunk: visszafelé tartunk mennyei otthonunkba, ahol ismét együtt leszünk Mennyei Szüleinkkel.⁵ A lepkékhez hasonlóan mi is kaptunk isteni tulajdonságokat, melyek lehetővé teszik, hogy tájékozódjunk az életben, betöltendő a teremtésünk mértékét.⁶ Ha hozzájuk hasonlóan mi is egybefonjuk a szívünket⁷, akkor az Úr meg fog védelmezni minket, „miként a tyúk szárnyai alá gyűjti csibéit”⁸, és gyönyörűséges kaleidoszkóppá tesz bennünket.

Lányok és fiúk, fiatal nők és fiatal férfiak, nőtestvérek és férfitestvérek, ez az utazásunk közös. Ahhoz, hogy megvalósítsuk fenséges rendeltetésünket, szükségünk van egymásra, és szükségünk van arra, hogy egységesek legyünk. Az Úr megparancsolta nekünk, hogy „legyetek egyek; és ha nem vagytok egyek, akkor nem vagytok az enyéim”⁹.

Jézus Krisztus a legfőbb példa az Atyjával való egységre. Egyek céljokban, szeretetükben és műveikben, a Fiú akaratát pedig felemészti az Atya akarata.¹⁰

Hogyan követhetjük azt a tökéletes példát, melyet az Úr mutatott az Ő Atyjával meglévő egységre, és lehetünk nagyobb egységben Velük és egymással?

Az Apostolok cselekedetei 1:14 tartalmaz egy lélekemelő mintát. Azt

olvassuk, hogy „[a férfiak] mindnyájan egy szívvel-lélekkel foglalatosak valának az imádkozásban és a könyörgésben, az asszonyokkal”¹¹.

Úgy vélem, jelentősége van annak, hogy az „egy szívvel-lélekkel” kifejezés többször is előfordul az Apostolok cselekedeteinek könyvében, amelyben arról olvashatunk, hogy mit tettek Jézus Krisztus követői rögtön azt követően, hogy Ő feltámadt lényként felemelkedett a mennybe, valamint arról, hogy milyen áldásokban részesültek az erőfeszítéseikért. Annak is van jelentősége, hogy hasonló mintát találunk az amerikai földrészen élő hívek körében, amikor az Úr meglátogatta és szolgálattételben részesítette őket. Az „egy szívvel-lélekkel” azt jelenti, hogy egyetértésben, egységben, továbbá mindannyian együtt.

A hú szentek mindkét helyen egységben tettek bizonyos dolgokat, többek között azt, hogy bizonyoságot tettek Jézus Krisztusról, tanulmányozták Isten szavát, valamint szeretetteljes szolgálattételt nyújtottak egymásnak.¹²

Az Úr követői egyek voltak céljukban, szeretetükben és műveikben. Tudták magukról, hogy kik ők, tudták, hogy mit kell tenniük, és azt az Isten és egymás iránti szeretettel tették meg. Egy pompás kaleidoszkóp részei voltak, egy szívvel-lélekkel haladva előre.

Részesültek többek között abban az áldásban, hogy eltöltötte őket a Szentlélek, csodák mentek végbe közöttük, az egyház növekedett, az emberek között nem volt viszálykodás, és az Úr mindenben megáldotta őket.¹³

Feltételezhetjük, hogy azért voltak ennyire egységesek, mert személyesen ismerték az Urat. Közel álltak hozzá, és tanúi voltak isteni küldetésének, az Óáltala véghezvitt csodáknak és az Ő feltámadásának. Látták és megtapintották a sebek nyomait a kezén és a

lábán. Bizonyossággal tudták, hogy Ő a megígért Messiás, a világ Megváltója. Tudták, hogy „Ő minden gyógyulás, békesség és örök fejlődés forrása”¹⁴.

Habár mi nem feltétlenül láttuk a Szabadítónkat a testi szemünkkel, tudhatjuk azt, hogy Ő él. Ahogy egyre közelebb kerülünk Őhöz, ahogy arra törekszünk, hogy személyes tanúságot kapjunk az Ő isteni küldetéséről a Szentlélek által, jobban meg fogjuk érteni a célunkat; Isten szeretete fog lakozni a szívünkben;¹⁵ rendelkezni fogunk az ahhoz szükséges eltökéltséggel, hogy egyek legyünk a családjunk, az egyházközségünk és a közösségünk kaleidoszkópjában; és az egymás iránti szolgálattételünk „újabb, jobb módon”¹⁶ fog zajlani.

Csodák történnek, amikor Isten gyermekei együtt dolgoznak a Lélek irányítása alatt, hogy felkarolják a szükséglet látókat.

Oly sok történetet hallunk a felebaráti szeretet megnyilvánulásairól az emberek között egy-egy katasztrófa bekövetkezése után. Amikor például Houston városát tavaly hatalmas árvíz öntötte el, az emberek megfélemltek a saját szükségleteikről, és menteni indultak. Az egyik elderek kvórumának elnöke segítségkérő felhívást intézett a közösséghez, és hamar összeszedtek egy 77 csónakból álló flottát. A mentésben részt vevők körbementek az

érintett környékeken, és egész családokat hoztak ki az egyik gyülekezeti házukba, ahol menedékre leltek és megkapták az oly szükséges segítséget. Egyháztagok és nem egyháztagok dolgoztak együtt egyetlen célért.

A chilei Santiagóban az egyik segítőegyleti elnök szeretett volna segíteni a közösségében élő, Haitiről érkezett bevándorlókon. Közös tanácskozába a papsági vezetőivel az az ötletük támadt, hogy tartsanak spanyolórákat ezeknek a bevándorlóknak, ezzel segítve nekik jobban beilleszkedni az új hazájukban. A misszionáriusok minden szombat reggel összegyűlnek szorgalmas tanítványikkal. Az az egységérzet, amely abban az épületben van, lélekemelő példa arra, ahogy különböző háttérű emberek egy szívvel-lélekkel szolgálnak.

Mexikóban egyháztagok százai utaztak több órát, hogy segítsenek két nagy földrengés túlélőin. Vitték a szerszámikat, a gépeiket és a felebarátaik iránti szeretetüket. Amikor az önkénteseink eligazításra várva összegyűltek az egyik gyülekezeti házukban, Ixhuatán város polgármestere könnyekre fakadt, látva, hogy miként nyilvánul meg „Krisztus tiszta szeretete”¹⁷.

Az Úr most lehetőséget biztosít számunkra, hogy minden hónapban együtt tanácskozzunk a papsági kvórumainkban és a Segítőegyleteinkben, hogy mindannyian tevékenyebb résztvevői

lehecsünk az egyházközségünk vagy gyülekezetünk kaleidoszkópjának – mert itt mindannyiunknak megvan a helye, és mindannyiunkra szükség van.

Mindegyikünk ösvénye más és más, mégis együtt járunk rajta. Az ösvényünk lényege nem az, hogy mit tettünk vagy hol voltunk: ami számít, az az, hogy hová tartunk és mivé válunk – egységben. Amikor együtt tanácskozunk a Szentlélek irányítása alatt, láthatjuk, hogy hol vagyunk és hol kell lennünk. A Szentlélek olyan képet tár elénk, melyet természetes szemeinkkel nem vagyunk képesek látni, mivel „szét van szórva köztünk a kinyilatkoztatás”¹⁸, és amikor összerakjuk e kinyilatkoztatást, akkor többet láthatunk.

Egységben dolgozva az legyen a célunk, hogy az Úr akaratát keressük és cselekedjük; ösztönzőnk az Isten és a felebarátunk iránt érzett szeretet legyen;¹⁹ leghőbb vágyunk pedig az, hogy „szorgalmasan dolgozhassunk”²⁰, hogy előkészíthessük az utat Szabadítónk dicsőséges visszatéréséhez. Az egyetlen módja annak, hogy ezt megtehessek, ha „egy szívvel-lélekkel” tesszük.

A királylepkékhez hasonlóan folytassuk hát mi is együtt az utunkat céltudatosan, mindegyikünk a saját tulajdonságaival és hozzájárulásával, azon dolgozva, hogy szebbé és gyümölcsözőbbé tegyük ezt a világot – apró lépésenként, Isten parancsolataival összhangban.

A mi Urunk, Jézus Krisztus megígérte nekünk, hogy amikor az Ő nevében egybegyűlünk, Ő ott van közöttünk.²¹ Bizonyoságot teszek arról, hogy Ő él, és hogy feltámadt egy, a maihoz hasonlóan gyönyörű tavaszi reggelen. Ő az Uralkodó minden uralkodó felett, „a királyok Királya és az uraknak Ura”²².

Azt kívánom, hogy legyünk egyek az Atyában és az Ő Egyszülött Fiában, miközben a Szentlélek irányít minket.

Ez az én alázatos imám Jézus Krisztus nevében, amen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Ábrahám 3:26; 4:7, 9–12, 15, 18, 21, 24–25.
2. A királylepkékkel kapcsolatos érdekesség, hogy akár három nemzedéken át is tarthat egy északra, Kanadába irányuló vándorlás. Vannak azonban olyan „szupernemzedékek”, amelyek megteszik az egész utat Mexikóba, ott áttelelnék, és még vissza is tudnak indulni északra. (Lásd “Flight of the Butterflies” [video, 2012]; “Flight’: A Few Million Little Creatures That Could,” WBUR News, Sept. 28, 2012, wbur.org.)
3. Lásd “Why Do Monarchs Form Overnight Roosts during Fall Migration?” learner.org/jnorth/tm/monarch/sl/17/text.html.
4. Lásd “What Is a Group of Butterflies Called?” amazingbutterflies.com/frequentlyaskedquestions.htm; lásd még “kaleidoszkóp” a görög *kalosz* („szép”), *eidosz* („alak”) és *szkopé* („nézni”) szavak összetételéből ered.
5. Lásd A család: Kiáltvány a világhoz. *Liahóna*, 2017. máj. 145.
6. Lásd Tan és szövetségek 88:19; lásd még Tan és szövetségek 88:25.
7. Lásd Móziás 18:21.
8. 3 Nefi 10:4.
9. Tan és szövetségek 38:27.
10. Lásd Móziás 15:7.
11. Apostolok cselekedetei 1:14; kiemelés hozzáadva.
12. Néhány dolog, amit a Jeruzsálemben lévő szentek tettek: új apostolt és hét jó hírben álló férfit választottak, illetve támogatták őket (lásd ApCsel. 1:26; 6:3–5); összegyűltek pünkösd napján (lásd ApCsel. 2:1); bizonyoságot tettek Jézus Krisztusról (lásd ApCsel. 2:22–36; 3:13–26; 4:10, 33; 5:42); bűnbánatra szólították és megkeresztelték az embereket (lásd ApCsel. 2:38–41); továbbra is megmaradtak közösségként, megtörték a kenyeret és imádkoztak (lásd ApCsel. 2:42); együtt voltak és mindenük közös volt (lásd ApCsel. 2:44–46; 4:34–35); eljárta a templomba (lásd ApCsel. 2:46); örömmel és tiszta szívvel étkeztek (lásd ApCsel. 2:46); dicsérték Istent és kedvesek voltak az emberek előtt (lásd ApCsel. 2:47); követték a hitet (lásd ApCsel. 6:7); folyamtosan az imádkozásnak és az igehirdetésnek szentelték magukat (lásd ApCsel. 6:4). Néhány dolog, amit az amerikai földrészen lévő szentek tettek: Krisztus evangéliumát prédikálták (lásd 3 Nefi 28:23); megalapították Krisztus egyházát (lásd 4 Nefi 1:1); kereszteltek (lásd 4 Nefi 1:1); mindenki igazságosan bánt a másikkal (lásd 4 Nefi

1:2); mindenük közös volt (lásd 4 Nefi 1:3); újjáépítettek egyes városokat (lásd 4 Nefi 1:7–9); házasodtak (lásd 4 Nefi 1:11); az Úrtól kapott parancsolatok szerint jártak (lásd 4 Nefi 1:12); folytatták a böjtölést és imádkozást (lásd 4 Nefi 1:12); gyakran jöttek össze imádkozni és az Úr igéjét hallgatni (lásd 4 Nefi 1:12).

13. Néhány áldás, melyben a Jeruzsálemben lévő szentek részesültek: eltöltötte őket a Szentlélek (lásd ApCsel. 2:4; 4:31); megkapták a nyelvek és a prófétálás ajándékát, és elbeszéltek „Istennek nagyságos dolgait” (lásd ApCsel. 2:4–18); az apostolok sok csodálatos dolgot tettek, és jeleket mutattak (lásd ApCsel. 2:43); csodák történtek (lásd ApCsel. 3:1–10; 5:18–19; 6:8, 15); még többen csatlakoztak az egyházhoz (lásd ApCsel. 2:47; 5:14). Néhány áldás, melyben az amerikai földrészen lévő szentek részesültek: emberek tértek meg az Úrhoz (lásd 3 Nefi 28:23; 4 Nefi 1:2); megáldott egy nemzedék (lásd 3 Nefi 28:23); nem volt köztük viszály és vita (lásd 4 Nefi 1:2, 13, 15, 18); nem volt gazdag és szegény (lásd 4 Nefi 1:3); „mindannyian szabadokká lettek, és részesei [voltak] a mennyei ajándéknak” (4 Nefi 1:3); béke honolt a földjükön (lásd 4 Nefi 1:4); hatalmas csodák történtek (lásd 4 Nefi 1:5, 13); az Úr módfelett felvirágoztatta őket (lásd 4 Nefi 1:7, 18); megerősödtek, rendkívül gyorsan sokasodtak, és rendkívül tetszetősek és kellemesek lettek (lásd 4 Nefi 1:10); megáldottak ama igéretnek sokaságának megfelelően, melyeket az Úr adott nekik (lásd 4 Nefi 1:11); „nem volt viszálykodás az országban, Isten szeretete miatt, mely az emberek szívében lakozott” (4 Nefi 1:15); „nem volt irigykedés, sem viszálykodások, sem lázongások, sem paráznságok, sem hazudozások, sem gyilkosságok, vagy bármilyen szemérmelenség; és bizonyos, hogy nem lehetett volna náluk boldogabb nép mindazon emberek között, akiket Isten keze teremtett” (4 Nefi 1:16); „nem voltak rablók, sem gyilkosok, és lámániták sem voltak, vagy bármilyen -iták, hanem egyek voltak; Krisztus gyermekei, Isten királyságának örökösei” (4 Nefi 1:17); az Úr minden cselekedetükben megáldotta őket (lásd 4 Nefi 1:18).
14. Jean B. Bingham: Hogy „a ti örömetek beteljék”. *Liahóna*, 2017. nov. 85.
15. Lásd 4 Nefi 1:15.
16. Jeffrey R. Holland: Az egyház küldöttjei. *Liahóna*, 2016. nov. 62.
17. Moróni 7:47.
18. Neil L. Andersen. Forrás: A kézikönyvvel kapcsolatos képzés a szabadítás munkájára fekteti a hangsúlyt. *Liahóna*, 2011. ápr. 76.
19. Lásd Máté 22:37–40.
20. Jákób 5:61.
21. Lásd Máté 18:20.
22. 1 Timótheus 6:15.

Massimo De Feo elder
a Hetvenektől

Tiszta szeretet: Jézus Krisztus minden igaz tanítványának igazi ismérve

Jézus Krisztus evangéliumának középpontjában az Atya és a Szabadító irántunk érzett szeretete, valamint a mi Őirántuk és egymás iránt érzett szeretetünk áll.

Szeretjük Thomas S. Monson elnököt, és hiányzik nekünk; Russell M. Nelson elnököt is szeretjük és támogatjuk. Nelson elnök különleges helyet foglal el a szívemben.

Amikor fiatal édesapa voltam, az akkor ötéves kisfiunk egy nap ezzel a kérdéssel fordult az édesanyjához, miután hazajött az óvodából: „Apu mit dolgozik?” Aztán elmagyarázta, hogy az új csoporttársai elkezdtek az édesapjuk munkájával henecegni. Az egyik azt mondta, hogy az apja a városi rendőrfőnök, míg egy másik büszkén közölte, hogy az apja egy nagyvállalat főnöke.

Úgyhogy amikor a fiamat az apjáról kérdezték, egyszerűen ennyit mondott: „Apukám egy irodában dolgozik egy számítógépen.” Látva, hogy a válasza nem nyugtázta le különösebben az új kis barátait, hozzátette: „Ja, és az apukám a világegyetem főnöke.”

Úgy tippem, hogy ezzel vége is volt a vitának.

Mondtam is a feleségemnek: „Ideje további részleteket tanítani neki a

szabadítás tervéről, és hogy ki is valójában az irányító.”

Amikor aztán a szabadítás tervéről tanítottuk a gyermekeinket, egyre növekedett a Mennyei Atya és a Szabadító iránti szeretetük, amint megértették, hogy ez a szeretet terve. Jézus Krisztus evangéliumának középpontjában az Atya és a Szabadító irántunk érzett szeretete, valamint a mi Őirántuk és egymás iránt érzett szeretetünk áll.

Jeffrey R. Holland elder ezt mondta: „Az egész örökkévalóság első nagy *parancsolata* az, hogy szeressük Istent a *mi* teljes szívünkkel, lelkünkkel, elménkkel és erőnkkel – ez az első nagy parancsolat. Ám az egész örökkévalóság első nagy *igazsága* az, hogy Isten szeret *bennünket* az Ő teljes szívével, lelkével, elméjével és erejével. Ez a szeretet az örökkévalóság alapköve, és a mi mindennapi életünk alapkövének is ennek kellene lennie.”¹

Életünk alapköve lévén a tiszta szeretet Jézus Krisztus minden igaz tanítványától megköveteltetik.

Mormon próféta ezt tanította: „Imádkozzatok tehát szeretett testvéreim,

szívetek minden erejével az Atyához, hogy eltöltsön benneteket ez a szeretet, melyet mindenkinek megadott, aki igaz követője Fiának, Jézus Krisztusnak.”²

A szeretet valóban Jézus Krisztus minden igaz tanítványának igazi ismérve.

Az igaz tanítványok szeretnek szolgálni. Tudják, hogy a szolgálat az igaz szeretet kifejezése, és egy olyan szövetség, melyet a keresztkedésükkor kötöttek.³ Függetlenül attól, hogy milyen elhívásuk van az egyházban, vagy milyen szerepük van a közösségükben, fokozott vágyat éreznek arra, hogy szeressék és szolgálják az Urat és egymást.

Az igaz tanítványok szeretnek megbocsátani. Tudják, hogy a Szabadító engesztelése befedi mindegyikünk összes bűnét és hibáját. Tudják, hogy az Óáltala fizetett ár „minden költséget” tartalmaz. Magában foglalja a bűnök-höz, hibákhoz vagy vétkekhez kapcsolódó összes lelki adót, díjat, jutalékot és illetéket. Az igaz tanítványok hamar megbocsátanak és hamar kérnek megbocsátást.

Drága fivéreim és nőtestvéreim! Ha azzal küszködtök, hogy megeléjétek a megbocsátáshoz szükséges erőt, akkor ne azon gondolkodjatok, hogy mit tettek veletek mások, hanem gondoljatok arra, hogy mit tett értetek a Szabadító, és békességre fogtok lelteni az Ő engesztelésének megváltó áldásaiban.

Az igaz tanítványok szeretik alávetni magukat az Úrnak, békességgel a szívükben. Azért alázasak és engedelmesek, mert szeretik Őt. Van hitük

ahhoz, hogy teljességgel elfogadják az Ő akaratát – nemcsak abban, amit tesz, hanem abban is, ahogy és amikor teszi. Az igaz tanítványok tudják, hogy a valódi áldások nem mindig azok, amelyeket szeretnének, hanem amelyeket az Úr szán nekik.

Az igaz tanítványok jobban szeretik az Urat a világnál, valamint állhatatosak és rendíthetetlenek a hitükben. Erősek és szilárdak maradnak egy változó és zavaros világban is. Az igaz tanítványok szeretnek figyelni a Lélek és a próféták hangjára, és nem zavarják össze őket a világ hangjai. Az igaz tanítványok szeretnek szent helyeken állni,⁴ és szeretik szentté tenni a helyeket, ahol állnak. Bárhova menjenek is, magukkal viszik az Úr szeretetét és békességét mások szívébe. Az igaz tanítványok szeretnek engedelmeskedni az Úr parancsolatainak, és azért engedelmeskednek, mert szeretik az Urat. Miközben szeretnek és megtartják a szövetségeiket, a szívük megújul, és megváltozik maga a természetük.

A tiszta szeretet Jézus Krisztus minden igaz tanítványának igazi ismérve.

Édesanyámtól tanultam meg, hogy mi a tiszta szeretet. Ő nem volt az egyház tagja.

Sok évvel ezelőtt, egy nap meglátogattam édesanyámat, aki rákkal küzdött. Tudtam, hogy meg fog halni, ám akkor az aggasztott, hogy szenved. Nem szóltam semmit, de mivel jól ismert engem, ezt mondta: „Látom, hogy aggaszt valami.”

Ezután meglepetésemre ezt kérte tőlem erőten hangon: „Meg tudnál tanítani imádkozni? Szeretnék imádkozni érted. Tudom, hogy úgy kell kezdeni, hogy »Drága Mennyei Atyám!«, de aztán mit mondjak?”

Ahogy ott térdeltem az ágya mellett, ő pedig imádkozott értem, egy korábban soha nem tapasztalt szeretetet éreztem. Egyszerű, igaz, tiszta szeretet

volt. Habár nem ismerte a szabadítás tervét, a szívében ott volt az ő személyes szeretetterve, a fia iránt érzett anyai szeretet terve. Fájdalmai voltak, még az imádkozáshoz szükséges erőért is meg kellett küzdenie. Alig hallottam a hangját, de határozottan éreztem a szeretetét.

Emlékszem, ez ötlött fel bennem: „Hogy tud valaki másért imádkozni az, akinek ilyen nagy fájdalmai vannak? Hiszen pont neki lenne rá szüksége!”

Aztán világosan érkezett elmémbe a válasz: tiszta szeretet. Annyira szeretett engem, hogy elfelejtkezett saját magáról. A legválságosabb órájában is jobban szeretett engem, mint önmagát.

Nos, drága fivérek és nőtestvérek, nem pont ezt tette a Szabadító is? Természetesen örökkévaló és sokkal szélesebb rálátással. Mégis, a legnagyobb fájdalmai közepette, a kertben töltött éjszaka során Neki volt szüksége segítségre, amikor oly módon szenvedett, ahogy azt mi sem elképzelni, sem fel fogni nem vagyunk képesek. A végén azonban elfelejtkezett önmagáról, és értünk imádkozott, amíg meg nem fizette a teljes árat. Hogyan volt képes megtenni ezt? Az Őt elküldő Atya iránti, valamint az irántunk való tiszta szeretetének köszönhetően. Jobban szerette az Atyát és minket, mint önmagát.

Megfizetett valamiért, amit nem követett el. Megfizetett a bűnökért, melyeket nem követett el. Miért? Tiszta szeretet. A teljes árat megfizetve abba a helyzetbe került, hogy felkínálhatta nekünk annak áldásait, amiért már megfizetett, amennyiben bűnbánatot tartunk. Miért kínálta fel ezt nekünk? A válasz ismét, ahogy mindig is, a tiszta szeretet.

A tiszta szeretet Jézus Krisztus minden igaz tanítványának igazi ismérve.

Thomas S. Monson elnök ezt mondta: „Kezdjünk neki most, ezen a napon annak, hogy kifejezzük szeretetünket

Claudio D. Zivic elder
a Hetvenektől

Isten minden gyermeke iránt, legyenek akár családtagjaink, barátaink, pusztán az ismerőseink vagy teljesen idegenek. Amikor felkelünk minden reggel, határozzuk el, hogy szeretettel és kedvességgel reagálunk majd, bármi is kerüljön elénk aznap.”⁵

Fivérek és nőtestvérek! Jézus Krisztus evangéliuma a szeretet evangéliuma. A legnagyobb parancsolat a szeretetről szól. Számomra minden a szeretetről szól. A Fiát értünk feláldozó Atya szeretetéről. Az értünk mindezt feláldozó Szabadító szeretetéről. A gyermekeiért bármit odaadó édesanya vagy édesapa szeretetéről. A csendben szolgálók szeretetéről, akik a legtöbbünk számára ismeretlenek, de jól ismertek az Úr előtt. A mindent és mindig megbocsátók szeretetéről. Azok szeretetéről, akik többet adnak, mint amennyit kapnak.

Szeretem Mennyei Atyámat. Szeretem a Szabadítómát. Szeretem az evangéliumot. Szeretem ezt az egyházat. Szeretem a családomat. Szeretem ezt a csodálatos életet. Számomra minden a szeretetről szól.

Legyen a Szabadító feltámadásáról való megemlékezés e napja a lelki megújulás napja mindegyikünk számára! Legyen ez a nap egy olyan élet kezdete, amely tele van szeretettel – az pedig a mi mindennapi életünk alapköve.

Teljen meg a szívünk Krisztus tiszta szeretetével, amely Jézus Krisztus minden igaz tanítványának igazi ismérve. Ez az én imám Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Jeffrey R. Holland: Holnap az Úr csodákat cselekszik majd köztetek. *Liahóna*, 2016. máj. 127.
2. Moróni 7:48.
3. Lásd Móziás 18:10.
4. Lásd Tan és szövetségek 45:32.
5. Thomas S. Monson: Szeretet: Az evangélium lényege. *Liahóna*, 2014. máj. 94.

Aki mindvégig kitart, az megszabadul

Legyünk hűek ahhoz, amiben eddig is hittünk, és amit tudunk.

Drága fivéreim és nőtestvéreim! Nagyon nagyra értékelem a lehetőséget, hogy beszélhetek nektek néhány érzésemről.

Több évvel ezelőtt a feleségem és én az Egyháztörténeti Múzeum gyermekeknek szóló interaktív kiállításának nyitóünnepségén vettünk részt Salt Lake Cityben. Az ünnepség végén Thomas S. Monson elnök sétált oda hozzánk, és miközben kezet rázott velünk, ezt mondta: „Tartsatok ki, és győzedelmeskedni fogtok.” Mélyenszántó tanítás ez

– olyan, melynek igaz voltát természetesen mindannyian tanúsíthatjuk.

Jézus Krisztus arról biztosított minket, hogy aki mindvégig kitart, az megszabadul.¹

Kitartani annyit jelent, mint „kísértés, ellenállás és gyötrelem ellenére szilárdnak maradni azon elhatározásunkban, hogy hűek leszünk Isten parancsolataihoz”².

Ha nem tartanak ki mindvégig, akkor egy nap még azok is tévútra juthatnak vagy kevésbé tevékeny

válhatnak, akiknek erőteljes lelki élményeik voltak, és hithű szolgálatot végeztek. Bárcsak mindig lelkiismeretesen megőriznénk az elménkben és a szívünkben e mondatot: „Velem ez soha nem fog megtörténni.”

Amikor Jézus Krisztus Kapernaumban tanított, „sokan visszavonulának az ő tanítványai közül és nem járnak vala többé ő vele.

Monda azért Jézus a tizenkettőnek: Vajjon ti is el akartok-e menni?”³

Úgy hiszem, hogy napjainkban Jézus Krisztus mindannyiunknak felteszi a kérdést, akik szent szövetségeket kötöttünk Ővele: „Vajjon ti is el akartok-e menni?”

Azért imádkozom, hogy mindannyian mélyrehatóan mérlegeljük, mit tartogatnak számunkra az örökkévalóságok, és úgy feleljünk, ahogy Simon Péter: „Uram, kihez mehetnénk? Örök életnek beszéde van te nálad.”⁴

Legyünk hűek ahhoz, amiben eddig is hittünk, és amit tudunk. Ha eddig nem éltünk a tudásunk szerint, változzunk meg! Azok a bűnösök, akik kitartanak bűneikben, és nem tartanak bünbánatot, egyre mélyebbre és mélyebbre süllyednek a mocskba, mígnem Sátán magának követeli őket, komoly veszélybe sodorva ezzel az esélyüket a bünbánatra, a bűnbocsánatra és arra, hogy megáldassanak az örökkévalóság minden áldásával.

Sok magyarázkodást hallottam már azok részéről, akik felhagytak azzal, hogy tevékeny részesei legyenek az egyháznak, és szem elől tévesztették az e földön zajló utazásunk céljának helyes szemléletét. Arra intem őket, hogy töprengjenek el és térjenek vissza, mert hiszem, hogy a mi Urunk, Jézus Krisztus előtt senki nem élhet majd kifogásokkal.

Amikor megkeresztelkedtünk, akkor szövetségeket kötöttünk – nem akárki-vel, hanem a Szabadítóval, beleegyezve

abba, hogy „hajlandóak [vagyunk magunkra] venni Jézus Krisztus nevét, elhatározva azt, hogy mindvégig szolgáljuk őt”⁵.

Az úrvacsorai gyűléseken való részvétel az egyik kulcsfontosságú módja annak, hogy felmérjük az Ő szolgálata iránti eltökéltségünket, a lelki állhatatosságunkat, és a Jézus Krisztusba vetett hitünk növekedését.

Az úrvacsoravétel a legfontosabb dolog, amit a szombatnapon megtehetünk. Az Úr nem sokkal a halála előtt elmagyarázta ezt a szertartást az apostolainak. Ugyanezt megtette az amerikai földrészen is. Azt mondja nekünk, hogy ha részt veszünk e szertartásban, az bizonyosság lesz az Atyának arról, hogy mindig emlékezünk Őrá; azt is megígéri, hogy ennek megfelelően a Lelke velünk lesz.⁶

Olyan bölcs tanácsokat és figyelemztetéseket találunk az ifjabb Almának a fiához, Siblonhoz intézett tanításaiban, amelyek segítenek nekünk abban, hogy hűek maradjunk a szövetségünkhez:

„Figyelj, hogy ne emelkedj fel kevelységre; igen, figyelj, hogy ne

kérkedj sem a saját bölcsességeddel, sem a nagy erőddel.

Légy merész, de ne légy erőszakos; és arra is figyelj, hogy minden szenvedélyedet megzabolázd, hogy szeretet tölthessen el; figyelj, hogy óvakodj a semmittevéstől.”⁷

Egy néhány évvel ezelőtti nyaralás alatt életemben először elmentem kajakozni. Kibéreltem egy kajakot, és nagyon lelkesen nekivágtam a tengernek.

Néhány perccel később egy hullám felborította a kajakot. Egyik kezemmel az evezőt, a másikkal a kajakot fogva, nagy erőfeszítés árán sikerült visszanyernem az egyensúlyomat.

Ismét megpróbáltam evezni a kajakkal, de mindössze néhány perc elteltével a kajak újra felborult. Makacsul, ám sikertelenül próbálkoztam tovább, mígnem egy kajakozáshoz értő ember szólt nekem, hogy minden bizonnal van egy repedés a héjazaton, és a kajak megtelt vízzel, amitől ingatagga és irányíthatatlanná vált. Partra vonszoltam a kajakot, kihúztam a dugót, és tényleg: nagy mennyiségű víz ömlött ki.

Szerintem az életben időnként olyan bűnökkel utazunk, amelyek – a kajakomban lévő szivárgáshoz hasonlóan – gátolják a lelki fejlődésünket.

Ha kitartunk a bűneinkben, akkor elfeledkezünk az Úrral kötött szövetségünkről, annak ellenére, hogy folyamatosan felborulunk az egyensúly hiánya miatt, amit e bűnök váltanak ki az életünkben.

A kajakomban lévő repedésekhez hasonlóan az életünkben lévő repedésekkel is foglalkozni kell. Egyes bűnök megbánása a többenél nagyobb erőfeszítést igényel.

Kérdezzük hát meg magunktól: Hol tartunk a Szabadítóval és az Ő munkájával kapcsolatos hozzáállásunkban? Abban a helyzetben vagyunk-e, mint amikor Péter megtagadta Jézus

Krisztust? Vagy eljutottunk már arra a pontra, ahol azzal a hozzáállással és eltökéltséggel rendelkezünk, amellyel Ő rendelkezett, miután a Szabadítótól megkapta a nagy megbízatást?⁸

Arra kell törekednünk, hogy engedelmeskedjünk minden parancsolatnak, és alaposan odafigyeljünk azokra, amelyeket a legnehezebb megtartanunk. Az Úr mellettünk fog állni, segíteni fog a szükség és gyengeség idején, és ha őszinte vágyat tanúsítunk, és ennek megfelelően cselekszünk, akkor Ő erőssé fogja tenni számunkra a gyenge dolgokat.⁹

Az engedelmisség meg fogja adni nekünk a bűn leküzdéséhez szükséges erőt. Azt is meg kell értenünk, hogy hitünk próbája megköveteli az engedelmisséget, gyakran még a kimenetel ismerete nélkül is.

Javaslok egy képletet, amely segíteni fog mindvégig kitanunk:

1. Naponta imádkozunk és olvassuk a szentírásokat!
2. Hetente vegyünk az úrvacsorából megtört szívvel és töredelmes lélekkel!

3. Fizessük a tizedünket és a havi böjti felajánlásunkat!
4. Kétévente – a fiatalok esetében évente – újítsuk meg a templomi ajánlásunkat!
5. Egész életünkben szolgáljunk az Úr munkájában!

Tegyék elménket megingathatatlaná az evangélium nagyszerű igazságai, és tartsuk távol az életünkötől azokat a repedéseket, amelyek gátolhatnák biztonságos utazásunkat ennek az életnek a tengerén!

Az Úr módján való sikernek ára van, és csak úgy lehet elérni, ha megfizetjük azt az árat.

Oly hálás vagyok azért, hogy a Szabadítónk mindvégig kitartott, bevégezve nagyszerű engesztelő áldozatát!

Szenvedett a bűneinkért, a fájdalominkért, a depresszióinkért, a szorongásunkért, a gyengeségeinkért és a félelmeinkért, így hát tudja, hogyan segítsen nekünk, hogyan lelkesítsen bennünket, hogyan vigasztaljon bennünket, és hogyan erősítsen meg bennünket, hogy kitarthassunk és

elnyerhessük azt a koronát, amely fenn van tartva azoknak, akik nem győzhetnek le.

Mindegyikünk élete másmilyen. Mindannyiunknál eljön a próbatételek ideje, a boldogság ideje, a döntések meghozatalának ideje, az akadályok leküzdésének ideje, valamint a lehetőségek kihasználásának ideje.

Bármilyen legyen is az egyéni helyzetünk, bizonyágot teszem, hogy Mennyei Atyánk állandóan ezt mondja: „Szeretlek téged. Támogatlak téged. Veled vagyok. Ne add fel! Tarts bűnbánatot, és tarts ki az ösvényen, amelyet megmutattam neked. Én pedig biztosítalak téged, hogy ismét látni fogjuk egymást celesztialis otthonunkban.” Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Máté 24:13.
2. Szentíráskaulaz: [kitart, scriptures.lds.org](http://kitart.scriptsures.lds.org).
3. János 6:66–67.
4. János 6:68.
5. Tan és szövetségek 20:37.
6. Lásd 3 Nefi 18:7.
7. Alma 38:11–12.
8. Lásd Márk 16:15.
9. Lásd Ether 12:27.

Henry B. Eyring elnök
második tanácsos az Első Elnökségben

Lelke veletek legyen

Teljes szívemből azért imádkozom, hogy meghalljátok a Lélek hangját, mely oly bőségesen küldetik el nektek.

Fivéreim és nőtestvéreim, hálás vagyok a lehetőségért, hogy az Úr sabbatján szólhatok hozzátok az Ő egyházának általános konferenciáján ebben a húsvéti időszakban. Köszönöm Mennyei Atyánknak az Ő Szeretett Fia ajándékát, aki önként lejött a földre, hogy a Megváltónk legyen. Hálás vagyok annak tudatáért, hogy Ő engesztelést hozott a bűneinkért, és felkelt a feltámadásban. Minden napomra áldást hoz annak tudata, hogy az Ő engesztelése révén egy napon feltámadhatok, hogy örökre egy szerető családban éljek.

Ezeket a dolgokat az *egyetlen olyan módon* tudom, ahogyan bármelyikünk megtudhatja őket. A Szentlélek szólt az elmémhez és a szívemhez ezek igaz voltáról – nem csupán egyszer, hanem gyakran. Szükségem is van erre a folyamatos vigaszra. Mindannyian élünk át tragédiákat, amelyek során szükségünk van a Lélek megerősítésére. Ezt éreztem egy olyan napon is, amikor apám mellett álltam a kórházban. Néztük, ahogy édesanyám vesz még pár gyenge lélegzetet, aztán az is abbamaradt. A fájdalom elmúltával arcán mosoly ült. Néhány csendes pillanat után édesapám szólalt meg először. Azt mondta: „Egy kislány hazatért.”

Lágyan mondta. Látszott, hogy megbékélt. Olyasvalamit közölt, amiről tudta, hogy igaz. Csendben elkezdte összeszedni Anya személyes holmiját. Kiment a kórház folyosójára, hogy köszönetet mondjon minden egyes ápolónak és orvosnak, akik napokon át nyújtottak szolgálattételt feleségének.

Édesapámmal abban a pillanatban ott volt a Szentlélek társasága, hogy érezze, tudja és megtegye azt, amit aznap tett. Oly sokakhoz hasonlóan ő is részesült az ígéletben: „hogy Lelke velük legyen” (T&Sz 20:79).

Remélem, hogy ma növelhetem a Szentlélek befogadása iránti vágyatokat

és képességeket. Ne feledjétek, hogy Ő az Istenség harmadik tagja. Az Atya és a Fiú feltámadt lények. A Szentlélek lélekszemély. (Lásd T&Sz 130:22.) Ti döntitek el, hogy befogadjátok-e Őt, és szívesen látjátok-e a szívetekben és az elmétekben.

A hétről hétre elhangzó szavak világossá teszik, milyen feltételekkel kaphatjuk meg ezt a földöntúli áldást, de ezek a szavak talán nem mindig ivódnak be a szívünkbe és az elménkbe. Ahhoz, hogy a Lélek elküldessen hozzánk, mindig emlékeznünk kell a Szabadítóra, és be kell tartanunk a parancsolatait (lásd T&Sz 20:77).

Az évnek ez az időszaka segít, hogy emlékezzünk a Szabadító áldozatára és arra, hogy feltámadt lényként felkelt a sírból. Sokan őrizzük az emlékeztünkben e jelenetek képeit. Egyszer a feleségemmel egy jeruzsálemi sírbolt mellett álltam. Sokak szerint ebből a sírból emelkedett ki a Szabadító feltámadt és élő Istenként.

Tisztelettudó idegenvezetőnk intett a kezével, és így szólt hozzánk: „Jöjjenek, nézzenek meg egy üres sírt.”

Lehajoltunk, hogy belépjük. A fal mellett egy kőpadot láttunk. Azonban elmémben egy másik kép jelent meg, épp olyan valóságosan, mint amit aznap ott láttunk. Máriát láttam, akit az apostolok a sírnál hagytak. Ezt engedte nekem látni a Lélek, és az elmémben még ezt is olyan világosan hallottam, mintha ott lettem volna:

„Mária pedig künn áll vala a sírnál sírva. A míg azonban siránkozék, behajol vala a sírba;

És láta két angyalt fehér ruhában ülni, egyiket fejtől, másikat lábtól, a hol a Jézus teste feküdt vala.

És mondának azok néki: Asszony, mit sírsz? Monda nékik: Mert elvitték az én Uramat, és nem tudom, hova tették őt.

És mikor ezeket mondotta, hátra fordula, és látá Jézust ott állani, és nem tudja vala, hogy Jézus az.

Monda néki Jézus: Asszony, mit sírsz? kit keressz? Az pedig azt gondolván, hogy a kertész az, monda néki: Uram, ha te vitted el őt, mondd meg nékem, hová tetted őt, és én elviszem őt.

Monda néki Jézus: Mária! Az megfordulván, monda néki: Rabbóni! a mi azt teszi: Mester!

Monda néki Jézus: Ne illess engem; mert nem mentem még fel az én Atyámhoz; hanem menj az én atyámfia-ihoz és mondd nekik: Felmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, és az én Istenemhez és a ti Istenetekhez” (János 20:11–17).

Imádkoztam azért, hogy érezhesek valamit abból, amit Mária érzett a sírnál, és amit a két másik tanítvány érzett az Emmausba vezető úton, amikor a feltámadt Szabadítóval jártak, és egy Jeruzsálembé látogató embernek hitték Őt:

„De kényszeríték őt, mondván: Maradj velünk, mert immár beestvéledik, és a nap lehanyatlott! Beméne azért, hogy velök maradjon.

És lőn, mikor leült velök, a kenyeret vévén, megáldá, és megszegvén, nekik adá.

És megnyilatkoznak az ő szemeik, és megismerék őt; de ő eltűnt előlük.

És mondának egymásnak: Avagy nem gerjedezett-é a mi szívünk mi bennünk, mikor nekünk szóla az úton, és mikor magyarázá nekünk az írásokat?” (Lukács 24:29–32).

E szavak némelyike újra elhangzott egy úrvacsorai gyűlésen, melyen több mint 70 éve vettem részt. Azokban a napokban az úrvacsorai gyűlést este tartották. Kint sötét volt. A gyülekezet elénekelte ezeket az ismerős szavakat. Sokszor hallottam már őket. Maradandó

emléket azonban az azon a bizonyos estén megtapasztalt érzés hagyott bennem. Ez közelebb visz engem a Szabadítóhoz. Talán ha elismétlem a szavakat, mindannyiunknak újra eszünkbe jutnak:

*Maradj velem, az est leszállt,
A nap oly messze jár;
Sűrű sötétség vesz körül,
Az éj közeleg már.
Ó, szívem drága vendége,
Jőjj hajlékomba el!*

*Maradj velem, az est leszállt,
Vigyáztad léptemet,
Szívemben lángot gyújtottál,
Amíg szóltam Veled.
Szavad átjárta lelkemet,
Megtartott melletted.*

*Ó, Jézus, maradj énvelem
Ezen az éjjelen!
Ó, Jézus, maradj énvelem
Ezen az éjjelen!¹*

Az események emlékénel is becse-
sebb annak emléke, ahogy a Szentlélek
megérinti a szívünket és folyamatosan

megerősíti az igazságot. A szemünkkel
való látásnál, az elhangzott vagy elol-
vasott szavakra történő emlékezésnél is
becsebb a Lélek halk hangját kísé-
rő érzések felidézése. Néha pontosan úgy
érezem ezt, ahogy az Emmausba vezető
úton lévő vándorok – gyengéd, mégis
félreérthetetlen égető érzésként a szí-
vemben. Gyakrabban érzem azonban
a világosság és a csendes bizonyosság
érzésként.

Megkaptuk annak felbecsülhetetlen
értékű ígérését, hogy társunk lesz a
Szentlélek, és tényleges útmutatást is
kapunk azzal kapcsolatban, hogy mi
módon tarthatunk igényt erre az aján-
dékra. Az Úr felhatalmazott szolgája
kezeit a fejünkre téve e szavakat mon-
ja: „Fogadd be a Szentlelket!” Abban a
pillanatban ti is és én is bizonyosság-
gal tudhatjuk, hogy Ő elküldeték. Az
azonban a mi kötelességünk, hogy úgy
döntsünk, egész életünkben kitárjuk
a szívünket és befogadjuk a Lélek
szolgálattételét.

Joseph Smith próféta tapasztala-
tai utat mutatnak nekünk. Azzal az
elhatározással kezdte el és folytatta
is szolgálatát, hogy saját bölcsessége

nem elegendő annak tudásához, hogy melyik úton haladjon. Úgy döntött, hogy alázatos lesz Isten előtt.

Ezt követően Joseph úgy döntött, hogy megkérdi Istent. Abba vetett hittel imádkozott, hogy Isten válaszolni fog. A válasz még fiatal fiú korában érkezett. Azok az üzenetek mind akkor érkeztek, amikor tudnia kellett, Isten hogyan szándékozik megalapítani az Ő egyházát. A Szentlélek egész élete során vigasztalta őt és utat mutatott neki.

Joseph akkor is hallgatott a sugalmazásra, amikor ez nehezebbre esett. Utasítást kapott például, hogy küldje el Angliába a Tizenkettekét, amikor pedig a leginkább szüksége lett volna rájuk. Elküldte őket.

Elfogadta a Lélektől érkező helyreigazítást és vigaszt, amikor börtönben volt és a szenteket rettentően sanyargatták. És engedelmeskedett akkor is, amikor végigment az úton Carthage-ba, bár tudta, hogy halálos veszedelemmel néz szembe.

Joseph próféta példájával megmutatta nekünk, hogy milyen módon kapjunk folyamatos lelki útmutatást és vigaszt a Szentlélek által.

Az első döntés, melyet meghozott, az volt, hogy alázatos lesz Isten előtt.

A második az, hogy az Úr Jézus Krisztusba vetett hittel imádkozik.

A harmadik az, hogy pontosan engedelmeskedik. Az engedelmeség jelentheti azt, hogy gyorsan cselekszünk. Jelentheti azt, hogy felkészülünk. Vagy jelentheti azt is, hogy türelmesen várjuk a további sugalmazást.

A negyedik pedig az, hogy imádkozik, hogy megismerje mások szükségleteit és szívét, és tudja, hogyan segítse őket az Úr nevében. Joseph imádkozott a végveszélyben lévő szentekért, amikor börtönben volt. Lehetőségem

volt megfigyelni Isten prófétáit, amint imádkoznak, sugalmazást kérnek, útmutatást kapnak és annak megfelelően cselekednek.

Láttam, milyen gyakran szólnak az általuk szeretett és szolgált emberekről az imáik. Úgy tűnik, hogy a mások iránti aggodalmuk megnyitja a szívüket a sugalmazás elnyerésére. Ez rátok is igaz lehet.

A sugalmazás segít nekünk, hogy az Urat képviselve tegyünk szolgálatot másoknak. Hozzám hasonlóan ti is látjátok már ezt a tapasztalataitok során. A püspököm egyszer – egy olyan időszakban, amikor a feleségem nagy igénybevételnek volt kitéve a saját életében – ezt mondta nekem: „Minden alkalommal, amikor hallok valakiről az egyházközösségben, akinek segítségre van szüksége, mire odaérek, rájövök, hogy a feleséged már megelőzött. Hogy csinálja?”

Olyan ő, mint az összes nagyszerű szolgálattevő az Úr királyságában. Úgy tűnik, hogy két dolog van, amit tesznek. A nagyszerű szolgálattevők kiérdemlik a Szentlelket szinte állandó társukként. És kiérdemlik a jószívűség ajándékát, amely Krisztus tiszta szeretete. Ezek az ajándékok egyre gyarapodnak bennük, miközben szeretettel az Úr nevében való szolgálatra használják azokat.

Az alábbi szavak tökéletesen leírják számomra azt, ahogyan az ima, a sugalmazás és az Úr szeretete együttműködik egymással a szolgálatunkban:

„Ha valamit kértek az én nevemben, én megcselekszem azt.

Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok.

És én kérem az Atyát, és más vigasztalót ad néktek, hogy veletek maradjon mindörökké.

Az igazságnak ama Lelkét: a kit a világ be nem fogadhat, mert nem látja őt és nem ismeri őt; de ti ismeritek őt, mert nálatok lakik, és bennetek marad.

Nem hagyalak titeket árvákkul; eljövök ti hozzátok.

Még egy kevés idő és a világ nem lát engem többé; de ti megláttok engem: mert én élek, ti is élni fogtok.

Azon a napon megtudjátok majd ti, hogy én az én Atyámban vagyok, és ti én bennem, és én ti bennetek.

A ki ismeri az én parancsolataimat és megtartja azokat, az szeret engem; a ki pedig engem szeret, azt szereti az én Atyám, én is szeretem azt, és kijelentem magamat annak” (János 14:14–21).

Személyes tanúbizonyságomat teszem arról, hogy az Atya e pillanatban is tud rólatok, az érzéseitekről, valamint a körülöttemek lévő lelki és fizikai szükségleteiről. Bizonyoságot

Dallin H. Oaks elnök
első tanácsos az Első Elnökségben

teszek arról, hogy az Atya és a Fiú mindenkinek elküldik a Szentlelket, aki rendelkezik ezzel az ajándékkal, kéri ezt az áldást, és igyekszik érdemesnek lenni rá. Sem az Atya, sem a Fiú, sem a Szentlélek nem tolakszik be az életünkbe. Szabadon választhatunk. Az Úr mindenkinek ezt mondja:

„Ímé az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorálok, és ő én velem.

A ki győz, megadom annak, hogy az én királyiszékembe üljön velem, a mint én is győztem és ültem az én Atyámmal az ő királyiszékeiben.

A kinek van füle, hallja, mit mond a Lélek” (Jelenések 3:20–22).

Teljes szívemből azért imádkozom, hogy meghalljátok a Lélek hangját, mely oly bőségesen küldetik el nektek. És azért is imádkozom, hogy mindig kitárjátok a szíveteket és befogadjátok Őt. Ha igaz szándékkal és Jézus Krisztusba vetett hittel kértek sugalmazást, akkor az Úr módján és idejében meg fogjátok azt kapni. Isten megtette ezt az ifjú Joseph Smithnek. Megteszi ma élő prófétánknak, Russell M. Nelson elnöknek. Isten többi gyermekének útjába helyezett benneteket, hogy szolgáljátok őket Őerte. Nem csupán abból tudom ezt, amit a szememmel láttam, hanem még hathatósabban abból, amit a Lélek súgott a szívemnek.

Éreztem az Atya és az Ő Szeretett Fia szeretetét Istennek a világban és a lélekvilágban lévő minden gyermeke iránt. Éreztem a Szentlélek vigasztalását és útmutatását. Imámban annak örömét kérem számotokra, hogy társatokként állandóan veletek lehessen a Lélek. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZET

1. Maradj velem, az est leszállt.
Himnuszok, 100. sz.

Kis és egyszerű dolgok

Szükségünk van arra az emlékeztetőre, hogy összességében és jelentős idő leforgása alatt a látszólag kis dolgok nagy dolgokat eredményeznek.

I.

Drága fivéreim és nőtestvéreim, hozzátok hasonlóan engem is mélysegesen megérintettek, építettek és inspiráltak a hallott üzenetek és a zene, és az együtt töltött időt kíséző érzések. Biztos vagyok benne, hogy a ti nevetekben is köszönetet mondhatok azon fivéreinknek és nőtestvéreinknek, akik eszközként az Úr kezében erősítettek bennünket az együtt töltött idő során.

Hálás vagyok azért, hogy húsvét vasárnapján szólhatok hozzátok. Ma más keresztényekkel együtt az Úr Jézus Krisztus feltámadását ünnepeljük. Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagjai számára Jézus Krisztus szó szerinti feltámadása hitünk egyik pillérét jelenti.

Mivel hiszünk mind a Bibliában, mind pedig a Mormon könyvében található, Jézus Krisztus szó szerinti feltámadásáról szóló beszámolóiban, hiszünk a szentírások számos arról szóló tanításában is, hogy minden halandónak, aki valaha élt ezen a földön, hasonló feltámadásban lesz része. A feltámadás Péter apostol szavait idézve „élő reménység[et]” ad nekünk (1 Péter 1:3). Ez az élő reménység az arról való meggyőződésünk, hogy a halál nem vet véget a személyazonosságunknak, csupán egy szükséges lépése a Mennyei

Atyánknak a gyermekei szabadítása érdekében alkotott irgalmas tervének. E terv megkívánja, hogy legyen egyfajta átmenet a halandóságból a halhatatlanságba. Ennek az átmenetnek központi eleme a halál naplementéje és az a dicsó hajnal, melyet Urunk és Szabadítónk feltámadása tett lehetővé – amelyet ezen a húsvétvasárnapon ünneplünk.

II.

Egy nagyszerű himnuszban, melynek szövegét Eliza R. Snow írta, azt énekeljük:

*A szabadítás nagy terve
Mily csodás, mily teljes!
Az igazság s a kegyelem
Egy lett szeretetben.¹*

Ezen isteni terv és összhang elősegítése érdekében gyűléseken jövünk össze, ezt a konferenciát is beleértve, hogy tanítsuk és buzdítsuk egymást.

Úgy éreztem, hogy mondandóként ma reggel Almának a fiához, Hélamánhoz intézett tanítását kell használnom, melyet a Mormon könyve jegyez fel: „kis és egyszerű dolgok visznek véghez nagyszerű dolgokat” (Alma 37:6).

Jézus Krisztus evangéliuma sok kis és egyszerű dolgot tanít meg nekünk. Szükségünk van arra az emlékeztetőre, hogy

összességében és jelentős idő leforgása alatt ezek a látszólag kis dolgok nagy dolgokat eredményeznek. Általános felhatalmazottak és más, köztisztelőben álló tanítók sok beszédet elmondtak már erről a témáról, mely annyira fontos, hogy úgy érzem, újra fel kell azt vetnem.

Egy reggeli sétám alkalmával láttam valamit, ami a hosszú időn át megtett kis és egyszerű dolgok erejére emlékeztetett engem. Ezt a képet készítettem. A vastag és erős betonjárda töredezik. Vajon valami nagy és erős lökés miatt? Nem, hanem a szomszédos fa odanyúló gyökereinek lassú, apró növekedése

okozza a töredeződést. Itt egy hasonló példa, melyet egy másik utcán láttam.

Az ezeket a nehéz betonjárdákat feltörő tolóerő túlságosan kicsi ahhoz, hogy naponta, vagy akár havonta mérni tudjuk, de hatásuk idővel hihetetlenül erős lesz.

Így van ez azon kis és egyszerű dolgok hosszú időn át kifejtett hatásával, amelyeket a szentírások és az élő próféta tanítanak nekünk. Gondoljatok csak a szentírás-tanulmányozásra, melyről azt tanították nekünk, hogy építjük be a

mindennapi életünkbe. Vagy a személyes imára, illetve a térden állva mondott családi imára, melyeket rendszeresen gyakorolnak a hithű utolsó napi szentek. Gondoljatok a fiatalok részvételére az ifjúsági hitoktatáson, vagy a fiatal felnőttekére a felsőfokú hitoktatás óráin. Lehet, hogy ezek kicsinek és egyszerűnek tűnnek, de idővel erős lelki felemelkedést és növekedést eredményeznek. Ez azért következik be, mert e kis és egyszerű dolgok mindegyike meghívja a Szentlélek, a Bizonyásgtevő társaságát, aki világosságot ad nekünk és elvezet az igazságra, ahogy Eyring elnök mondta.

A lelki felemelkedés és növekedés másik forrása az, ha folyamatosan bűnbánatot gyakorlunk, még a látszólag kis vétkek kapcsán is. Saját sugalmazott önértékelésünk segíthet nekünk észrevenni, hol nem ütöttük meg a mértéket, és hogyan javíthatnánk ezen. Ilyen bűnbánatnak kellene megelőznie a heti úrvacsoravételünket. A bűnbánat e folyamatban fontolóra vehető témákat vet fel a Cselekedtem-e valami jót című himnusz.

*Cselekedtem-e valami jót e nap?
Segítettem-e valakin én?
Felvidítottam-e a szomorkodókat?
Ha nem, hát elbuktam én!
Tán könnyebb lett ma bárki nehéz terhe,
Mert azt megosztotta velem?
A betegnek, fáradtnak segítetttem-e?
Mikor szükség volt rám, jöttem-e?*²

Ezek bizonyára kicsi dolgok, de az is biztos, hogy jól példázzák azt, amit Alma a fiának, Hélamánnak tanított: „És az Úristen eszközökkel dolgozik, hogy véghezvigye nagyszerű és örökkévaló céljait; és nagyon finom módszerekkel... hozza létre [az Úr] sok lélek szabadulását” (Alma 37:7).

Steven C. Wheelwright elnök a Brigham Young Egyetem, Hawaiiin ezt mondta hallgatóságának Alma tanításáról: „Alma megerősíti a fiának, hogy az Úr valóban azt a mintát követi, amikor hitet gyakorlunk Őbenne és kis és egyszerű dolgokban követjük a tanácsait, hogy apró mindennapi csodákkal áld meg minket, idővel pedig bámulatos művekkel.”³

Howard W. Hunter elnök azt tanította, hogy „gyakran éppen az általunk elvégzett hétköznapi feladatok vannak a legnagyobb pozitív hatással mások életére, összehasonlítva azokkal a dolgokkal, melyeket a világ oly gyakran társít a nagysághoz”⁴.

Ugyanezen alapelvről szóló meggyőző világi tanítást olvashatunk Dan Coats, Indiana korábbi szenátorának tollából, aki ezt írta: „Az életünket, vagy akár a nemzetünket megváltoztató egyetlen hatalmas döntésre kizárólag azok a félig tudatos, bennünket meghatározó, látszólag jelentéktelen döntések százai és ezrei készítenek fel minket, melyeket a nyilvánosságtól távol hozunk meg.”⁵

E „látszólag jelentéktelen” magánjellegű döntések közé tartozik az, hogy

miként használjuk az időnket, mit nézünk a televízióban és az interneten, mit olvasunk, milyen művészettel és zenével vesszük körül magunkat a munkában és otthon, milyen kapcsolódásra vágyunk, illetve hogy miként valósítjuk meg a tisztesség és az igazmondás iránti elkötelezettségünket. Egy másik látszólag kis és egyszerű dolog az, hogy civilizáltak és derűsek vagyunk a személyes kapcsolatainkban.

Ezen kívánatos kis és egyszerű dolgok egyike sem emel minket nagy dolgok magasságába, ha nem gyakoroljuk őket következetesen és állandóan. Brigham Young elnök a feljegyzések szerint azt mondta: „Kis, egyszerű körülmények teszik ki az életünket, melyek összeállva nagyon sokat számítanak, és összességükben meghatározzák egy férfi vagy nő életét.”⁶

Olyan médiahatások és kulturális elkorcsosulások vesznek körül minket, melyek értékeinket illetően elsodornak minket az árral, ha nem állunk folyamatosan ellen. Állandóan eveznünk kell ahhoz, hogy az árral szemben, örök célunk felé haladjunk. Segít, ha egy olyan csapathoz tartozunk, mely együtt evez, mint egy evezős csapat akció közben. A hasonlatot továbbgondolva a kulturális sodrás olyan erős, hogy ha bármikor abbahagyjuk az evezést, egy olyan végállomás felé fogunk sodródni, ahová nem vágyunk, de elkerülhetetlenül odajutunk, ha nem próbálunk állandóan előrehaladni.

Nefi azt írta, miután felidézett egy hatalmas következményekkel járó, látszólag kis eseményt: „És így látjuk, hogy finom módszerekkel az Úr nagy dolgokat tud előidézni” (1 Nefi 16:29). Az Ószövetségben van erre egy emlékeztető példa. Ott azt olvassuk, hogy az izráelitákat tüzes kígyók támadták meg. Sokan belehaltak a marásukba (lásd 4 Mózes 21:6). Amikor

Mózes segítségért imádkozott, azt a sugalmazást kapta, hogy készítsen rézkígyót, és tűzze fel azt egy póznára. Így aztán „ha a kígyó valakit megmar vala, és az feltekinte a rézkígyóra, életben marada” (9. vers). Egy ilyen kis dolognak milyen csodás eredménye lett! Mégis – amint azt Nefi kifejtette, amikor ezt hozta fel példaként az Úr ellen lázadóknak –, bár az Úr elkészített egy egyszerű módot, mely által meggyógyulhattak, „az út egyszerűsége, vagy annak könnyűsége miatt sokan voltak, akik elvesztek” (1 Nefi 17:41).

Ez a példa és tanítás arra emlékeztet minket, hogy az út egyszerűsége vagy egy kapott feladat könnyű volta nem jelenti azt, hogy az ne lenne fontos igazlelkű vágyunk eléréséhez.

Hasonlóképpen még az apró engedetlen cselekedetek vagy az igazlelkű

szokások követésének apró mulasztásai is olyan végkimenetel felé vihetnek, amely elkerülésére figyelmeztettek minket. A Bölcsesség szava jó példa erre. Valószínűleg nem mérhető egyetlen cigaretta, egyetlen alkoholos ital vagy egyetlen adag kábítószer hatása a testre. Idővel azonban a hatás erős lesz, és talán visszafordíthatatlan is. Ne feledjétek, hogyan töredezett fel a járda a fa gyökerének fokozatos terjeszkedésével! Egy biztos: a függőséget kialakító dolgok – például a testünket megtámadó drogok vagy a gondolatainkat lealacsonyító pornográf anyagok – borzalmas következményei teljes mértékben elkerülhetőek akkor, ha soha, már először sem próbáljuk ki azokat.

Sok évvel ezelőtt M. Russell Ballard elnök egy általános konferencián arról beszélt a hallgatóságnak, miként

lehetnek „a kis és egyszerű dolgok negatív és romboló hatással... az illető szabadítására”. Azt tanította: „A cernát, a szálat, majd a kötelet alkotó vékony rostokhoz hasonlóan ezek a kis dolgok is együttesen túlságosan erőssé válhatnak ahhoz, hogy szét lehessen szakítani őket. Mindig tudatában kell lennünk annak, hogy milyen erővel bírhatnak a kis és egyszerű dolgok a lelkiépítésben” – mondta. „Ugyanakkor annak is tudatában kell lennünk, hogy Sátán kis és egyszerű dolgokat felhasználva vezet minket csüggedésbe és nyomorba.”⁷

Wheelwright elnök hasonlóképpen figyelmeztette hallgatóságát a BYU–Hawaiiin: „A kis és egyszerű dolgok megtételének elmulasztásával inog meg a hit, szűnnek meg a csodák, aztán az Úr és az Ő királysága irányába vivő haladás először csak megtorpan, majd pedig szertefoszlik, amint az Isten királyságának keresését mulandóbb törekvések és világibb célok váltják fel.”⁸

A lelki fejlődésünkre ártalmas, halmozódó negatív hatások elleni védelemként követnünk kell a kis és egyszerű dolgok lelki mintáját. David A. Bednar elder azt mondta erről a tantételről a BYU egyik női konferenciáján:

„Sokat tanulhatunk e lelki minta természetéről és fontosságáról annak technikájából, ahogyan... apránként vizet csepegtetünk a termőföldre”, nem pedig elárasztunk vagy nagy mennyiségű vízzel terítünk be olyan területeket, ahol nincs is erre szükség.

Majd kifejtette: „Az egyenletesen csöpögő víz mélyen beivódik a talajba, és magas nedvességtartamot biztosít a termőföldben, melyből kisarjadhatnak a növények. Ugyanígy, ha ti és én célzottan és gyakran igyekszünk szert tenni a lelki táplálék sűrű cseppjeire, akkor az evangélium gyökerei mélyen a lelkünkbe hatolhatnak, ott jól megkapaszkodhatnak, és rendkívüli, ízletes gyümölcsöt hozhatnak.”

Továbbá ezt mondta: „A nagyszerű dolgokat eredményező kis és egyszerű dolgok lelki mintája szilárdságot és állhatatosságot, mély odaadást, és az Úr Jézus Krisztushoz és az Ő evangéliumához való még teljesebb mértékű megtérést hoz.”⁹

Joseph Smith próféta erről az alapelvről tanított azokkal a szavakkal, melyeket most már a Tan és szövetségek tartalmaz: „Senki ne becstülje ezeket kis dolgoknak; mert sok minden [van] a szenteket illetően, ami e dolgokon múlik” (T&Sz 123:15).

Az egyház Missouriban való megalapítására irányuló első erőfeszítésekkel kapcsolatban az Úr türelemre intett, mert „minden dolognak a maga idejében kell bekövetkeznie” (T&Sz 64:32). Majd ezt a nagyszerű tanítást adta: „Ne fáradjatok bele tehát a jó tevésebe, mert nagyszerű munka alapját fektetitek le. És kis dolgokból jó elő az, ami nagyszerű” (T&Sz 64:33).

Úgy hiszem, mindannyian szeretnénk követni Russell M. Nelson elnök felkérését, mely szerint törekedjünk előre „a szövetség ösvényén”¹⁰. Ez iránti elkötelezettségünket megerősíti, ha következetesen megtesszük azokat a „kis dolgokat”, amelyeket Jézus Krisztus evangéliuma és az Ő egyházának vezetői tanítanak nekünk. Bizonyoságot teszek Óróla, és az Ő áldásait kérem mindazokra, akik igyekeznek megmaradni az Ő szövetséges ösvényén. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Mily nagy Isten szeretete. *Himnuszok*, 118. sz.
2. Cselekedtem-e valami jót. *Himnuszok*, 143. sz.
3. Steven C. Wheelwright, “The Power of Small and Simple Things” (Brigham Young University–Hawaii devotional, Aug. 31, 2007), 2, devotional.byuh.edu.
4. *Az egyház elnökeinek tanításai*: Howard W. Hunter (2015). 169.
5. Dan Coats, “America’s Youth: A Crisis of Character,” *Imprimis*, vol. 20, no. 9 (Sept. 1991), 4; lásd még Wilford Andersen rovatát itt: *Mesa Tribune*, May 1996.
6. Brigham Young beszéde az Ogden Tabernákulumban, 1877. július 1-jén, a beszámoló itt jelent meg: “Discourse,” *Deseret News*, Oct. 17, 1877, 578.
7. M. Russell Ballard, “Small and Simple Things,” *Ensign*, May 1990, 7, 8.
8. Steven C. Wheelwright, “The Power of Small and Simple Things,” 3.
9. David A. Bednar, “By Small and Simple Things Are Great Things Brought to Pass” (Brigham Young University Women’s Conference, Apr. 29, 2011), womensconference.byu.edu.
10. Russell M. Nelson: Amint közösen haladunk előre. *Liahóna*, 2018. ápr. 7.

Russell M. Nelson elnök

Az egyházra vonatkozó kinyilatkoztatás, az életünkre vonatkozó kinyilatkoztatás

Az eljövendő napokat nem lehet majd lelkileg túlélni a Szentlélek útmutató, irányító, vigasztaló és állandó hatása nélkül.

Mily dicső kiváltság veletek ünnepelni a húsvétot ezen az általános konferencia vasárnapon! Nincs helyénvalóbb annál, mint megemlékezni a földön valaha is történt legfontosabb eseményről azáltal, hogy a legfontosabb lénynek hódolunk, aki valaha is járt ezen a földön. Itt, Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházában Őneki hódolunk, aki a Gecsemáné kertjében hozzánk kezdett végtelen engeszteléséhez. Hajlandó volt szenvedni mindannyiunk bűneiért és gyengeségeiért, mely szenvedés nyomán minden pórusából vér fakadt.¹ Megfeszítették a Kálvária keresztjén,² majd harmadnap feltámadt, Mennyei Atyánk gyermekei közül elsőként. Szeretem Őt, és bizonyoságot teszek róla, hogy Ő él! Ő az, aki irányítja és vezeti az egyházat.

Megváltónk végtelen engesztelése nélkül egyikünk sem remélhetné azt, hogy valaha is visszatér Mennyei Atyánkhoz. Feltámadása nélkül

a halál lenne a vég. Szabadítónk engesztelése tette mindenki számára lehetővé az örök életet és valóssá a halhatatlanságot.

Páratlan küldetése és a követőinek nyújtott békesség miatt van az, hogy feleségem, Wendy, és én vigaszt éreztünk 2018. január 2-a késő éjszakáján, amikor egy telefonhívásra ébredtünk, melyben tudatták velünk, hogy Thomas S. Monson elnök átlépett a fátyolon.

Ó, mennyire hiányzik nekünk Monson elnök! Tisztelgünk élete és öröksége előtt. Lelki óriásként kitörölhetetlen benyomást tett mindazokra, akik ismerték őt, valamint az egyházra, melyet szeretett.

2018. január 14-én, vasárnap, a Salt Lake templom felső szobájában az Úr által elrendelt egyszerű, mégis szent módon sor került az Első Elnökség újjászervezésére. Majd a tegnapi reggeli ünnepélyes gyülekezet alkalmával az

egyház tagjai szerte a világon kezüket felemelve megerősítették az apostolok e korábbi intézkedését. Alázatos hálát érzek megerősítő támogatásotokért.

Azokért is hálás vagyok, akiknek a nyomdokain járok. 34 éven keresztül állt kiváltságomban, hogy a Tizenkét Apostol Kvórumában szolgálhattam, és az egyház 16 korábbi elnökéből 10-et személyesen is ismerhettem. Mindegyiküktől sokat tanultam.

Sokat köszönhetek az elődeimnek is. Mind a nyolc dédszülfőm Európában tért meg az egyházhoz. Ezek a rendíthetetlen lelkek egytől egyig mindent feláldoztak azért, hogy Sionba jöjjenek. Azonban az őket követő nemzedékek során nem minden őszám maradt ennyire elkötelezett. Ennek eredményeként én nem evangélium-központú otthonban nevelkedtem.

Rajongtam a szüleimért. A világot jelentették számomra, és döntő fontosságú leckéket tanítottak meg nekem. Nem tudom nekik eléggé megköszönni, hogy boldog otthont teremtettek nekem és a testvéreimnek. Mégis már kisfiúként is tudtam, hogy valami hiányzik. Egy nap felpattantam a villamosra, és elmentem egy

UNSZ-könyvesboltba, hogy keressek egy könyvet az egyházzól. Szerettem tanulni az evangéliumról.

Amikor megértettem a Bölcsesség szavát, azt akartam, hogy a szüleim is éljenek e törvény szerint. Így hát egy napon, még nagyon kicsi koromban, lementem az alagsorba, és az összes szesziesitalt tartalmazó üveget összetörtem a betonpadlón. Azt hittem, hogy édesapám megbüntet majd, de nem szólt egy szót sem.

Amikor érettebb lettem és kezdtem megérteni Mennyei Atyánk tervének nagyszerűségét, gyakran azt mondtam magamban: „Nem akarok több karácsonyi ajándékot. Csak azt akarom, hogy a szüleimhez pecsételjenek.” Erre a hön áhított eseményre csak a szüleim 80 éves kora után került sor, de akkor megtörtént. Nem is tudom szavakba önteni, milyen örömet éreztem azon a napon,³ és azóta is mindennap érzem az abból fakadó örömet, hogy őket egymáshoz, engem pedig hozzájuk pecséltek.

1945-ben, mikor még az orvosi tanulmányaimat végeztem, feleségül vettem Dantzel White-ot a Salt Lake templomban. Kilenc ragyogó lánnyal és egy drága fiúval áldattunk meg. Egyre növekvő családnak ma életem egyik legnagyobb öröme.

2005-ben, majdnem 60 évnyi házasság után drága Dantzelem váratlanul hazaszóllított. Egy ideig szinte teljesen letaglózott a gyász. A húsvét üzenete és a feltámadás ígérete azonban erőt adott nekem.

Aztán az Úr mellém sodorta Wendy Watson. 2006. április 6-án pecsételtek minket egymáshoz a Salt Lake templomban. Ó, mennyire szeretem őt! Rendkívüli asszony – hatalmas áldás nekem, a családomnak és az egész egyháznak.

Mіндеzen áldások annak eredményeként érkeztek, hogy kerestem és megfogadtam a Szentlélek készítéseit. Lorenzo Snow elnök azt mondta: „Ez minden utolsó napi szent hatalmas kiváltsága[,] hogy jogunkban áll részesülni a Lélek megnyilatkozásaiban életünk minden napján.”⁴

Mióta az egyház elnökeként megkaptam új elhívásomat, a Lélek többek között azt veste ismételt az elmémbe, hogy az Úr milyen készségesen fedi fel szándékát és akaratát. A kinyilatkoztatás elnyerésének kiváltsága Isten gyermekeinek adott egyik legnagyobb ajándéka.

A Szentlélek megnyilatkozásai által az Úr minden igazlelkű törekvésünkben segíteni fog minket. Emlékszem, a műtőben egy beteg felett állva – nem igazán tudván, hogyan hajtsak végre

egy addig példa nélkül álló eljárást – megtapasztaltam, amint a Szentlélek felvázolja elmémben a módszert.⁵

Leánykérésem nyomtatékosításaként azt mondtam Wendynek: „Tudom, mi az a kinyilatkoztatás, és hogy miként részesülhetek benne.” Javára legyen mondva – és mint megtudtam, ez jellemző rá –, ő már kért és kapott is ránk vonatkozó kinyilatkoztatást, mely felbátorította őt arra, hogy igent mondjon.

A Tizenkét Apostol Kvórumának tagjaként naponta imádkoztam kinyilatkoztatásért, és hálát adtam az Úrnak minden alkalommal, amikor szólt a szívemhez és az elmémhez.

Képzeljétek el ennek csodáját!

Legyen bármi az egyházi elhívásunk, imádkozhatunk Mennyei Atyánkhoz, hogy útmutatást és irányítást kapjunk, figyelmeztessen minket a veszélyekre és a zavaró tényezőkre, és képesek legyünk elvégezni olyan dolgokat, amelyeket magunktól egyszerűen nem tudnánk. Ha valóban befogadjuk a Szentleket, és megtanuljuk felismerni és megérteni a készítéseit, akkor kis és nagy dolgokban is útmutatást fogunk kapni.

Amikor nemrég azzal az ijesztő feladattal szembesültem, hogy válasszak ki két tanácsost, nem tudtam, hogyan választhatnék ki csupán kettőt azon tizenkét férfi közül, akiket szeretek és tisztetek.

Mivel tudom, hogy a jó sugalmazás alapját a jó információk képezik, imádságos lélekkel minden egyes apostollal leültem négy szemközt.⁶ Azután visszavonultam a templom egy félreeső szobájába, és az Úr akaratát kerestem. Bizonyosságot teszek arról, hogy az Úr utasított engem Dallin H. Oaks elnök és Henry B. Eyring elnök kiválasztására, hogy tanácsosaimként szolgáljanak az Első Elnökségben.

Hasonlóképp bizonyosságot teszek arról, hogy az Úr sugalmazta Gerrit W.

Gong elder és Ulisses Soares elder elhívását, hogy el legyenek rendelve az Ő apostolaivá. Én és mindannyian üdvözljük őket a szolgálat ezen különleges testvéri kötelékében.

Amikor az Első Elnökség és a Tizenkettek Kvórumának tanácsaként összegyűlünk, akkor a gyűléstermeink a kinyilatkoztatás termeivé válnak. Tapinthatóan jelen van a Lélek. Összetett kérdésekkel birkózva izgalmas folyamat tárul elénk, amidőn minden egyes apostol szabadon kifejezésre juttatja a gondolatait és a véleményét. Bár a kezdeti meglátásaink különbözhetnek egymástól, az egymás iránt érzett szeretetünk állandó. A köztünk lévő egység segít, hogy felismerjük az Úrnak az Ő egyházára vonatkozó akarátát.

Gyűléseinken soha nem a többség dönt. Imádságos lélekkel addig hallgatjuk egymást és beszélgetünk, míg egységessé nem válunk. Aztán, ha már teljesen egyetértünk, szinte bele lehet borzongani a Szentlélek egységesítő hatásába! Megtapasztaljuk azt, amit Joseph Smith próféta már tudott, amikor azt tanította, hogy „az érzések egyesülésével hatalmat nyerünk

Istennel”⁷. Sem az Első Elnökségnek, sem pedig a Tizenkettek Kvórumának egyetlen tagja sem hagyatkozna soha saját ítélőképességére az Úr egyházát illető döntésekben.

Fivérek és nőtestvérek! Hogyan válhatunk olyan férfiakká és nőkké – azokká a krisztusi szolgálókká –, akikre az Úrnak szüksége van? Miként találhatunk válaszokat nyugtalanító kérdéseinkre? Ha Joseph Smith fenséges élménye a Szent Ligetben tanít nekünk bármit is, akkor az az, hogy a mennyek nyitva állnak, és Isten szól az Ő gyermekeihez.

Joseph Smith próféta követendő mintát adott nekünk kérdéseink megoldására. Jakab ígéréteinek hatására, mely szerint ha híján vagyunk a bölcsességnek, akkor kérhetünk Istentől,⁸ a fiatal Joseph közvetlenül Mennyei Atya elé tárta a kérdését. Személyes kinyilatkoztatásra törekedett, és ez a törekvése megnyitotta ezt az utolsó adományozási korszakot.

Számotokra mit fog megnyitni egy ehhez hasonló törekvés? Ti milyen bölcsességnek vagytok híján? Miről érzitek azt, hogy sürgősen meg kell tudnotok vagy értenetek? Kövessétek Joseph próféta példáját! Keressetek egy csendes helyet, ahová rendszeresen elvonulhattok! Alázkodjatok meg Isten előtt! Öntsétek ki szíveteket Mennyei Atyátoknak! Forduljatok Őhöz válasszokért és vigaszért!

Jézus Krisztus nevében imádkozzatok az aggodalmaitok, a félelmeitek, a gyengeségeitek – igen, szívetek hó vágyai felől! Aztán pedig figyeljétek! Írjátok le az elmétekbe érkező gondolatokat! Jegyezzétek fel az érzéseiteket, és hajtsátok végre a tetteket, melyekre késztetést éreztetek! Ezt a folyamatot napról napra, hónapról hónapra, évről évre ismételve „belenőhetnek a kinyilatkoztatás tantételébe”⁹.

Vajon Isten valóban szólni *akar* hozzátok? Igen! „Éppen csak annyira nyújthatja ki az ember satnya karját, hogy megállítsa a Missouri-folyót annak elrendelt folyásában, ...amennyire megakadályozhatja a Mindenhatót abban, hogy az utolsó napi szentek fejére tudást árásson a mennyből.”¹⁰

Nem kell kétségek közt maradnotok azt illetően, hogy mi igaz.¹¹ Nem kell kétségek közt maradnotok azt illetően, hogy kiben bízhattok meg teljes biztonsággal. Személyes kinyilatkoztatás által saját tanúbizonyosságot kaphattok arról, hogy a Mormon könyve Isten szava, hogy Joseph Smith próféta, és hogy ez az Úr egyháza. Függetlenül attól, hogy mások mit mondanak vagy tesznek, soha senki nem veheti el a szíveteknek és az elméteknek tett tanúbizonyosságot arról, hogy mi igaz.

Arra buzdítalak benneteket, hogy nyújtózkodjatok a személyes kinyilatkoztatás elnyerését illető jelenlegi lelki képességeitek túlra, mert az Úr ezt ígérte: „Ha [kerestek], akkor kinyilatkoztatást kinyilatkoztatásra, ismeretet ismeretre kaptok, hogy ismerhessétek a rejtelmeket és a békés dolgokat – azokat, amelyek örömet hoznak, azokat, amelyek örök életet hoznak.”¹²

Oly sok minden van még, amit Mennyei Atyátok tudatni akar veletek! Neal A. Maxwell elder azt tanította: „Akiknek van szemük a látásra és fülük a hallásra, azok számára világos, hogy az Atya és a Fiú bizony elárulják a világegyetem titkait!”¹³

Semmi nem nyitja meg annyira a mennyeket, mint a fokozott tisztaságnak, a pontos engedelmességnek, az őszinte keresésnek és annak kombinációja, hogy naponta lakmározunk Krisztus szavain a Mormon könyvből¹⁴, illetve rendszeresen időt szentelünk a templomi és családtörténeti munkára.

Biztosan lesznek olyan időszakok, amikor úgy érzitek, mintha zárva lennének a mennyek. Azonban megígérem nektek, hogy ha kitartotok az engedelmisségben, hálát adtok az Úrtól kapott minden áldásért, és türelmesen elfogadjátok az Úr időbeosztását, akkor meg fogjátok kapni a keresett tudást és megértést. Az Úr által nektek szánt minden áldás valóra fog válni – még csodák is. Ez lesz számotokra a személyes kinyilatkoztatás eredménye.

Én derűlátó vagyok a jövőt illetően. Mindannyiunk számára telve lesz lehetőségekkel, hogy fejlődjünk, hogy megtegyük, amit tudunk, valamint hogy a föld minden szegletébe elvigyük az evangéliumot. Azonban naiv sem vagyok az előttünk álló napokat illetően. Összetett és egyre viszálykódóbb világban élünk. Az állandóan elérhető közösségi média és a 24 órán keresztül érkező hírek könnyörtelen üzenetekkel bombáznak minket. Ha bármiféle reményt is szeretnénk érezni arra, hogy megsűrhetjük azon hangok tengerét és azokat az emberi filozófiákat, amelyek az igazságot támadják, akkor meg kell tanulnunk kinyilatkoztatást kapni.

Szabadítónk és Megváltónk, Jézus Krisztus mostantól kezdve fogja véghezvinni néhány leghatalmasabb művét mindaddig, amíg újra eljő. Csodálatos jeleit láthatjuk majd annak, hogy az Atyaisten és Fia, Jézus Krisztus uralkodik ezen egyház felett, magasztosan és dicsőségben. Az eljövendő napokat azonban nem lehet majd lelkileg túlélni a Szentlélek útmutató, irányító, vigasztaló és állandó hatása nélkül.

Szeretett fivéreim és nőtestvéreim! Könyörögve kérlek benneteket, hogy gyarapítsátok a kinyilatkoztatás elnyerésére irányuló lelki képességeket! Legyen ez a húsvétvasárnap életetek meghatározó pillanata! Döntsetek úgy,

hogy elvégzitek az ahhoz szükséges lelki munkát, hogy élvezhessétek a Szentlélek ajándékát, és gyakrabban, tisztábban hallhassátok a Lélek hangját.

Morónival együtt arra buzdítalak benneteket ezen a húsvéti sabbaton, hogy „jőjjetek Krisztushoz, és ragadjatok meg minden jó ajándékot”¹⁵, kezdve a Szentlélek ajándékával, mely ajándék meg tudja és meg is fogja változtatni az életeteket.

Mi Jézus Krisztus követői vagyunk. A legfontosabb igazság, melyet a Szentlélek valaha is kinyilatkoztat majd nektek, az, hogy Jézus *valóban* a Krisztus, az élő Isten Fia. Ő él! Ő a mi Szószólónk az Atyánál, a példaképünk és a Megváltónk. Ezen a húsvétvasárnapon az Ő engesztelő áldozatáról, szó szerinti feltámadásáról és isteni mivoltáról emlékezünk meg.

Ez az Ő egyháza, mely Joseph Smith próféta által lett visszaállítva. Erről teszem bizonyosságomat, kifejezve szeretetemet mindegyikötök iránt, Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Tan és szövetségek 19:18.
2. Lásd Lukács 23:33.
3. Lásd Alma 26:16.
4. *Az egyház elnökeinek tanításai: Lorenzo Snow* (2012). 78.
5. Lásd Russell M. Nelson: Az imádság édes hatalma. *Liahóna*, 2003. máj. 7–8.
6. Lásd 3 Nefi 28:1.
7. *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* (2007). 415.
8. Lásd Jakab 1:5.
9. Vö. *Tanítások: Joseph Smith*. 136.
10. Tan és szövetségek 121:33.
11. Lásd Moróni 10:5.
12. Tan és szövetségek 42:61.
13. Neal A. Maxwell, “Meek and Lowly” (Brigham Young University devotional, Oct. 21, 1986), 9, speeches.byu.edu.
14. Lásd 2 Nefi 32:3.
15. Moróni 10:30.

Gerrit W. Gong elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Krisztusunk ma feltámadt

Húsvétvasárnap van. Áhítattal tanúskodom és ünnepélyesen teszem bizonyágomat az élő Krisztusról – Őróla, aki meghalt, akit eltemettek, és a ki újra feltámadt a harmadik napon.

Drága fivérek és nőtestvérek! Amikor a fiaink még kicsik voltak, esténként beagle kutyusokról meséltem nekik, altatóként pedig himnuszokat szoktam énekelni, köztük a Krisztusunk ma feltámadt¹ címűt. Néha játékosan átírtam a szavakat: „Ideje már aludni, halleluja!” A fiaink általában igen hamar álomba merültek; vagy legalábbis tudták, hogy ha úgy tesznek, mintha aludnának, abbahagyom az éneklést.

Szavak – legalábbis az én szavaim – ki sem fejezhetik, milyen érzések vettek erőt rajtam, mióta Russell M. Nelson elnök szeretetteljesen megfogta a kezemet, és drága Susanemmel az oldalamon átadta ezt a szent elhívást az Úrtól, melytől még a lélegzetem is elállt, s melynek hatására számos alkalommal könnyekre fakadtam az elmúlt néhány napban.

Ezen a húsvéti sabbaton örömmel énekelem, hogy „halleluja”. Feltámadt Szabadítónk megváltó szeretetének éneke² a szövetségek összhangját ünnepli (melyek összekötnek bennünket Istennel és egymással), valamint Jézus Krisztus engesztelését (mely segít, hogy levetkőzzük a természetes embert és asszonyt, és engedjünk a Szent Lélek hívásainak³).

A szövetségeink és a Szabadítónk engesztelése együttesen képessé és nemessé tesznek. Együttesen segítenek abban, hogy ragaszkodjunk és elengedjünk. Ezek együttesen megédesítenek, megőriznek, megszentelnek és megváltanak.

Joseph Smith próféta azt mondta: „Talán némelyeknek nagyon merész tannak tűnik az, amiről beszélünk – egy olyan hatalom, amely feljegyez, illetve megköt a földön és megköt a mennyben. Mindazonáltal, a világ minden korszakában, amikor az Úr valós kinyilatkoztatás által valamely embernek vagy emberek valamely csoportjának megadta a papság egy adományozási korszakát, akkor ez a hatalom is mindig megadatott.”⁴

És ez így van napjainkban is. Sehol máshol nem elérhető szent szövetségek és szertartások az Úr 159 szent házában állnak rendelkezésünkre, a világ 43 országában. A visszaállított papsági kulcsokon, tanon és felhatalmazáson keresztül megígért áldások adatnak, melyek a hitünket, az engedelmisségünket és az Ő Szent Lelkének ígéreteit tükrözik, melyek számunkra, a mi nemzedékeinkben adatnak, az időben és az örökkévalóságban.

Drága fivéreim és nőtestvéreim minden nemzetben, nemzetségben és nyelvben e világméretű egyházunkban! Köszönöm élő hiteteket, reményeteket és jószívűségeteket minden lépésben! Köszönöm, hogy visszaállított evangéliumi bizonyággal és élménnyel teli gyülekezetté váltok!

Drága testvéreim, mi mind összetartozunk. Egységben és szeretetben fonódhatunk össze⁵ mindenben és minden helyen.⁶ Ahogy arra az Úr Jézus Krisztus is kér mindnyájunkat, bárhol, bármilyen körülmények között legyünk is: „Jőjjetek és lássátok meg.”⁷

Ezen a napon alázattal ajánlom fel lelkem minden energiáját és képességét⁸ – bármi legyen is az most vagy a jövőben – Szabadítónknak, drága Susanemnek és a családjunknak, a Fivéreimnek és nektek mind-egyikőtöknek, szeretett fivéreim és nőtestvéreim!

Ulisses Soares elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Mindennek, ami jó és örökkévaló, a középpontjában az Istennek, a mi Örökkévaló Atyánknak, továbbá az Ő Fiának, Jézus Krisztusnak és az Ő engesztelésének az élő valósága áll, melyről a Szentlélek tanúságot tesz.⁹ Húsvétvasárnap van. Áhítattal tanúskodom és ünnepélyesen teszem bizonyoságomat az élő Krisztusról – Őróla, aki meghalt, akit eltemettek, és a ki újra feltámadt a harmadik napon, és felemelkedett a mennybe.¹⁰ Ő az Alfa és az Omega¹¹ – velünk volt a kezdetben, és Ő velünk lesz mindvégig.

Bizonyoságot teszek az utolsó napi prófétákról, Joseph Smith prófétától kezdve a mi drága Russell M. Nelson elnökünkig, akit örömmel támogatunk. Ahogy az elemis gyermekeink éneklik: „Kövessd hát mindig a prófétákat..., így el nem tévedsz!”¹² Tanúbizonyoságomat teszem, hogy ahogy azt megövendölték a szentírásokban, köztük a Mormon könyvében is, amely egy másik bizonyosság Jézus Krisztusról: az Ő királysága ismét megalapított a földön a Messiás második eljövételére való felkészülésként.¹³ Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Krisztusunk ma feltámadt. *Himnuszok*, 123. sz.
2. Lásd Alma 5:26.
3. Lásd Móziás 3:19.
4. Tan és szövetségek 128:9.
5. Lásd Móziás 18:21.
6. Lásd Móziás 18:9.
7. János 1:39.
8. Lásd 1 Nefi 15:25.
9. „[E]llyerték a Szentleket, mely tanúbizonyoságot tesz az Atyáról és a Fiúról, betöltve az ígéretet, melyet tett, hogy ha ezen az úton léptek be, akkor elnyeritek” (2 Nefi 31:18).
10. Lásd *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith (2007)*, 52.
11. Lásd Tan és szövetségek 19:1.
12. Kövessd a prófétát! *Gyermekek énekeskönyve*, 58.
13. Lásd Mormon könyve: Bevezetés.

A próféták a Szentlélek hatalma által szólnak

Istennek a gyermekei iránt érzett szeretetét mutatja az, hogy vannak prófétáink, akik tudatják Isten és Jézus Krisztus ígéreteit és igaz természetét.

Drága fivéreim és nőtestvéreim! Bárhol legyetek is, szeretném őszinte és mély hálám kifejezni a tegnapi támogató szavazatokért. Bár Mózeshez hasonlóan úgy érzem, híján vagyok az ékesszólásnak és nehezen forog a nyelvem, az Úr hozzá intézett szavaiban vigaszra találok:

„Ki adott száját az embernek? Avagy ki tesz némává vagy siketté, vagy látóvá vagy vakká? Nemde én, az Úr?

Most hát eredj és én lések a te száddal, és megtanítlak téged arra, a mit beszélned kell” (2 Mózes 4:11–12; lásd még 10. vers).

Szeretett feleségem szeretetében és támogatásában is megnyugvást találok. Mindig is példás jósággal, szeretettel és teljes odaadással volt az Úr iránt, illetve irántam és családom iránt. Szívem minden dobbanásával szeretem őt, és hálás vagyok a pozitív hatásért, melyet ránk gyakorol.

Testvéreim, szeretném a bizonyoságomat tenni nektek arról, hogy Russell M. Nelson elnök Isten prófétája a földön. Soha nem láttam még nála kedvesebb és szeretetteljesebb embert. Bár rettenő alkalmatlannak éreztem magam erre

a szent elhívásra, az ő szavai és gyengéd tekintete e feladat átadásakor azt éreztették velem, hogy átölel a Szabadító szeretete. Köszönöm, Nelson elnök! Támogatlak téged és szeretlek téged.

Mekkora áldás számunkra az, hogy ezekben a napokban, melyekben

élünk, vannak a földön olyan prófétáink, látnokaink és kinyilatkoztatóink, akik igyekeznek meg tudni az Úr akaratát és követni azt! Vigasztaló annak tudata, hogy azon kihívások ellenére, melyekkel az életben szembeszegülünk, nem vagyunk egyedül a világban. Istennek a gyermekei iránt érzett szeretetét mutatja az, hogy vannak prófétáink, akik tudatják Isten és Jézus Krisztus ígéreteit és igaz természetét az Ő népükkel. Ezt személyes tapasztalataim által tanultam meg.

Tizennyolc évvel ezelőtt a feleségem és én telefonhívást kaptunk James E. Faust elnöktől, aki akkor második tanácsos volt az Első Elnökségben. Elhívott, hogy a feleségemmel a társamként szolgáljak misszióelnökként Portugáliában. Azt mondta, hogy csupán hat hetünk van a misszió megkezdése előtt. Bár felkészületlennek és alkalmatlannak éreztük magunkat, elfogadtuk az elhívást. Legfőbb aggodalmunk az volt, hogy megkapjuk az abban az országban teljesített szolgálathoz szükséges vízumot, mert az addigi tapasztalatok alapján ennek folyamata hat-nyolc hónapig is eltartott.

Faust elnök megkérdezte, hiszünk-e abban, hogy az Úr csodát tesz majd, és hamarabb meg tudjuk oldani a vízum problémáját. Válaszunk határozott „igen” volt, és azonnal nekiláttunk az előkészületeknek. Összeszedtük a vízumokhoz szükséges iratokat, és a három kisgyermekünkkel együtt amilyen hamar csak lehetett, felkerestük a konzulátust. Ott egy nagyon kedves hölgy fogadott minket. Papírjainkat átnézve, és megtudva, hogy mi dolgunk lesz Portugáliában, ránk nézett és azt kérdezte: „Valóban segíteni fogják a hazám népét?” Határozott igennel feleltünk, és elmagyaráztuk, hogy Jézus Krisztust fogjuk képviselni, Óróla és a világban betöltött isteni küldetéséről

fogunk bizonyosságot tenni. Négy héttel később visszamentünk, megkaptuk a vízumunkat, és hat héten belül már ott is voltunk a missziós területen, ahogy arra az Úr prófétája kért minket.

Testvéreim, szívem mélyéből bizonyosságot teszek arról, hogy a próféták a Szentlélek hatalma által szólnak. Bizonyosságot tesznek Krisztusról és a földön betöltött isteni küldetéséről. Az Úr elméjét és szívét képviselik, és arra lettek elhíva, hogy Őt képviselve megtanítsák nekünk, mit kell tennünk azért, hogy Istenhez és az Ő Fiához, Jézus Krisztushoz visszatérve az Ő jelenlétükben éljünk. Áldásokban részesülünk, ha hitünket gyakorolva követjük a tanításait. Őket követve boldogabb és kevésbé bonyolult lesz az életünk,

könnyebb lesz hordozni a nehézségeinket és a gondjainkat, és olyan lelki vérteteket vonunk magunk köré, mely meg fog védeni minket napjaink ellenességének támadásaitól.

Ezen a húsvéti napon ünnepélyes bizonyosságot teszek arról, hogy Jézus Krisztus feltámadt; Ő él, és prófétái, látnokai és kinyilatkoztatói által Ő irányítja egyházát a földön. Bizonyosságot teszek arról, hogy Ő a világ Szabadítója és Megváltója, és hogy Ő általa szabadítást nyerhetünk és felmagasztosulhatunk drága Istenünk színe előtt. Szeretem Őt; csodálom Őt. Követni akarom Őt, megtenni az Ő akaratát, és hasonlóbbá válni Őhöz. Ezeket mondom alázatosan, az Úr Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

Írta: Russell M. Nelson elnök

Szolgálattétel

Egy újabb, szentebb megközelítést fogjuk bevezetni a másokról való gondoskodásnak és a nekik való szolgálattételnek.

Köszönjük Gong elder és Soares elder a hitetek szívből jövő kifejezését. Nagyon hálásak vagyunk értetek és drága társaitokért.

Drága fivérek és nőtestvérek! Állandóan az Úr irányítására törekszünk arra vonatkozóan, hogy miként tudnánk jobban segíteni az egyháztagjainkat Isten parancsolatainak betartásában, különösen e két nagy parancsolat kapcsán, hogy szeressük Istent és szeressük a felebarátainkat.¹

Hónapok óta azon igyekszünk, hogy egy jobb módját találjuk meg annak, hogy népünk lelki és fizikai szükségleteiben a Szabadító módján tegyünk nekik szolgálatot.

Úgy döntöttünk, hogy „nyugdíjazzuk” a házitanítást és a látogatótanítást, ahogy eddig ismertük azokat. Ehelyett egy újabb, szentebb megközelítést fogjuk bevezetni a másokról való gondoskodásnak és a nekik való szolgálattételnek. Ezekre az erőfeszítésekre

egyszerűen „szolgálattételként” fogunk utalni.

A hathatós szolgálattételi erőfeszítéseket a nőtestvérek veleszületett ajándékai és a papság páratlan hatalma teszik lehetővé. Mindannyiunknak szüksége van ilyenfajta védelemre az ellenség ravasz fortélyjaival szemben.

Jeffrey R. Holland elder a Tizenkét Apostol Kvórumából, és Jean B. Bingham nőtestvér, a Segítőegylet általános elnöke elmagyarázzák, hogy a papság kijelölt férfitestvérei, valamint a Segítőegylet és a Fiatalkorúak kijelölt nőtestvérei milyen szerepet játszanak majd világszerte az egyháztagok iránti szolgálatban és a felettük való őrökedésben.

Az Első Elnökség és a Tizenkettek egységesen támogatják Holland elder és Bingham nőtestvér üzenetét. Hálásan és imádságosan nyitjuk hát meg az egyház történetének ezen új fejezetét. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZET

1. Lásd Lukács 10:27.

Jeffrey R. Holland elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Velük lenni és erősíteni őket

Azért imádkozunk ma, hogy minden férfi és nő úgy távozzon erről az általános konferenciáról, hogy még mélyebb elkötelezettség éljen benne a mások iránti szívből jövő gondoskodásra.

Ralph Waldo Emerson szavait szabadon idézve: Az élet legemlékezetesebb pillanatai azok, melyek során megrohan minket a kinyilatkoztatás.¹ Nelson elnök, nem tudom, még hány ilyen „rohamot” tudunk elviselni ezen a hétvégén! Néhányunknak elég gyenge a szíve. De jut eszembe, ez pont a te szakterületed! Micsoda próféta!

Nelson elnök tegnap esti és ma délelőtti bámulatos bejelentéseinek és bizonyságainak lelkületében én is tanúságomat teszem arról, hogy ezek a változtatások mind azt a kinyilatkoztatást példázzák, amely kezdettől fogva vezeti ezt az egyházat. További bizonyítékai annak, hogy az Úr meggyorsítja munkáját a maga idejében.²

Mindannyiótoknak, akik már türelmetlenül várjátok, hogy megismerjétek ezen változások részleteit, elmondanám, hogy e konferencia ülés végeztével azonnal elindul egy folyamat, mely során – talán nem pont ilyen sorrendben, de – az egyház összes tagja, akinek csak rendelkezünk az ímélcímével, kap majd egy levelet az Első Elnökségtől. Ennek mellékleteként

minden papsági és segédszervezeti vezető kap egy hétoldalas dokumentumot, mely kérdéseket és válaszokat tartalmaz. Továbbá ezeket az anyagokat azonnal közzé is tesszük a ministering.lds.org oldalon. „Kérjétek és adatik néktek; keressetek és találtok”³.

Most pedig rátérnék csodás feladatomra, melyet Jean B. Bingham nőtestvérrel együtt kaptunk Russell M. Nelson elnöktől. Fivérek és nőtestvérek! Amint a kvórumok és segédszervezetek munkája intézményesen egyre érettebbé válik, ebből adódóan nekünk személyesen is egyre érettebbé kell válnunk – vagyis egyénileg felül kell emelkednünk bármiféle gépies, érzelmektől mentes rutincselekedeten, annak a szívből jövő tanítványiságnak a szintjére, amelyet a Szabadító fogalmazott meg a földi szolgálata végéhez közeledve. Amikor távozni készült még mindig ártatlan és némiképp összezavarodott követői kis csapatától, nem sorolt fel nekik tucatnyi követendő adminisztratív lépést, és nem adott át nekik egy maroknyi, három példányban kitöltendő jelentést. Nem; feladatukat egyetlen alapvető parancsolatban foglalta össze: „[E]gymást szeressétek; a mint én szeretlek titeket... Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok.”⁴

Arra tett erőfeszítésünkben, hogy közelebb kerüljünk ehhez az evangéliumi eszményhez, az újonnan bejelentett papsági és segítőegyleti szolgáltatásteli elgondolás magában foglalja majd egyebek közt a következő elemeket, melyek közül néhányat a Segítőegylet már csodálatos sikerrel alkalmaz.⁵

- Nem használjuk többé a házi- és látogatónítás nyelvezetét. Ez részben annak köszönhető, hogy szolgáltatásteli erőfeszítéseink nagy része az otthonon kívüli egyéb helyszíneken fog megvalósulni, részben pedig annak, hogy a kapcsolatfelvételt nem egy előre elkészített lecke tanítása fogja meghatározni, noha természetesen – szükség szerint – továbbra is megosztható lesz egy-egy lecke. Ennek a szolgáltatásteli elgondolásnak

az alapvető célja az lesz, amit Alma napjaiban is megfogalmaztak: hogy „örködjenek] népük felett, és az igaz-lelkűséggel kapcsolatos dolgokkal táplálják őket”⁶.

- Amennyire lehetséges, továbbra is folytatjuk az otthonokban tett látogatásokat, de a helyi sajátosságok – úgymint a magas létszám, a nagy távolságok, a személyes biztonság és más, kihívást jelentő körülmények – megakadályozhatják minden otthon minden hónapban történő meglátogatását. Amint azt az Első Elnökség évekként ezelőtt tanácsolta: tegyék meg a tőletek telhető legjobbat.⁷ A tényleges látogatásokra kialakított bármilyen beosztásokon kívül a naptár kiegészülhet telefonhívásokkal, írott üzenetekkel, SMS-ekkel, ímélekkel, videocsevegésekkel, az egyházi gyűléseken folytatott beszélgetésekkel, közös szolgálati projektekkel, társas összejövetelekkel, illetve a közösségi média világának seregnyi lehetőségével. Hangsúlyoznám azonban, hogy e jóval tágabb nézet nem foglalja magában azt a siralmas üzenetet, amelyet nemrég egy autó lökhárító-matricáján olvastam. Így szól: „Ha dudálok, házitanítva lettel!” *Könyörgöm, könyörgöm, fivérek* (a nőtestvérek soha nem tennének ilyet – az

egyház férfitestvéreihez beszélek), ezekkel a módosításokkal több gondoskodást és törődést szeretnénk látni, nem kevesebbet!

- A szolgálattevel ezen újabb, evangéliumalapúbb elgondolásával már szinte érzem, ahogy pánikba estek, hogy vajon mit lehet majd elszámolni a jelentésen. Nos, nyugalom: nem lesz semmiféle jelentés – legalábbis nem az „itt-a-hónap-harmincegyediké-és-még-épp-sikerült-beesnem-az-ajtókon” típusú jelentés. Ebben is igyekszünk érettebbé válni. Az egyedüli jelentés arra irányul majd, hogy a vezetők hány interjút tartottak az egyházközösségekben lévő szolgálattevel társakkal az adott negyedévben. Bármily egyszerűnek is hangzik, drága barátaim, ezek az interjúk létfontosságúak. Ezek nélkül a tájékoztatások nélkül a püspök semmilyen más módon nem tud majd értesülni a szükséges tudnivalókról népe lelki és fizikai helyzetét illetően. Ne feledjétek: a szolgálattevel férfitestvérek a püspökséget és az elderek kvórumának elnökségét képviselik, ám nem helyettesítik azokat. A püspök és a kvórumelnök kulcsai jóval túlmutatnak a szolgálattevel ezen fogalmán.
- Mivel ez a jelentés merőben más, mint bármi, amit eddig benyújtottatok, hadd hangsúlyozzam, hogy *nekünk* az egyház központjában nem kell azt tudnunk, hogy *hogyan* vagy *hol* vagy *mikor* vesztitek fel a kapcsolatot a testvérekkel; minket csak az érdekel, hogy *ez valóban* megtörténik-e, és hogy minden tőletek telhető módon áldást hoztok-e rájuk.

Testvérek! Mennyből adott lehetőséget rejt ez magában számunkra egyházként az Isten előtti „tisztá és szeplo nélkül való [vallás]”⁸ szemléltetésére

– hogy viseljük „egymás terheit...”, hogy azok könnyűek lehessenek”, és hogy „megvigasztaljuk] azokat, akik vigasztalásra szorulnak”,⁹ hogy szolgáljunk az árváknak és özvegyeknek, a házásoknak és az egyedülállóknak, az erőseknek és a csüggedőknek, az elnyomottaknak és a hatalmasoknak, a boldogoknak és a szomorúaknak – egy szóval mindannyiunknak, egytől egyig, mivel mindannyiunknak szüksége van arra, hogy érezzük a barátság melengető kezét és halljuk a hit szilárd kijelentését. Azonban figyelmeztetek benneteket, hogy az új megnevezés, az új rugalmasság és a kevesebb jelentés szemernyi változást sem fog eredményezni a szolgálatunkban, ha nem arra szólító felkérésként tekintünk rá, hogy egy merészen új, szentebb módon gondoskodjunk egymásról, ahogy Nelson elnök az imént említette. Amikor lelki szemeinket a szeretet törvényének egyetemesebb megélésére fordítjuk, azon nemzedékek előtt rójuk le a tiszteletünket, akik éveken át szolgáltak ily módon. Hadd említsek meg egy friss példát az efféle odaadásra, annak reményében, hogy emberek seregei értik majd meg még jobban az Úr arra vonatkozó parancsolatát, hogy fivéreinkkel és nőtestvéreinkkel legyünk és erősítsük őket.¹⁰

Január 14-én, vasárnap, kicsivel délután 5 óra után fiatal barátaim, Brett és Kristin Hamblin kedélyesen beszélgettek az arizonai Tempe városában lévő otthonukban, miután Brett végzett az aznapi püspökségi szolgálatával, Kristin pedig öt gyermekük fáradhatatlan ellátásával.

Hirtelen Kristin, aki az előző évben látszólag sikeresen legyőzte a mellrákot, eszméletét vesztve összeesett. Brett azonnal kihívta a mentőket, akik a kikerkezésükkel kétségbeesetten próbálták újjáéleszteni a feleségét. Miközben Brett imádkozott és esdekelt, gyorsan

elintézett két telefonhívást: az egyikben az édesanyját hívta, hogy megkérje, segítsen a gyerekekkel, a másikban pedig Edwin Pottert, a házitanítóját. Ez utóbbi beszélgetés teljes egészében így zajlott:

Edwin, látva a számot a kijelzőn, így szólt a telefonba: „Szia, Brett, mi újság?”

Brett szinte üvöltötte a választ: „Légy szíves, gyere át – most rögtön!”

Mire Brett számolni kezdhetne volna az eltelt percekkel, papsági társa már ott is volt mellette, segített neki a gyerekekkel, majd pedig elfuvarozta Hamblin testvért a kórházba, a feleségét szállító mentőautó mögött sietve. A kórházban aztán, alig 40 perccel azután, hogy Kristin behunyta a szemét, az orvosok halottnak nyilvánították az asszonyt.

Brett zokogott, Edwin pedig egyszerűen a karjában tartotta és vele együtt sírt – hosszú, hosszú ideig. Amikor aztán magára hagyta, hogy Brett a többi ott lévő családtaggal gyászoljon, Edwin elment a püspök otthonába, hogy elmondja neki, mi történt. Ez a csodálatos püspök azon nyomban útnak indult a kórházba, míg Edwin visszament Hamblinéknél otthonába. Ott a feleségével, Charlotte-tal – aki szintén sietve érkezett – játszottak az öt, immár anya nélkül maradt, 12 és 3 év közötti gyermekkel. Megvacsoráztatták őket, tartottak egy rögtönzött énekelőadást, majd ágyba dugták a gyerekeket.

Brett később ezt mondta nekem: „Nem az a bámulatos ebben a történetben, hogy Edwin jött, amikor hívtam. Vészhelyzetben mindig vannak, akik készek segíteni. Nem; ebben a történetben az a bámulatos, hogy pont ő jutott eszembe. Mások is vannak a környezetünkben. Kristinnek egy bátyja és egy nővére is alig öt kilométerre lakik tőlünk. Remek püspökünk van, ő a legjobb. Edwinnel azonban olyan

a kapcsolatunk, hogy ösztönösen azt éreztem, őt kell hívnom, amikor segítség-re van szükségem. Az egyház szervezett módot biztosít arra, hogy még jobban tudjunk a második parancsolat szerint élni: hogy szeressünk, szolgáljunk, és olyan kapcsolatokat építsünk ki a fivéreinkkel és nőtestvéreinkkel, amelyek segítenek közelebb kerülnünk Istenhez.”¹¹

Edwin ezt mondta erről az élményről: „Holland elder, az az érdekes az egészben, hogy Brett régebb óta a mi családuknak házitanítója, mint én az övékének. Ez alatt az idő alatt mindig inkább barátként, semmint megbízásból látogatott minket. Nagyszerű példát mutatott, és megtestesíti mindazt, aminek egy tevékeny és törődő papságviselőnek lennie kell. A feleségem, a fiaim – mi nem úgy tekintünk rá, mint akinek minden hónap végén kötelező egy üzenetet hoznia nekünk; barátként gondolunk rá, aki ott lakik az utca végén, a sarkon túl, aki a világon bármit megtenne a családuknak megáldásáért. Örülök, hogy egy csekély részét

vissza tudtam fizetni annak az adósságnak, amellyel neki tartozom.”¹²

Testvérek, veletek együtt tisztelgek minden tömbtanító és gondnoksági kerületi tanító és házitanító és látogatótanító előtt, aki valaha is ily hithűen szeretett és szolgált a történelmünk folyamán. Azért imádkozunk ma, hogy minden férfi és nő – és minden idősebb fiatal férfi és fiatal nő – úgy távozzon erről az általános konferenciáról, hogy még mélyebb elkötelezettség éljen benne a mások iránti szívből jövő gondoskodásra, melyre egyedül Krisztus tiszta szeretete motiválja. Nem számít, mennyire érezzük magunkat korlátozva vagy alkalmatlannak – és mindannyiunknak vannak kihívásai –, mégis dolgozzunk vállalva a szőlőskert Urával,¹³ segítők kezét nyújtva mindnyájunk Istenének és Atyjának azon hatalmas feladatában, hogy imákat válaszoljon meg, vigaszt nyújtson, könnyeket szárítson fel és megerősítse az ellankadt térdeket.¹⁴ Ha így teszünk, azzal még inkább Krisztus olyan igaz tanítványai leszünk, amilyenek lennünk kell. Ezen a hűsvétvasárnapon szeressük egymást, amint Ő szeretett minket,¹⁵ ezért imádkozom Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Ralph Waldo Emerson, *The Conduct of Life* [Az élet irányítása] (1860), 268.
2. Lásd Tan és szövetségek 88:73.
3. Lukács 11:9.
4. János 13:34–35.
5. Lásd Tartásotok vele a kapcsolatot – bárhol, bármikor, bárhogy! *Liahóna*, 2018. jan. 7.
6. Móziás 23:18; lásd még Tan és szövetségek 20:53.
7. Lásd “Watching Over and Strengthening Members,” First Presidency letter, Dec. 10, 2001.
8. Jakab 1:27.
9. Móziás 18:8–9.
10. Lásd Tan és szövetségek 20:53.
11. Brett Hamblin, személyes levelezés, 2018. febr.
12. Edwin Potter, személyes levelezés, 2018. febr.
13. Lásd Jákob 5:70–72.
14. Lásd Tan és szövetségek 81:5.
15. Lásd János 15:12.

Jean B. Bingham
a Segítőegylet általános elnöke

A Szabadító módján való szolgálattétel

Örökkévaló testvéreinknek tett szeretetteljes szolgálattételünk által mutassuk ki Isten iránti hálánkat és szeretetünket.

Milyen csodálatos áldás az Istentől jövő folyamatos kinyilatkoztatás idejében élni! Miközben minden dolog visszaállításának idejét¹ várjuk és élvezzük, amely napjaink megjövendölt eseményei révén már eljött, illetve el fog jönni, a Szabadító második eljövételére készülünk.²

És van-e jobb módja a Vele történő találkozásra való felkészülésnek, mint az, hogy törekszünk Őhozzá *hasonlóvá* válni az egymásnak nyújtott szeretetteljes szolgálattétel által? Amint azt Jézus Krisztus ezen adományozási korszak kezdetén a követőinek tanította: „Ha szeretsz engem, szolgálj engem”³. A másoknak nyújtott szolgálatunk a tanítványságunkat, illetve az Isten és az Ő Fia, Jézus Krisztus iránti hálánkat és szeretetünket szemlélteti.

Olykor azt gondoljunk, valami hatalmas vagy hősiesség kell véghez vinnünk, hogy az a felebarátaink szolgálatának „számítson”. A szolgálat egyszerű tettei azonban mélyes hatásal lehetnek másokra – csakúgy, mint saját magunkra. Mit tett a Szabadító? Az engesztelés és a feltámadás Tőle kapott mennyei ajándéka révén – melyet ezen a gyönyörű húsvétvasárnapon

ünneplünk – „senki más nem volt hasonlóan mély hatással mindazokra, akik a földön éltek, és akik még ezután fognak élni”⁴. Ezzel együtt Krisztus mosolygott, beszélgetett, elkísért, meghallgatott, időt szakított, bátorított, tanított, táplált és megbocsátott. Szolgált családtagjait és barátait, felebarátait és idegeneket egyaránt, és meghívta ismerőseit és szeretteit, hogy élvezzék evangéliuma gazdag áldásait. A szolgálat és szeretet eme „egyszerű”

cselekedetei ma is a szolgálattételünk mintájául szolgálnak.

Mivel megadatott nektek a kiváltság, hogy szolgálattételi erőfeszítéseitekben a Szabadítót képviseljétek, tegyétek fel magatoknak a kérdést: „Hogyan oszthatom meg az evangélium világosságát ezzel az egyénnel vagy családdal? Minek a megtételére indít engem a Lélek?”

A szolgálattétel számtalan egyedi módon történhet. Akkor tehát miről ismerhető fel?

A szolgálattétel arról ismerhető fel, hogy az elderek kvórumának és a Segítőegyletnek az elnökségei imádságos lélekkel tanácskoznak a feladatokról. Arról, hogy a vezetők papírszeletkéik kiosztása helyett személyesen tanácskoznak az egyénekkel és családokkal, amikor megbízást adnak a szolgálattevő férfi- és nőtestvéreknek. Arról, hogy elmennek sétálni, összegyűlnek egy játékestre, felajánlják a szolgálatukat vagy akár együtt szolgálnak. Arról, hogy személyes látogatást tesznek vagy telefonon beszélnek vagy a neten csevegnek vagy üzeneteket váltanak. Arról, hogy átadnak egy születésnap üdvözlőlapot és szurkolnak egy focimeccsen. Arról, hogy megosztanak egy szentírást vagy egy általános konferenciai beszédből vett idézetet, amely jelentőségteljes lehet az adott egyén számára. Arról, hogy megbeszélnek egy evangéliumi kérdést és megosztják a bizonyosságukat, hogy tisztánlátást és békességet nyújtsanak. Arról, hogy részévé válnak valaki életének, és gondoskodnak róla. Arról a szolgálattételi interjúról is, melynek során érzékenyen és helyénvalóan megbeszéljük a szükségleteket és az erősségeket. Arról, hogy az egyházközösségi tanács megszervezi egy nagyobb szükséglet kielégítését.

Az efféle szolgálattétel erősített meg egy nőtestvért, aki a szülővárosától távolra költözött, amikor a férje

posztgraduális képzést kezdett. Nem működött a telefonja, és gondoskodnia kellett a kisbabájáról, de nem ismerte ki magát az új lakhelyén, és teljesen elveszve és egyedül érezte magát. Egyszer csak minden előzetes bejelentés nélkül ott termett nála egy segítőegyleti nőtestvér, kezében egy pár babacipővel, aki aztán mindkettejüket beültette az autójába, és elvitte őket bevásárolni. A hálás nőtestvér így számolt be erről: „Ő volt a mentőangyalom!”

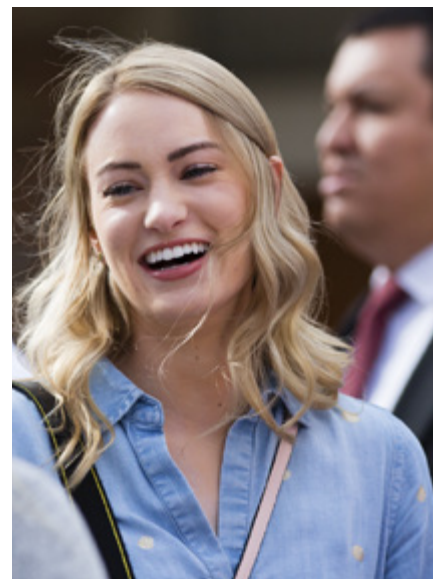
Az igaz szolgálattételt szemléltette az az idősebb afrikai nőtestvér, aki egy olyan nőtestvér felkutatását kapta feladatul, aki már jó ideje nem látogatta az egyházi gyűléseket. Amikor elment hozzá, azzal szembesült, hogy az asszonyt megverték és kirabolták, alig volt ennivalója, és nem volt olyan ruhája, amelyet helyénvalónak tartott volna a vasárnapi egyházi gyűlésekre. A szolgálattételre hozzá kijelölt nő figyelő füllel, a kertje terményeivel és a barátságával érkezett hozzá, valamint szentírásokat hozott neki, melyeket olvashat. A „hiányzó” nőtestvér nem sokára visszatért az egyházba, most pedig már elhívása is van, mert tudja, hogy szeretik és értékelik.

A Segítőegylet efféle erőfeszítései a most újrászervezett elderek kvórumával egyesítve olyan egységet fognak eredményezni, amely káprázatos eredményekkel járhat. A szolgálattétel egyetlen összehangolt erőfeszítés lesz annak a papsági kötelességnek a beteljesítésére, hogy „minden egyháztag házáat meglátogass[ák]”, és „hogymindig őrkdj[enek] az egyház felett, és velük legyen[ek] és erősíts[ék] őket”⁵; valamint a Segítőegylet azon céljának elérésére, hogy segítsenek egymásnak felkészülni az örökkévaló élet áldásaira.⁶ A püspök irányítása alatt együtt munkálkodva az elderek kvórumának és a Segítőegyletnek az elnökségei sugalmazást

kaphatnak, amikor a lehető legjobb módon törekednek arra, hogy őrkdjenek minden egyén és család felett, valamint gondoskodjanak róluk.

Hadd mondjak egy példát! Egy édesanyát rákkal diagnosztizáltak. Nemsokára meg is kezdte a kezelést, a segítőegyleti nőtestvérek pedig azon nyomban munkához láttak: megtervezték, hogyan tudnának a legjobban segíteni az étellekkel, a kórházi fuvarokkal, illetve más módokon támogatást nyújtani. Rendszeresen látogatták, vidám társaságot biztosítva számára. Ugyanakkor a melkisédeki papság kvóruma szintén a tettek mezejére lépett. Munkájukkal hozzájárultak egy átalakított hálószoba és fürdőszoba megvalósulásához, hogy könnyebbé tegyék a beteg nőtestvér ellátását. A fiatal férfiak szintén kétkezi munkájukkal segítették ezt a jelentős erőfeszítést. A fiatal nők is beszálltak: vidám szívvel szervezték meg a kutya mindennapos sétáltatását. Az idő múlásával az egyházköztség folytatta a szolgálattételt, szükség szerint hozzátéve és módosítva azt. Egyértelműen a szeretet munkája volt ez, mely során minden egyháztag hozzájárult valamivel, egységesen tanúsítva törődést olyan egyedi módokon, amelyek nemcsak a szenvedő nőtestvért, hanem családját minden egyes tagját is megáldották.

Hősies erőfeszítése ellenére a nőtestvér végül alulmaradt a rákkal vívott küzdelemben, és hamarosan végső nyugalomra helyezték. Vajon az egyházközség megkönnyebbülten fellélegzett, jól elvégzettnek tekintve a munkáját? Nem; a fiatal nők továbbra is sétáltatják a kutyát, a papsági kvórumok továbbra is szolgálják az apát és a családot, a segítőegyleti nőtestvérek pedig továbbra is szeretettel karolják fel őket és mérik fel az erősségeket és a szükségleteket. Testvérek, ezt jelenti a szolgálattétel – ezt jelenti úgy szeretni, ahogyan a Szabadító!

E sugalmazott bejelentések egy másik áldása az, hogy a 14 és 18 év közötti fiatal nőknek lehetőségük adódik részt venni a szolgálattételben a segítőegyleti nőtestvérek társaként, éppen úgy, ahogyan a velük egyidős fiatal férfiak szolgálattételi társakként szolgálnak a melkisédeki papsági fiverekkel. A fiatalok megoszthatják páratlan ajándékaikat, és lelkiileg növekedhetnek, miközben a felnőttek oldalán szolgálnak a szabadítás munkájában. A fiatalok bevonása a szolgálattételi feladatokba fokozhatja a Segítőegylet és az elderek kvóruma másokról való gondoskodását azáltal, hogy növeli a részt vevő egyháztagok számát.

Amikor az általam ismert rendkívüli fiatal nőkre gondolok, az izgatottság érzése vesz erő rajtam azon segítőegyleti nőtestvérek miatt, akiknek kiváltsága lesz, hogy áldást hozzon rájuk egy fiatal nő lelkesedése, tehetségei és lelki érzékenysége, miközben válllvetve szolgálnak, illetve nekik nyújtanak szolgálattételt. És amiatt is épp olyan nagy öröm tölt el, hogy a fiatal nők lehetőséget kapnak arra, hogy a Segítőegyletben lévő nőtestvéreik mentorálják és tanítsák és megerősítsék őket. Az Isten királysága építésében való részvétel e lehetősége hatalmas előnnyel jár majd a fiatal nők számára; segítségükre lesz, hogy felkészültebbek legyenek szerepük betöltésére vezetőként az egyházban és a közösségben, illetve ahogyan

a családjukban megteszik a maguk részét. Amint azt Bonnie L. Oscarson nőtestvér tegnap megosztotta, a fiatal nők „hasznossá *akarják* tenni magukat. Tudniuk kell, hogy értékelik őket, és hogy nélkülözhetetlenek a szabadítás munkájában.”⁷

Valójában a fiatal nők már most is nyújtanak szolgálattételt másoknak, külön felkérés vagy harsonaszó nélkül. Egy ismerős család több száz kilométerre költözött egy új településre, ahol nem ismertek senkit. Már az első héten megjelent az ajtajuk előtt egy tányér sütivel egy 14 éves lány az új egyházközségükből, és köszöntötte őket a szomszédságban. Mosolygó édesanyja készséges sofőrként állt mögötte, támogatva lánya szolgálattételre irányuló vágyát.

Egy másik édesanyja egy nap aggódott, amiért 16 éves lánya még nem ért haza a szokásos időben. Amikor a lány végre megjött, az anya némi bosszúsággal faggatta arról, hogy merre járt. A 16 éves lány szinte restelkedve felelte, hogy virágot vitt egy közelben lakó özvegynek. Felfigyelt a magányosnak tűnő idősebb nőtestvérré, és késztetést érzett rá, hogy meglátogassa. Az anya teljes támogatását élvezve a fiatal nő folytatta az idős asszony látogatását. Jó barátokká váltak, és szeretetteljes kapcsolatuk éveken át folytatódott.

E fiatal nők mindegyike – és még számtalan hozzájuk hasonló – felismeri mások szükségletét, és azon munkálkodik, hogy ellássa azt. A fiatal nőkben természetes vágy él a gondoskodásra és a megosztásra, amely megfelelő irányt vehet, amikor egy felnőtt nőtestvérrel közösen végzik a szolgálattételt.

Amikor az életkorunktól függetlenül átgondoljuk, miként szolgálhatnánk a leghatékonyabban, tegyük fel ezt a kérdést: „Mire van szüksége az illetőnek?” Ha e kérdéshez a szolgálat iránti őszinte vágy társul, akkor a Lélek annak megtételére vezet majd minket, ami felemeli és megerősíti az egyént. Számtalan történetet hallottam olyan fivérekről és nőtestvérekről, akiket megáldott a befogadás és üdvözlés egyszerű gesztusa az istentiszteleten, egy figyelmes ímélt vagy sms, egy személyes megkeresés egy nehéz időszakban, meghívás egy csoportos tevékenységen való részvételre, vagy segítség felajánlása egy kihívást jelentő helyzetben. Az egyedülálló szülőknek, az új megtérteknek, a kevésbé tevékeny egyháztagnak, az özvegyeknek vagy a küszködő fiataloknak kiemelt figyelemre és segítségre lehet szükségük a szolgálattevő férfi- és nőtestvérektől. Az elderek kvórumának és a segítőegyletnek az elnökségei közti egyeztetés pedig

elősegíti, hogy pontosan a megfelelő megbízások szülessenek.

Az igaz szolgálattétel végső soron egyenként valósul meg, mozgatórugójaként pedig a szeretet szolgál. Az őszinte szolgálattételben rejlő érték és érdem és csoda az, hogy igazán életeket változtat meg! Amikor a szívünk nyitott és kész szeretni és befogadni, bátorítani és vigasztalni, akkor szolgálattételünk ereje ellenállhatatlan lesz. Ha mozgatórugójaként a szeretet szolgál, akkor csodák történnek majd, mi pedig módot fogunk találni arra, hogy behozzuk „hiányzó” nőtestvéreinket és fivéreinket Jézus Krisztus evangéliumának mindent magába fogadó ölelésébe.

A Szabadító jelenti a példánkat mindenben – nemcsak abban, hogy mit kell tennünk, hanem abban is, hogy *miért*.⁸ „Földi élete egyfajta felkészítés volt számunkra – arra, hogy egy kicsit magasabbra emeljük a tekintetünket, hogy megfelelkezzünk a saját gondjainkról, és [hog]y kezünket nyújtsuk mások felé.”⁹ Amikor élünk annak lehetőségével, hogy teljes szívvel szolgálatot tegyünk a nőtestvéreinknek és a fivéreinknek, akkor megáldatunk azzal, hogy lelkileg kifinomultabbá válunk, jobban ráhangolódunk Isten akaratára, és jobban megértjük tervét, melynek célja, hogy minden egyes ember visszatérjen Őhozá. Könnyebben felismerjük az áldásait, és hön vágyunk majd arra, hogy ezeket az áldásokat másokra is kiterjesszük. Szívünk a hangunkkal összhangban énekl majd:

*Hadd szeressem testvéreimet,
Ahogy Te szeretsz engem.
Mindig Téged szolgáltnálak,
Adj ehhez erőt nekem.
Hadd szeressem testvéreimet –
Lásd, követlek, Uram!*¹⁰

Dieter F. Uchtdorf elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Örökkévaló testvéreinknek tett szeretetteljes szolgálattételünk által mutassuk hát ki Isten iránti hálánkat és szeretettünket.¹¹ Ez az egység olyan érzését fogja eredményezni, amelyet az ősi Amerika népe élvezett 100 éven át, miután a Szabadító megjelent a földjükön.

„És lőn, hogy nem volt viszálykodás... Isten szeretete miatt, mely az emberek szívében lakozott.

...nem volt irigykedés, sem viszálykodások...; és bizonyos, hogy nem lehetett volna náluk boldogabb nép mindazon emberek között, akiket Isten keze teremtett.”¹²

Örömmel teszem személyes tanúbizonyságomat arról, hogy ezeket a kinyilatkoztatott változásokat Isten sugallta, és hogy amikor készséges szívvel befogadjuk azokat, akkor felkészültebbek leszünk, hogy eljövetelekor találkozunk az Ő Fiával, Jézus Krisztussal. Közelebb kerülünk ahhoz, hogy sioni nép legyünk, és mindent felülmúló örömet érzünk majd azokkal együtt, akiket segítettünk a tanítványság ösvényén járva. Buzgón és alázatosan imádkozom azért, hogy így cselekedjünk. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Apostolok cselekedetei 3:19–21.
2. Lásd Robert D. Hales: Előkészületek a visszaállításra és a második eljövételre: „Feletted lesz a kezem”. *Liahóna*, 2005. nov. 88–92.
3. Tan és szövetségek 42:29.
4. Az élő Krisztus: Az apostolok bizonyossága. *Liahóna*, 2017. máj., belső elülső borító.
5. Tan és szövetségek 20:47, 53.
6. Lásd 2. kézikönyv: *Az egyház igazgatása* (2010). 9.1.1.
7. Bonnie L. Oscarson: Fialat nők az Úr munkájában. *Liahóna*, 2018. máj. 38.
8. Lásd Efézusbeliek 5:2.
9. Russell T. Osguthorpe, “What If Love Were Our Only Motive?” (Brigham Young University devotional, Mar. 8, 2011), 7, speeches.byu.edu.
10. Lásd, követelek, Uram. *Himnuszok*, 140. sz.
11. Lásd Móziás 2:17.
12. 4 Nefi 1:15–16.

Ímhol az ember!

Akik megtalálják a módját, hogy igazán meglássák az Embert, azok az élet legnagyobb örömeinek kapujára és az élet legmélyebb gyötrelmeinek balzsamára lelnek rá.

Szeretett testvéreim, drága barátaim, hálás vagyok, hogy itt lehetek veletek ezen a csodálatos általános konferencia hétfőjén! Harriet és én veletek együtt örvendezünk, hogy támogathatjuk Gong eldert és Soares eldert, valamint a többi férfi- és nőtestvért, akik jelentős új elhívásokat kaptak ezen az általános konferencián.

Bár hiányzik nekem drága barátom, Thomas S. Monson elnök, szeretem és

támogatom prófétánkat és elnökünket, Russell M. Nelsont, valamint a nemeslelkű tanácsosait.

Azért is hálás vagyok, és megiszteltetésnek veszem, hogy újra szorosabban együtt dolgozhatok szeretett Fivéreimmel a Tizenkettek Kvórumában.

Legfőképpen pedig azért érzek mély alázatot és azért vagyok nagyon boldog, mert Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagja lehetek, ahol férfiak, nők és gyermekek milliói állnak készen arra, hogy *ott emeljenek, ahol éppen állnak* – bármely feladatkörben vagy elhívásban –, és Isten királyságát építve teljes szívükkel törekednek szolgálni Istent és az Ő gyermekeit.

Szent nap ez a mai. Húsvét vasárnapja van, amikor arról a dicsőséges reggelről emlékezünk meg, amelyen Szabadítónk széttörte a halál kötelékeit¹, és győzedelmesen előjött a sírból.

A történelem legnagyobb napja

Nemrég feltettem a kérdést az internetnek: „Melyik nap változtatta meg leginkább a történelem menetét?”

A válaszok között voltak meglepőek és különösek, de jó meglátásokkal szolgálók és gondolatébresztők is. Ott

volt közöttük az a nap, amikor egy őskori aszteroida becsapódott a Yucatán-félszigetbe; és az, amikor 1440-ben Gutenberg János elkészült a nyomdagépével; aztán természetesen az a nap is, amikor a Wright fivérek 1903-ban megmutatták a világnak, hogy az ember igenis tud repülni.

Ha nektek tennék fel ugyanezt a kérdést, ti mit válaszolnátok?

Az én elmémben világosan kirajzolódik a válasz.

A történelem legfontosabb napjának megtalálásához vissza kell mennünk ahhoz a majdnem 2000 évvel ezelőtti estéhez a Gecsemáné kertjében, amikor Jézus Krisztus hó imát mondván letérdelt, és felajánlotta magát váltságul a bűneinkért. E páratlan testi és lelki szenvedéssel járó nagy és végtelen áldozat során következett be az, hogy Jézus Krisztusnak, magának Istennek, minden pórúsából vér fakadt. Tökéletes szeretetéből adódóan mindenét odaadta, hogy mi mindent megkaphassunk. Emberfeletti áldozata – mely nehezen felfogható, mely inkább csak a teljes szívünkkel és elménkkel érezhető – arra emlékeztet minket, hogy milyen egyetemes hálával tartozunk Krisztusnak az Ő isteni ajándékáért.

Azon az éjjelen Jézust később vallási és politikai előljárók elé vitték, akik kigúnyolták, megverték és szégyenteljes

halálra ítélték Őt. Gyötrelmek közepette függött a kereszten, mígnem végre „elvégeztetett”². Élettelen testét egy kölcsönvett sírkamrába helyezték. Aztán a harmadik nap reggelén Jézus Krisztus, a Mindenható Isten Fia, dicsőséges, ragyogó, fényes és pompás feltámadt lényként előjött a sírból.

Igen, sok olyan esemény van a történelemben, amely nagymértékben hatással volt a nemzetek és népek sorsára. Azonban ezek összességükben sem érhetnek fel annak jelentőségével, ami ezen az első húsvéti reggelen történt.

Mi teszi Jézus Krisztus végtelen áldozatát és feltámadását a történelem legfontosabb eseményévé – világháborúknál, világkatasztrófáknál és az egész életünket megváltoztató tudományos felfedezéseknél is befolyásosabbá?

Jézus Krisztus miatt újra élhetünk

A válasz két olyan hatalmas és leküzdhetetlen kihívásban rejlik, mellyel mindannyian szembenézünk.

Először is, mindannyian meghalunk. Legyetek bármilyen fiatalok, szépek, egészségesek vagy óvatosak, egy napon élettelené válik majd a testetek. A barátaitok és a családtagjaitok gyászolni fognak. Azonban visszahozni nem tudnak titeket.

Mindazonáltal, Jézus Krisztus miatt a halálotok átmeneti lesz. Lelketek egy nap újra egyesül majd a testetekkel. Ez a feltámadt test nem lesz kitéve a halálnak,³ és ti fájdalomtól és fizikai szenvedéstől mentesen éltek majd az örökkévalóságokban.⁴

Erre Jézus, a Krisztus miatt kerül sor, aki letette az életét, majd újra felvette azt.

Mindazokért tette ezt, akik hisznek Őbenne.

Mindazokért tette ezt, akik nem hisznek Őbenne.

Sőt, még azokért is, akik gúnyolják, csúfolják és átkozzák a nevét.⁵

Jézus Krisztus miatt Istennel élhetünk

Másodszor, mindannyian követünk el bűnt. Bűneink örökre visszatartanak minket attól, hogy Istennel éljünk, mivel „semmi tisztátalan dolog nem kerülhet be a királyságába”⁶.

Ennek eredményeként minden férfi, nő és gyermek kizárattott a színe előtt – egészen addig, amíg Jézus Krisztus, a szeplőtelen Bárány, fel nem ajánlotta életét, váltságul a bűneinkért. Mivel Jézus semmivel nem tartozott az igazságosságnak, megfizethette a mi tartozásunkat, és eleget tehetett az igazságosság követelményeinek minden lélekért. Ebbe ti és én is beletartozunk.

Jézus Krisztus megfizette a bűneink árát.

Az összesét.

A történelem eme legfontosabb napján Jézus, a Krisztus kitarta a halál kapuit, és félreállította azokat az akadályokat, amelyek miatt nem léphetünk be az örökké tartó élet szent és megszentelt csarnokaiba. Urunk és Szabadítónk miatt ti és én megkapjuk a legdrágább és legértékesebb ajándékot: a múltunktól függetlenül bűnbánatot tarthatunk, és Mennyei Atyánk hithű gyermekeitől körülveve követhetjük a celesztialis világossághoz és dicsőséghoz vezető ösvényt.

Miért örvendezünk?

Ezt ünnepeljük húsvét vasárnapján – az életet ünnepeljük!

Jézus Krisztus miatt fel fogunk támadni a halál kétségbeeséséből, és a túlradó öröm és túlcorduló hála könnyeit ontva karjainkba vonjuk majd a szeretteinket. Jézus Krisztus miatt örök lényként létezünk majd, vég nélküli világokon át.

Jézus, a Krisztus miatt a bűneink nem csupán eltörölthetnek, hanem el is felejtődhetnek.

Tisztává és felmagasztosulttá válhatunk.

Szentté.

Szeretett Szabadítónk miatt örökké ihatunk az örök életre buzó víz forrásából.⁷ Örökkévaló Királyunk palotáiban lakhatunk mindörökkre, elképzelhetetlen dicsőségben és tökéletes boldogságban.

Vajon látjuk azt, akiről azt mondták, hogy „Ímhol az ember”?

Mindezek dacára sokan vannak ma a világban, akik vagy nem tudnak arról a becses ajándékról, melyet Jézus Krisztus adott nekünk, vagy nem hisznek abban. Lehet, hogy már hallottak Jézus Krisztusról, és történelmi alakként ismerik Őt, ám mégsem látják Őt a maga valójában.

Amikor erre gondolok, az jut eszembe, ahogy a Szabadító a halála előtt mindössze néhány órával ott állt Júdea római helytartója, Poncius Pilátus előtt.

Pilátus szigorúan világi szempontból tekintett Jézusra. Pilátusnak elvégzendő munkája volt, mely két fő feladatból

állt: begyűjteni az adókat Rómának és fenntartani a békét. Most a zsidó Szanhedrin egy olyan férfit hozott elé, aki állításuk szerint mindkettőt akadályozta.⁸

Foglyának kivallatása után Pilátus azt mondta: „Én nem találok benne semmi bűnt.”⁹ Azonban úgy érezte, hogy el kell csitítania Jézus vádlóit, ezért Pilátus egy helyi hagyományhoz fordult, mely szerint húsvét idején el lehetett engedni egy foglyot. Vajon nem inkább Jézust engedtetnék el vele Barabbás, a hírhedt rabló és gyilkos helyett?¹⁰

A forrongó tömeg azonban azt követelte, hogy Pilátus Barabbást engedje el, Jézust pedig feszítse meg.

„Miért? – kérdezte Pilátus. – Mi rosszat cselekedett?”

Ők azonban csak még hangosabban kiabáltak: „Feszítsd meg őt!”¹¹

A csöcselék lecsillapítására tett utolsó kísérletként Pilátus elrendelte, hogy katonái ostorozzák meg Jézust.¹² Ezt meg is tették, véresre és sebesre verve Őt. Kigúnyolták, töviskoronát helyeztek a fejére és bíbor köntösbe öltöztették.¹³

Pilátus talán azt gondolta, hogy ez majd kielégíti a csöcselék vérszomját. Talán megkönyörülnek az emberen. „Ímé kihozom őt néktek – mondta Pilátus –, hogy értsétek meg, hogy nem találok benne semmi bűnt. [...] Ímhol az ember!”¹⁴

Isten Fia ott állt a testben Jeruzsálem népe előtt.

Jézust látták ugyan, de az igazi valóját nem látták meg Benne.

Nem volt szemük a látásra.¹⁵

Bizonyos értelemben nekünk is feladatunk, hogy meglássuk az Embert. A világban eltérő vélemények vannak Őróla. Az ősi és a mai próféták bizonyosságot tesznek arról, hogy Ő Isten Fia. Én is így teszek. Jelentős és fontos az, hogy mi magunk is mindannyian eljussunk ennek felismerésére. Mit láttok tehát, amikor átgondoljátok Jézus Krisztus életét és szolgálattételét?

Akik megtalálják a módját, hogy igazán meglássák az Embert, azok az élet legnagyobb örömeinek kapujára és az élet legmélyebb gyötrelmeinek balszamára lelnek rá.

Amikor tehát bánat és fájdalom vesz körül benneteket, lássátok meg az Embert!

Amikor elveszve és elfelejtve érzitek magatokat, lássátok meg az Embert!

Amikor elkeseredettek, elhagyatottak, kétkedőek, sérültek vagy legyőzöttek vagytok, lássátok meg az Embert!

Ő meg fog vigasztalni titeket.

Meggyógyít majd, és értelmet ad az utatoknak. Kitölti rátok a Lelkét, és rendkívüli örömmel fogja megtölteni a szíveteket.¹⁶

„Erőt ad a megfáradottnak, és az erőtlent erejét megsokasítja.”¹⁷

Amikor már igazán megláttuk az Embert, akkor tanulunk Róla, és megpróbáljuk az Övéhez igazítani az életünket. Bűnbánatot tartunk, igyekszünk finomítani a természetünkön, és

JEGYZETEK

1. Lásd Móziás 15:23.
2. János 19:30.
3. Lásd Alma 11:45.
4. Lásd Jelenések 21:4.
5. Lásd 1 Korinthusbeliek 15:21–23.
6. 3 Nefi 27:19.
7. Lásd János 4:14.
8. Lásd Lukács 23:2.
9. János 18:38. Pilátus megpróbálta Heródes Antipáshoz továbbítani az ügyet, hogy ne neki kelljen elítélnie Jézust. Ha Heródes, aki annak idején halálra ítélte Keresztelő Jánost (lásd Máté 14:6–11), elítélte volna Jézust, akkor Pilátus meglehetne volna, hogy egyszerűen csak jóváhagyja az ítéletet, helyi ügynek nyilvánítva azt, melyhez azért adta beleegyezését, hogy fenntartsa a békét. Jézus azonban egy szót sem szolt Heródeshez (lásd Lukács 23:6–12), így Heródes visszaküldte Őt Pilátushoz.
10. Lásd Márk 15:6–7; János 18:39–40. Egy, az Újszövetséget jól ismerő tudós azt írja: „Úgy tűnik, hagyomány volt, hogy hívsvétkor a római helytartó átadott a zsidó népnek egy hírhedt rabot, akit már halálra ítélték” (Alfred Edersheim, *The Life and Times of Jesus the Messiah* [1899], 2:576). A *Barabbás* név azt jelenti: „az atya fia”. Érdekes annak ironiája, hogy Jeruzsálem népe e két férfi között választhatott.
11. Lásd Márk 15:11–14.
12. A megostorozás olyan rettenetes volt, hogy „köztes halálnak” nevezték (Edersheim, *Jesus the Messiah*, 2:579).
13. Lásd János 19:1–3.
14. János 19:4–5.
15. Korábban Jézus már megjegyezte, hogy „megkövéredett e népnek szíve, és füleikkel nehezen hallottak, és szemeiket behunyták; hogy valami módon ne lássanak szemeikkel, és ne halljanak füleikkel, és ne értsenek szívükkel, és meg ne térjenek, és meg ne gyógyítsam őket”. Aztán gyengéden így szolt a tanítványaihoz: „A ti szemeitek pedig boldogok, hogy látnak; és a ti füleitek, hogy hallanak” (Máté 13:15–16). Mi vajon hagyni fogjuk-e, hogy szívünk megkeményedjen, vagy inkább kinyitjuk a szemünket és a szívünket, hogy valóban megláthassuk az Embert?
16. Lásd Móziás 4:20.
17. Ésaías 40:29.
18. Lásd Dieter F. Uchtdorf: A halandóság kalandja. (Világmeretű áhítat fiatal felnőtteknek, 2018. jan. 14.), broadcasts.lds.org.
19. 2 Nefi 25:26.

mindennap egy kicsit közelebb kerülni Óhozzá. Bízunk Őbenne. Azzal mutatjuk ki az Iránta érzett szeretetünket, hogy betartjuk a parancsolatait és szent szövetségeink szerint élünk.

Más szóval az Ő tanítványaivá válunk.

Az Ő finomító világossága átítatja lelkünket. Kegyelme felemel minket. Terheink könnyebbé tétetnek, békességünk elmélyül. Ha valóban meglátjuk az Embert, akkor egy olyan áldott jövő ígérését kapjuk, mely inspirál és megtart minket az élet útjának kanyarjain és bukkanóin át. Visszatekintve látni fogjuk majd, hogy van egy isteni minta, és a pontok tényleg összekapcsolódnak.¹⁸

Ha elfogadjátok az áldozatát, és az Ő tanítványává váltok, majd végül földi utatok végéhez értek, akkor mivé lesznek az ebben az életben elviselt gyötrelmeitek?

El fognak tűnni.

A sok csalódás, árulás és üldöztetés, melyekkel szembenéztetek?

Eltűnnek.

A szenvedés, a szívfájdalom, a bűntudat, a szégyen és a kín, melyet átéltetek?

Eltűnnek.

A feledés homályába merülnek.

Csoda-e hát, hogy „Krisztusról beszélünk, Krisztusban örvendezünk, Krisztusról prédikálunk, Krisztusról profétálunk..., hogy gyermekeink tudhassák, milyen forráshoz forduljanak bűneik bocsánatáért”¹⁹?

Csoda-e, hogy teljes szívünkben igyekezzünk meglátni az Embert?

Szeretett testvéreim, bizonyosságot teszek arról, hogy az emberiség történelmének legfontosabb napja az a nap volt, amikor Jézus Krisztus, Isten élő Fia, győzelmet aratott a halál és a bűn felett Isten minden gyermeke számára. A ti életek és az én életem legfontosabb napja pedig az a nap, amikor megtanultuk meglátni az Embert; amikor a valódi mivoltában látjuk Őt; amikor teljes szívünkkel és elménkkel részesülünk az Ő engesztelő hatalmában; amikor újult lelkesedéssel és erővel elkötelezzük magunkat az Ő követése mellett. Legyen ez olyan nap, amely újra és újra felbukkan az életünkben!

Bizonyosságomat és áldásomat hagyom veletek, hogy ha igazán meglátjuk az Embert, akkor értelmet, örömet és békességet találunk ebben a földi életben, és örök életet az eljövendő világban. Jézus Krisztus szent nevében, amen. ■

Gérald Caussé püspök
elnöklő püspök

Ez teljes mértékben az emberekről szól

Az egyház teljes mértékben rólatok szól, az Úr tanítványairól – azokról, akik szeretik és követik Őt, és akik magukra vették az Ő nevét.

Miközben a pompás Franciaországi Párizs templom építését készítettük elő, egy olyan élményben volt részem, melyet soha nem fogok elfelejteni. 2010-ben, amikor rátaláltunk a templom telkére, a város polgármestere találkoztót kért tőlünk, hogy jobban megismerhesse az egyházunkat. Ez a találkozó sorsdöntő lépést jelentett az építési engedély megszerzéséhez. Aprólékosan összeállítottunk egy prezentációt, benne számos utolsó napi szent templom lenyűgöző képével. Szívből reméltem, hogy építészeti szépségük ráveszi a polgármestert a projektünk támogatására.

Meglepetésemre a polgármester jelezte, hogy prezentációnk megtekintése helyett ő és a csapata inkább saját maguk járnának utána annak, hogy milyen egyház is vagyunk. A következő hónapban meghívtak minket, hogy térjünk vissza, és hallgassuk meg a városi tanács egyik tagjának a beszámolóját, aki mellesleg egyben vallástörténeti professzor is volt. A hölgy így szólt: „Elsősorban azt szeretnénk volna megérteni, hogy kik az önök egyházának tagjai. Először elmentünk egy úrvasorai gyűlésükre. Leültünk a kápolna

hátuljában, és gondosan megfigyeltük a gyülekezetet alkotó embereket és a viselkedésüket. Azután találkoztunk a szomszédaikkal – a cövekközpontjuk környékén lakókkal –, és megkérdeztük tőlük, hogy milyen emberek maguk, mormonok.”

„És milyen következtetésekre jutottak?” – kérdeztem kicsit aggódva. Így felelt: „Felfedeztük, hogy Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus

Egyháza van a legközelebb Jézus Krisztus eredeti egyházához, közelebb, mint bármely másik egyház, amelyet ismerünk.” Már majdnem tiltakoztam, mondván: „Ez nem teljesen helytálló! Ez nem az ahhoz legközelebbi egyház; ez maga Jézus Krisztus egyháza – ugyanaz az egyház, az igaz egyház!” Azonban visszafogtam magam, és inkább elmondtam magamban egy hálaadó imát. A polgármester ezt követően tájékoztatott minket, hogy annak alapján, amire jutottak, neki és csapatának nincs kifogása az ellen, hogy templom épüljön a közösségük területén.

Ahogy ma visszagondolok erre a csodálatos élményre, hálás vagyok a polgármester bölcsességéért és tisztánlátásáért. Tudta, hogy az egyház megértésének kulcsa nem abban rejlik, hogy megnézik épületeinek külső megjelenését, vagy akár jól megszervezett intézményként tekintenek rá, hanem az, ha hithű tagjainak millióin keresztül tekintenek rá, akik mindennap igyekeznek követni Jézus Krisztus példáját.

Az *egyház* meghatározását levezethetjük a Mormon könyvének ezen soraiból: „És azokat, akik Jézus nevében megkeresztelkedtek [vagyis az Úr tanítványait], Krisztus egyház[ának] nevezték.”¹

Másképp fogalmazva: az egyház teljes mértékben az emberekről szól. Rólatok szól, az Úr tanítványairól, akik szeretik és követik Őt, és akik szövetség által magukra vették az Ő nevét.

Russell M. Nelson elnök egyszer egy szép autóhoz hasonlította az egyházat. Mindannyian szeretjük, ha a járművünk tiszta és ragyog. Azonban az autó célja nem az, hogy vonzó masinaként kitéjjen, hanem az, hogy elvigye a benne ülő *embereket*.² Ugyanígy egyháztagnaként mi is értékeljük, ha csoda szép, tiszta és jól karbantartott helyeken hódolhatunk, és azt is élvezzük,

ha jól működő programjaink vannak. Azonban ezek csupán támogatási rendszerek. Egyetlen célunk, hogy Isten minden egyes fiát és leányát hívjuk, hogy jöjjenek Krisztushoz, és aztán utat mutassunk nekik a szövetség ösvényén. Ennél semmi nem fontosabb. A munkánk teljes mértékben az emberekről és a szövetségekről szól.

Hát nem csodálatos, hogy a név, mely kinyilatkoztatás által adatott a visszaállított egyháznak, összeköti az összes evangéliumi szövetség két legfontosabb elemét? Az első *Jézus Krisztus* neve. Ez az egyház az Ővé, és az Ő megszentelő engesztelése és szövetségei jelentik az egyetlen utat a szabaduláshoz és a felmagasztosuláshoz. A második név *ránk* utal: a szentekre, vagyis az Ő tanúira és tanítványaira.

Amikor Franciaországban cöveknökként szolgáltam, megtanultam annak fontosságát, hogy az emberekre összpontosítsunk. Szolgálatom elején nagyon becsvágyó céljaim voltak a

cöveket illetően: új egyházközségek létrehozása, új gyülekezeti házak építése, és még az is, hogy templom épüljön a területünkön. Amikor hat évvel később felmentettek, ezen célkitűzések egyike sem valósult meg. Ezt teljes kudarcként is felfoghattam volna, azonban e hat év leforgása alatt egészen átalakultak a céljaim.

Ahogy a felmentésem napján ott ültem az emelvényen, elárasztott a hála és a siker mély érzése. Ránéztem a jelen lévő egyháztagnak százainak arcára. Mindegyikükkel kapcsolatban fel tudtam idézni egy lelki élményt.

Ott voltak azok a fivérek és nőtestvérek, akik beléptek a keresztelés vizébe; azok, akiknek aláírtam az első ajánlását, hogy részesülhessenek a templom szent szertartásaiban; és azok a fiatalok és házaspárok, akiket teljes idejű misszionáriusként korábban elválasztottam vagy felmentettem. Voltak még sokan mások, akiknek akkor szolgáltam, amikor próbatételeken és gyötrelmeken mentek keresztül az életükben. Mindegyikük iránt mély testvéri szeretetet éreztem. Tiszta örömmel lettem a szolgálatukban, és örvendeztem a Szabadító iránti fokozott hűségükben és a Belé vetett fokozott hitükben.

M. Russell Ballard elnök azt tanította: „Egyházi elhívásainkban nem a jelentés szereplő statisztika, vagy a megtartott gyűlések a legfontosabbak, hanem az, hogy az egyes embereket – egyenként szolgálva őket, ahogy a Szabadító tette – felemeltük-e, bátorítottuk-e és végül megváltoztattuk-e.”³

Drága fivéremeim és nőtestvéreim, vajon tevékenyek vagyunk az evangéliumban, vagy csupán elfoglaltak az egyházban? A kulcs az, hogy minden dologban a Szabadító példáját kövessük. Ha ezt tesszük, akkor természetes módon az egyének megszabadítására

fogunk összpontosítani, nem pedig feladatok elvégzésére és programok kivitelezésére.

Megkérdeztétek már magatoktól, hogy milyen lenne, ha a Szabadító jövő vasárnap ellátogatna az egyházközségekbe vagy gyülekezetetekbe? Mit tenne? Vajon aggasztaná az, hogy elég jók-e a szemléltetőeszközök, vagy hogy megfelelően vannak-e elhelyezve az osztályban a székek? Vagy talán valakit, akit szerethet, taníthat és megáldhat? Talán keresne egy új egyháztagnak vagy egy barátot, akit üdvözölhet, egy vigasztalásra szoruló beteg testvért vagy egy kételkedő fiatalembert, akinek szüksége van rá, hogy felemeljék és buzdítsák.

Jézus melyik osztályokba látogatna el? Nem lennének meglepve, ha először az elemis gyermekeket látogatná meg. Valószínűleg letérdelne és szemtől szembe beszélgetne velük. Kifejeznék az irántuk érzett szeretetét, történeteket mesélne nekik, gratulálna a rajzaikhoz, és bizonyosságot tenne Mennyei Atyjáról. Viselkedése egyszerű, őszinte és meszterkéltség nélküli lenne. Mi is tudunk így cselekedni?

Megígérem nektek, hogy ha igyekeztek beilleszkedni az Úr napirendjébe, akkor semmi nem lesz fontosabb azon emberek megtalálásánál, akiknek segíthettek és akiket megáldhattok. Az egyházban az egyének tanítására és a szívük megérintésére fogtok összpontosítani. Az lesz fontos számotokra, hogy lelki élményt biztosítsatok, nem pedig az, hogy tökéletes tevékenységet szervezzetek; hogy szolgálatot nyújtsatok az embertársaitoknak, nem pedig, hogy kipipáljatok egy négyzetet, mely a látogatásaitok számát jelzi. Ez nem rólatok fog szólni, hanem *róluk*, akiket a testvéreinknek nevezünk.

Időnként azt mondjuk, hogy *elmegyünk* az egyházba. Azonban az egyház több egy épületnél vagy egy

bizonyos helynél. A világ legeldugottabb részein található legszerényebb lakhelyeken éppen olyan valós és élő, mint itt, az egyház központjában, Salt Lake Cityben. Maga az Úr mondta, hogy „a hol ketten vagy hárman egybegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük”⁴.

Bárhová is megyünk, magunkkal visszük az egyházat: a munkába, az iskolába, a nyaralásra és különösen az otthonunkba. Pusztán jelenlétünk és hatásunk elég lehet ahhoz, hogy szent hely legyen az, ahol épp vagyunk.

Emlékszem egy olyan barátommal folytatott beszélgetésre, aki nem a mi hitünket vallja. Meglepődve hallott arról, hogy az egyházunkban minden arra érdemes férfi megkaphatja a papságot. Azt kérdezte: „De akkor hány papságviselőtök van az egyházközösségekben?”

Azt feleltem: „30 és 40 között.”

Meghökkenően így folytatta: „Az én gyülekezetemben csak egy papunk van. Miért van szükség ennyi papra vasárnap délelőtt?”

Érdekesnek találtam a kérdést, és erre a válaszra éreztem sugalmazást: „Egyetértek veled. Nem hiszem, hogy ennyi papságviselőre lenne szükségünk a vasárnapi istentiszteleten. Azonban *igenis* szükségünk van egy papságviselőre minden otthonban. És ha egy otthonban nincs papságviselő, akkor más papságviselők kapják meg feladatuk, hogy őrkdjenek az adott család felett és szolgáljanak nekik.”

A miénk nem csupán vasárnapi egyház. Hódolatunk a hét minden napján folytatódik, függetlenül attól, hogy hol vagyunk és mit teszünk. Az otthonunk pedig különösen a „hitünk elsődleges szentélye”⁵. Otthon fordul elő leggyakrabban az, hogy imádkozunk, áldást adunk, tanulmányozunk, Isten szavát tanítjuk és tiszta szeretettel szolgálunk.

Személyes tapasztalatból eredő bizonyosságot tudok tenni arról, hogy az otthonunk szent hely, ahol bőségesen ott lehet a Lélek – éppen annyira, vagy időnként akár jobban is, mint a hódolat formális helyein.

Tanúbizonyosságot teszek arról, hogy ez az egyház Jézus Krisztus egyháza. Ereje és lendülete az Ő tanítványai millióinak mindennapi tetteiből ered, akik napról napra igyekeznek követni az Ő páratlan példáját azzal, hogy törődnek másokkal. Krisztus él, és Ő irányítja ezt az egyházat. Russell M. Nelson elnök

az a próféta, akit kiválasztott, hogy napjainkban vezessen minket és utat mutasson nekünk. Ezekről a dolgokról teszem bizonyosságomat Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. 3 Nefi 26:21.
2. Lásd Russell M. Nelson, általános konferenciai vezetőségi gyűlés, 2012. ápr.
3. M. Russell Ballard: Ő, legyetek bölcsék! *Liahóna*, 2006. nov. 20.
4. Máté 18:20.
5. Russell M. Nelson, “The Doctrinal Importance of Marriage and Children” (világméretű vezetőképző gyűlés, 2012. feb.), broadcasts.lds.org.

Quentin L. Cook elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Felkészülés az Istennel való találkozásra

Felkészít minket az Istennel való találkozásra, ha az Isten által kijelölt feladatokat igazlelkűségben, egységben és egyenlőségben végezzük.

Eliza R. Snow a következőket mondta a Kirtland templom felszenteléséről (amelyen jelen volt): „A felszentelés szertartásait vissza lehet idézni, de nincs az a halandó nyelv, amely leírhatná annak az emlékezetes napnak a mennyei megnyilatkozásait. Némelyeknek angyalok jelentek meg, míg az isteni jelenlétet minden jelenlévő felismerte, és minden szív megtelt »kibeszélhetetlen és dicsőült örömmel.«¹

A Kirtland templomban bekövetkező isteni megnyilvánulások alapvetőek voltak Jézus Krisztus visszaállított egyházának célját tekintve, amely az, hogy elősegítse Mennyei Atyánk gyermekeinek szabadítását és felmagasztosulását.² Miközben az Istennel való találkozásra készülünk, tudhatjuk, melyek az Isten által kijelölt feladataink, ha áttekintjük a Kirtland templomban visszaállított szent kulcsokat.

A felszentelési imában Joseph Smith próféta alázatosan így kérte az Urat: „fogadd el ezt a házat..., aminek építésére parancsot adtál nekünk”³.

Egy héttel később, húsvét vasárnapján, az Úr megjelent egy fenséges látomásban, és elfogadta a templomát. Ez 1836. április 3-án történt, szinte

pontosan 182 évvel e mai húsvétvasárnap előtt. Ekkor volt a paskha ünnepe is – egyike azon ritka alkalmaknak, amikor a húsvét és a paskha egybeesik. Miután a látomás bezárult, három ősi próféta, Mózes, Éliás és Illés jelent meg, és olyan kulcsokat adtak át, amelyek

nélkülözhetetlenek voltak az Úr céljainak eléréséhez visszaállított egyházát illetően ebben az adományozási korszakban. E cél egyszerűen, de ékesszólóan így került meghatározásra: Izráel összegyűjtése, az ő összepecsételésük családként, valamint a világ felkészítése az Úr második eljövételére.⁴

Illés és Mózes együttes megjelenése „szembeszökő párhuzamot mutatott a zsidó hagyománnyal, mely szerint Mózes és Illés együtt fog érkezni »az idők végén«⁵. A mi tanunkban pedig ez a megjelenés beteljesítette bizonyos kulcsok alapvető fontosságú visszaállítását, melyek »az utolsó napokra [adattak], és ez utolsó alkalommal, amelyben benne foglaltatik az idők teljességének adományozási korszaka”⁶.

A Kirtland templom mind helyszínét, mind méretét tekintve viszonylag jelentéktelen volt, az emberiségre gyakorolt hatalmas jelentőségét tekintve azonban *az örökkévalóságot is meghatározó. Ősi*

próféták papsági kulcsokat állítottak vissza Jézus Krisztus evangéliumának örökkévaló szabadító szertartásaihoz kapcsolódóan. Ez túlradó örömmel töltötte el a hithű egyháztagokat.

Ezek a kulcsok biztosítják a hatalmat a magasságból⁷ az Isten által kijelölt azon feladatok kapcsán, amelyek az egyház elsődleges célját alkotják.⁸ Azon a csodálatos húsvéti napon a Kirtland templomban három kulcs került visszaállításra:

Először is: megjelent Mózes, és átadta az Izráelnek a föld négy szegletéből való összegyűjtéséhez – vagyis a misszionáriusi munkához – szükséges kulcsokat.⁹

Másodszor: megjelent Éliás, és átadta Ábrahám evangéliuma adományozási korszakának a kulcsait, ami magában foglalja az ábrahámi szövetség visszaállítását.¹⁰ Russell M. Nelson elnök azt tanította, hogy a szövetséges kulcsok célja az egyháztagok felkészítése Isten királyságára. Ezt mondta: „...tudjuk, kik vagyunk és [tudjuk,] mit vár tőlünk Isten.”¹¹

Harmadszor: megjelent Illés, és átadta a pecsételő hatalom kulcsait ezen adományozási korszakra vonatkozóan, amely kulcsok az élők és a holtak szabadítását lehetővé tévő családtörténeti munkát és templomi szertartásokat jelentik.¹²

Három olyan végrehajtó tanács létezik az Első Elnökség és a Tizenkettek Kvóruma irányítása alatt az egyház központjában, amely ezeket az Isten által kijelölt feladatokat felügyeli a Kirtland templomban visszaállításra került kulcsok alapján. Ezek a Misszionáriusi Végrehajtó Tanács, a Papsági és Családi Végrehajtó Tanács, valamint a Templomi és Családtörténeti Végrehajtó Tanács.

Hol állunk jelenleg ezen Isten által kijelölt feladatok elvégzésében?

Először is, az Izráel összegyűjtésének Mózes által visszaállított kulcsait illetően: ma közel 70 000 misszionárius

jár szerte a földön, az Úr evangéliumát hirdetve, hogy egybegyűjtsék az Ő kiválasztottait. Ez ama nagy és bámulatos munka beteljesedésének kezdete, amelyet Nefi előre látott mind a nemzsidók, mind pedig Izráel háza között. Nefi látta napjainkat, amikor Isten szentjei jelen lesznek az egész föld színén, ám szám szerint kevesen lesznek a gonoszság miatt. Előre látta azonban, hogy „igazlelkűséggel és Isten hatalmával [lesznek] felfegyverezve, nagy dicsőségben”¹³. A visszaállított egyház rövid történetének távlatából szemlélve igen figyelemreméltó az eddigi misszionáriusi erőfeszítés. Látjuk Nefi látomásának beteljesedését. Noha szám szerint viszonylag kevesen vagyunk, folytatjuk az erőfeszítéseinket, és kezünket nyújtjuk azok felé, akik válaszolnak a Szabadító üzenetére.

Másodszor, megjelent Éliás, és átadta Ábrahám evangéliumának adományozási korszakát, mondván, hogy bennünk és a mi magunkban minden utánunk következő nemzedék megáldatik. Ezen a konferencián számottevő útmutatás adatott, mely elősegíti a szentek tökéletesítését, valamint felkészítésüket Isten királyságára.¹⁴ A papsági ülésen elhangzott, elderekre és a papsági kvórumokra vonatkozó bejelentés szabadjára engedi a papsági hatalmat és felhatalmazást. Ahogy azt oly ékesszólóan tanították ezen az ülésen, a házi és látogatótanítás – melyet most már szolgálattételnek nevezünk –, felkészíti az utolsó napi szenteket az Istennel való találkozásra.

Harmadszor, Illés átadta ezen adományozási korszak pecsételő kulcsait. Számunkra, akik ebben az időben élünk, káprázatos a templomok számának és a családtörténeti munka mértékének gyarapodása. Ez a lépték a Szabadító második eljöveteleig folytatódni és fokozódni fog – „ha nem így lenne, akkor az egész föld teljesen elpusztulna az ő eljövetelekor”¹⁵.

A családtörténeti munka – a technika mennybéli áldásával kísérve – drámai növekedést mutatott az elmúlt néhány év során. Balgák lennénk, ha önelégültté válnánk eme Isten által kijelölt feladat kapcsán, és arra várnánk, hogy majd Kati néni vagy más elkötelezett rokonunk elvégzi azt helyettünk. Hadd osszam meg veletek Joseph Fielding Smith elnök kertelés nélküli szavait: „Senki sem mentesül e hatalmas kötelezettség alól. Megkívánatlik az apostoltól éppúgy, mint a legszerényebb eldertől [vagy nőtestvértől]. A helyzet, a kiválóság vagy a hosszas egyházi szolgálat... nem jogosítja fel az embert arra, hogy figyelmen kívül hagyja halottainak szabadítását.”¹⁶

Mára szerte a világon vannak templomaink, és vannak forrásaink a templomlátogatók megsegítését célzó alapon azon szükséglet látók támogatására, akik távol élnek a templomtól.

Egyénenként jól tennénk, ha megvizsgálnánk, milyen erőfeszítéseket teszünk a misszionáriusi munka, a templomi és családtörténeti munka, illetve az Istennel való találkozásra történő felkészülés terén.

Igazlelkűség, egység és az Úr előtti egyenlőség képezi e szent feladatok alapját

Ami az igazlelkűséget illeti:

mindnyájunk számára ez az élet az ideje annak, hogy felkészüljünk az Istennel való találkozásra.¹⁷ A Mormon könyve számos példát sorakoztat fel annak tragikus következményeire, amikor egyének vagy csoportok elmulasztják betartani Isten parancsolatait.¹⁸

Az életem során láttam, ahogy a világi kérdések és aggályok az egyik végletből a másikba csapnak át – a léha és jelentéktelen törekvésekből a súlyos erkölcstelenségbe. Dicséretes, hogy napfényre és elítélésre kerül a nem kölcsönös beleegyezésen alapuló erkölcstelenség.¹⁹ Az efféle nem kölcsönös beleegyezésen alapuló erkölcstelenség ellenkezik Isten és a társadalom törvényeivel. Azoknak, akik értik Isten tervét, szembe kell szállniuk a kölcsönös beleegyezésen alapuló erkölcstelenséggel is, amely szintén bűn. A világhoz szóló családkialtvány figyelmeztet, hogy „azok... az egyének..., akik megszegik [a nemi erkölcsösség] szövetségeit, akik házastársukat vagy gyermeküket [vagy ami azt illeti, bárki mást] bántalmaz[nak], ...egy napon mindezért felelni fognak Isten előtt”²⁰.

Ha körbetekintünk, mindenfelől látjuk a gonoszság és a függőség pusztítását. Ha egyénként valóban aggódunk a Szabadító ránk vonatkozó végső ítélete miatt, akkor bűnbánatra kell törekednünk. Attól tartok, sok ember már nem is érzi felelősségre vonható magát Isten előtt, és nem fordul útmutatásért a szentírásokhoz vagy a prófétákhoz. Ha mi mint társadalom megfontolnánk a bűn következményeit, hatalmas társadalmi ellenállás lépne fel a pornográfia és a nők tárgyiasítása ellen.²¹ Ahogy azt Alma a fiának, Koriántonnak mondta a Mormon könyvében: „a gonoszság sohasem volt boldogság”²².

Ami az egységet illeti: a Szabadító kijelentette: „ha nem vagytok egyek, akkor nem vagytok az enyéim”²³. Tudjuk, hogy a viszálykodás lelke az ördögtől való.²⁴

Napjainkban javarészt figyelmen kívül hagyják az egységre intő szentírásbeli felszólítást, és sokak számára a hangsúly a klikkesedésre helyeződik,²⁵ amelynek az alapját gyakran a státusz, a nem, a faji hovatartozás és az anyagi javak jelentik. Sok országban – ha nem a legtöbben – az embereket mélyen megosztja az életről alkotott felfogásuk. Az Úr egyházában az egyedüli kultúra, amelyet követünk és tanítunk, Jézus Krisztus evangéliumának kultúrája. Az egység, amelyre törekszünk, a Szabadítóval és az Ő tanításaival való egység.²⁶

Ha megnézzük az egyház elsődleges céljait, látjuk, hogy azok mind **az Úr előtti egyenlőségen**²⁷ és Jézus Krisztus evangéliuma kultúrájának követésén alapulnak. A misszionáriusi munka tekintetében az képezi a keresztes legelső követelményeit, hogy megalázkodunk Isten előtt, illetve megtört szívvel és töredelmes lélekkel lépünk elő.²⁸ Fel sem merül az iskolázottság, a vagyoni helyzet, sem a faji vagy nemzeti hovatartozás.

Ezenkívül a misszionáriusok alázatosan szolgálnak ott, ahova elhívást kaptak. Nem próbálnak a társadalmi rang világi normáinak megfelelően vagy a jövőbeli karrierjükre való felkészülésként szolgálni. Teljes szívükkel, lelkükkel, elméjükkel és erejükkel szolgálnak, bárhová is jelölik ki őket. Nem ők választják meg misszionáriustársukat, és szorgalmasan törekednek a krisztusi tulajdonságok kifejlesztésére,²⁹ amelyek

központi helyen állnak Jézus Krisztus kultúrájában.

A szentírások útmutatást nyújtanak legfontosabb kapcsolatainkat illetően. A Szabadító azt tanította, miszerint az első parancsolat az, hogy „szeresd az Urat, a te Istenedet”. A második pedig az, hogy „szeresd felebarátodat, mint magadat”³⁰.

Továbbá a Szabadító kifejtette, hogy mindenki a felebarátunk.³¹ A Mormon könyve világossá teszi, hogy ne legyenek semmilyen -iták, törzsek vagy osztályok.³² Egységesnek és egyenlőnek kell lennünk Isten előtt.

Szent szertartások és isteni felelősségek épülnek erre az elvre. Úgy vélem, hogy a templomban szerzett tapasztalataitok hasonlóak az enyéimhez. Valahányszor magam mögött hagytam a hétköznapi világomat San Franciscóban, és megérkeztem az Oakland templomba, mindig a szeretet és a békesség elsöprő érzését tapasztaltam meg. Ennek nagy része abból fakadt, hogy éreztem, hogy közelebb vagyok Istenhez és az Ő céljaihoz. Elsődlegesen a szabadító szertartásokra összpontosítottam, azonban e gyönyörű érzéseknek egy jelentős része abból az egyenlőségből és egységből eredt, amely áthatja a templomot. Mindenki fehér ruházatot visel. Nincsenek az anyagi helyzetre, a társadalmi rangra vagy az akadémiai sikerekre utaló jelek; mindannyian fivérek és nőtestvérek vagyunk, akik megalázkodunk Isten előtt.

A szent pecsételő szobában az örökkévaló házasság szertartása mindenki számára ugyanaz. Nagyon tetszik, hogy a legszerényebb és a leggazdagabb körülmények közül származó pároknak mind pontosan ugyanabban az élményben van részük. Ugyanolyan öltözeteket viselnek, és ugyanazokat a szövetségeket kötik meg ugyanazon oltár felett. Emellett ugyanazokat az örökkévaló

papsági áldásokat is kapják. Mindez egy gyönyörű templomban valósul meg, amelyet a szentek tizedéből építettek az Úr szent házáként.

Ha az igazlelkűségen, az egységen és az Úr előtti egyenlőségen alapulva eleget teszünk az Isten által kijelölt feladatainknak, az személyes boldogságot és békességet nyújt ebben a világban, és felkészít minket az örök életre az eljövendő világban.³³ Felkészít minket az Istennel való találkozásra.³⁴

Imádkozunk azért, hogy jelenlegi körülményeitektől függetlenül mindannyian tanácskozzatok a püspökötökkel, és legyetek érdekesek a templomi ajánlásra.³⁵

Hálások vagyunk azért, hogy egyre több egyháztág készül a templomba. Évek óta jelentős emelkedés mutatkozik az érdekes, templomi ajánlással rendelkező felnőttek számában. Az elmúlt két év során drasztikus emelkedést láttunk az érdekes fiatalok korlátozott használatú ajánlása számában. Tisztán látszik, hogy az egyház hithű magja még soha nem volt erősebb.

Zárásként arra kérlek benneteket, ne legyen kétségetek afelől, hogy az egyház rangidős vezetői, akik az egyház Isten által kijelölt céljai felett elnökölnek, isteni segítséget kapnak. Ez az útmutatás a Lélektől adatik, alkalmanként pedig közvetlenül a Szabadítótól. Mindkét fajta lelki útmutatásra van példa. Hálás vagyok, hogy jómagam már részesültem efféle segítségben. Az útmutatás azonban az Úr idejében adatik, sorról sorra és előírásról előírásra,³⁶ amikor „egy mindentudó Úr szándékosan dönt az iskolázásunk mellett”³⁷. Az egyház egészére vonatkozó útmutatás egyedül az Ő prófétájának adatik meg.

Mindannyiunknak része volt a kiváltságban, hogy prófétánkként és Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza elnökeként támogathattuk

Russell M. Nelson elnököt ezen a konferencián. A Tizenketteknek – csoportként és egyéneként is – jelentőségteljes lelki élményben volt része, amikor kezünket Nelson elnök fejére helyeztük, és miközben Dallin H. Oaks elnök szolgált a hangként, elrendeltük és elválasztottuk őt az egyház elnökévé. Tanúságomat teszem arról, hogy ő előre el lett rendelve és egész életében fel lett készítve arra, hogy az Úr prófétája legyen a mi időnkre. Jézus Krisztus nevében, amen. ■

JEGYZETEK

1. Eliza R. Snow, in Janiece Johnson and Jennifer Reeder, *The Witness of Women: Firsthand Experiences and Testimonies from the Restoration* (2016), 124; lásd még Eliza R. Snow, in Edward Tullidge, *The Women of Mormonism* (1877), 65; továbbá lásd még Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith (2007). 323–324.
2. Lásd 2. kézikönyv: *Az egyház igazgatása* (2010). 2.2.
3. Tan és szövetségek 109:4.
4. Lásd Russell M. Nelson, “Epistles of the Lord” (address given at the seminar for new mission presidents, June 25, 2015), 1–2.
5. Stephen D. Ricks, “The Appearance of Elijah and Moses in the Kirtland Temple and the Jewish Passover,” *BYU Studies*, vol. 23, no. 4 (Fall 1983), 485.
6. Tan és szövetségek 112:30.
7. Tan és szövetségek 38:38; lásd még Tan és szövetségek 43:16; 84:20–21.
8. Lásd 2. kézikönyv. 2.2. A negyedik feladatkörhöz – a szegényekről és szükségét látókról való gondoskodáshoz – nem volt szükség kulcsok visszaállítására, azonban az is az Istentől sugalmazott egyházi szervezetre támaszkodik.
9. Ezt az Isten által kijelölt felelősséget a Misszionáriusi Végrehajtó Tanács felügyeli. Lásd Tan és szövetségek 110:11.
10. Ezt az Isten által kijelölt felelősséget a Papsági és Családi Végrehajtó Tanács felügyeli. Lásd Tan és szövetségek 110:12.
11. Russell M. Nelson: Szövetségek. *Liahóna*, 2011. nov. 88.
12. Ezt az Isten által kijelölt felelősséget a Templomi és Családtörténeti Végrehajtó Tanács felügyeli. Lásd Tan és szövetségek 110:13–16.
13. 1 Nefi 14:14; lásd még 1 Nefi 14:5, 7, 12.
14. Lásd Móziás 18:9; Alma 6:1; 32:37; lásd még Jeffrey R. Holland: Az egyház küldöttjei. *Liahóna*, 2016. nov. 61–62., 67.
15. Tan és szövetségek 2:3.
16. Joseph Fielding Smith, *Doctrines of Salvation*, comp. Bruce R. McConkie (1955), 2:148–49.
17. Lásd Alma 34:32.
18. Visszatérő téma a Mormon könyvében, hogy ha a nép betartja a parancsolatokat, boldogulni fognak a földön, ha viszont nem tartják be a parancsolatokat, akkor kivágnak az Úr színe elől. Lásd többek között 2 Nefi 1:9; 4:4; Alma 9:13.
19. Mint például a #MeToo mozgalomban.
20. A család: Kiáltvány a világhoz. *Liahóna*, 2017. máj. 145.
21. Lásd Ross Douthat, “Let’s Ban Porn,” *New York Times*, Feb. 11, 2018, SR11.
22. Alma 41:10.
23. Tan és szövetségek 38:27.
24. Lásd 3 Nefi 11:29.
25. Lásd David Brooks, “The Retreat to Tribalism,” *New York Times*, Jan. 2, 2018, A15.
26. Lásd János 17:21–22.
27. Lásd 2 Nefi 26:33: „mindegyik egyforma Istennek”, ideértve „feketét és fehérét, szolgát és szabadot, férfit és nőt”.
28. Lásd Tan és szövetségek 20:37.
29. Lásd *Prédikáljátok evangéliumomat: Útmutató a misszionáriusi szolgálathoz* (2006). 6. fejezet.
30. Lásd Máté 22:36–39.
31. Lásd Lukács 10:29–37.
32. Lásd 4 Nefi 1:17.
33. Lásd Tan és szövetségek 59:23.
34. Lásd Alma 34:32.
35. A templomi ajánlási interjú kérdései megfelelő képet adnak arról, hogy hogyan haladunk az evangélium szerinti életben.
36. Lásd 2 Nefi 28:30; Tan és szövetségek 98:12; 128:21.
37. Neal A. Maxwell, *All These Things Shall Give Thee Experience* (2007), 31.

Russell M. Nelson elnök

Bátran végezzük

Az engedelmesség iránti vágyatok fokozódnak, amint visszaemlékeztek és elgondolkodtok, hogy mit is éreztetek az elmúlt két napban.

Szeretett fivéreim és nőtestvéreim! Amint e történelmi jelentőségű konferencia végéhez érünk, veletek együtt köszönetet mondok az Úrnak az útmutatásáért és sugalmazó befolyásáért. A zene gyönyörű volt és felemelő. Az üzenetek nem pusztán épületesek voltak, de meg is változtatták az életünket!

Az ünnepélyes gyülekezet során új Első Elnökséget támogattunk. Két nagyszerű férfi került a Tizenkét Apostol

Kvórumába. Továbbá elhívtünk nyolc új általános felhatalmazott hetvenest.

Most pedig egy kedvenc himnusszal foglalnám össze megújult elszántságunkat, kihívásunkat és feladatunkat a jövőre nézve:

Bátran végezzük Urunk nagy munkáját,

S életünk végén elnyerjük a jutalmát.

*Az igaz ügyért minden szent kardot ránt,
Mert velünk van az igazság.*

*Ne félj, ha ellenség zúdul rád;
Bátran! Lásd, az Úr mellettünk áll!
Nem fogunk hallgatni a gonosz szavára,
Egyedül az Úr parancsára.¹*

Arra intelk benneteket, hogy a következő hat hónap során gyakran – sőt, újra és újra – tanulmányozzátok e konferencia üzeneteit. Tudatosan keressétek a módját, hogy beillesszétek ezeket az üzeneteket a családi estjeitekbe, az evangéliumi tanításotokba, a családdal és barátokkal folytatott beszélgetéseitekbe, sőt, még a nem a mi hitünket valló emberekkel folytatott beszélgetéseitekbe is. Ha szeretettel adjuk át, sok jó ember fog pozitívan reagálni az e konferencián tanított igazságokra. Az engedelmesség iránti vágyatok pedig fokozódnak, amint visszaemlékeztek és elgondolkodtok, hogy mit is éreztetek az elmúlt két napban.

Ez az általános konferencia a szolgálatlással új korszakának kezdetét jelenti. Az Úr fontos változtatásokat eszközölt annak módjában, ahogy egymásról gondoskodunk. A fivérek és a nőtestvérek – idősek és fiatalok egyaránt – egy új, szentebb módon fogják szolgálni egymást. Az elderek kvórumai megerősödnek, hogy világszerte megáldják férfiak, nők és gyermekek életét. A segítőegyleti nőtestvérek továbbra is az ő egyedi és szeretetteljes módjukon nyújtanak majd szolgálatot, lehetőséget adva a fiatalabb nőtestvéreknek, hogy a megfelelő megbízások által csatlakozzanak ebben hozzájuk.

A világhoz szóló üzenetünk egyszerű és őszinte: Isten minden gyermekét – a fátynak mindkét oldaláról – hívjuk, hogy jöjjenek a Szabadítójukhoz, nyerjék el a szent templom áldásait, részesüljenek maradandó örömben, és váljanak érdemessé az örök életre.²

Ahhoz, hogy egyszer majd felmehessünk a mennyországba, most kell teljes hűséggel lennünk az Úr házában megkötött

szövetségekhez és elnyert szertartásokhoz. Jelenleg 159 működő, és számos épülő templomunk van. Szeretnénk az egyház gyarapodó tagságához még közelebb hozni a templomokat, ezért örömmünkre szolgál, hogy bejelenthetjük, hogy hét további templomot készülünk építeni. A templomok helyszínei a következők: Argentína, Salta; India, Bengaluru; Nicaragua, Managua; Fülöp-szigetek, Cagayan de Oro; Utah, Layton; Virginia, Richmond; és egy főbb város Oroszországban, ami még nincs eldöntve.

Drága fivéreim és nőtestvéreim! Lehet, hogy ezeknek a templomoknak az építése nem változtatja meg az életeteket, de az az idő, amit a templomban töltötök, biztosan meg fogja! Ennek lelkületében megáldalak benneteket, hogy felismerjétek, milyen dolgokat tehetnétek félre azért, hogy több időt tölthessetek a templomban. Megáldalak benneteket, hogy nagyobb összhang és szeretet uralkodjon az otthonaitokban, és mélyebb vágy éljen bennetek örökkévaló családi kapcsolataitok ápolására. Megáldalak benneteket az Úr Jézus Krisztusba vetett megnövekedett hittel, valamint fokozott képességgel arra, hogy igaz tanítványaiként kövessétek Őt.

Megáldalak benneteket, hogy bizonyosságban emeljétek fel hangotokat – ahogy azt most én is teszem –, hogy a Mindenható Isten munkáját végezzük! Jézus a Krisztus. Ez az Ő egyháza, melyet felkent szolgálain keresztül irányít. Erről teszek bizonyosságot, mindannyiótok iránt érzett szeretetemet kifejezésével egyetemben, Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Bátran végezzük. *Himnuszok*, 158. sz.
2. A Tan és szövetségek 14:7-ben ez úgy van megfogalmazva, hogy ez „Isten minden ajándéka közül a legnagyobb”.

A 2017. év statisztikai jelentése

Az egyház tagjainak tájékoztatásául az Első Elnökség a következő statisztikát tette közzé az egyház növekedéséről és állapotáról a 2017. december 31-i adatok szerint.

Egyházi egységek

Cóvekek	3 341
Missziók	421
Kerületek	553
Egyházközségek és gyülekezetek	30 506

Egyháztagság

Teljes taglétszám	16 118 169
Nyilvántartásba került gyermekek	106 771
Megkeresztelt megtértek	233 729

Misszionáriusok

Teljes idejű misszionáriusok	67 049
Egyházzszolgálati misszionáriusok	36 172

Templomok

2017-ben felszentelt templomok (Franciaországi Párizs, Arizonai Tucson, Idahói Meridian, Utahi Cedar City).	4
2017-ben újraszentelt templomok (Idahói Idaho Falls)	1
Működő templomok az év végén	159

Az alábbiakban felsorolunk az általános konferencián elhangzott néhány történetet. A számok a beszédek legelső oldalára utalnak.

Beszélő	Történet
Reyna I. Aburto	(78) Utolsó napi szentek Chilében, Peruban, Mexikóban és az Egyesült Államokban segítséget nyújtanak természeti csapások után.
Neil L. Andersen	(24) Kathy Andersen elolvassa Russell M. Nelson elnök régebbi általános konferenciái beszédeit, és még mélyebb meggyőződésért imádkozik Nelson elnök prófétái szerepköréről.
M. Russell Ballard	(9) M. Russell Ballard Jeruzsálemben a mustármag méretét látva felidézi a Szabadító hitről szóló tanításait.
David A. Bednar	(30) Russell M. Nelson és Henry B. Eyring követik Thomas S. Monson arra vonatkozó felhívását, hogy tanulmányozzák a Mormon könyvét és alkalmazzák annak igazságait.
Jean B. Bingham	(104) Egy segítőegyleti nőtestvér szolgálattétele egy fiatal édesanyának, aki elveszett és egyedül érzi magát. Egy afrikai nőtestvér szolgálattétele egy nőtestvérnek, akit megvertek és kiraboltak. Az egyházközség tagjai gondoskodnak egy rákkal küszködő nőtestvérről. Fiatal nők munkálkodnak egy szomszéd szükségleteinek kielégítésén.
Gérald Caussé	(111) A helyi városi tanács tagjai a Franciaországi Párizs templom építésének jóváhagyása előtt ellátogatnak egy úrvacsorai gyűlésre. Cövekelnökként Gérald Caussé örül annak, hogy fokozódik a cövek tagjainak a Szabadító iránti hűsége és az Óbelé vetett hitük. Gérald Caussé azt mondja egy barátjának, hogy minden családnak szüksége van papságviselőre az otthonában.
D. Todd Christofferson	(55) Az elderek kvóruma learatja egy gazda helyett a termést, miután az illető számos családtagja meghal influenzában.
Quentin L. Cook	(114) Az isteni megnyilatkozások örömmel töltik el a Kirtland templom felszentelésén jelen lévő egyháztagokat. Quentin L. Cook szeretetet és békeséget érez a Kaliforniai Oakland templomban.
Massimo De Feo	(81) Massimo De Feo fia azt mondja az osztálytársainak, hogy az édesapja a világegyetem főnöke. Massimo De Feo haldokló édesanyja megmutatja, hogy jobban szereti őt, mint önmagát.
Devin G. Durrant	(42) Egy családi est alkalmával játszott játék megnöveli Devin G. Durrant magabiztosságát. A Durrant család fényképeket készít a templomnál.
Larry J. Echo Hawk	(15) Az Echo Hawk család vigaszt nyújt egy ittas vezető szüleinek, aki megölte Larry J. Echo Hawk fivérét és menyét.
Henry B. Eyring	(61) Henry B. Eyring dédszülei a fennsík átszelése közben szeretnek egymásba. Egy fiatal férfi megérti, mire képesek a papságviselők az Urat szolgálva. Egy ihletett házitanító szolgál egy kétségbeesett szüveget szenvedő családot. (86) Henry B. Eyring édesanyjának halála után édesapja vigaszt kap a Szentlélektől.
Taylor G. Godoy	(34) Egy barátja fiának halála arra készíteti Taylor G. Godoyt, hogy bölcsen használja fel az élet minden „még egy napját”. Egy perui nőtestvér komolyan veszi a szövetségeit, miután áldozatokat hoz azért, hogy el tudjon menni a templomba. Taylor G. Godoy a legjobb tanulóvá akar válni, miután édesanyja áldozatot hoz a fogorvosi tanulmányaiért.
Gerrit W. Gong	(97) Gerrit W. Gong esti mesét mond a fiainak és énekel nekik az elalváshoz.
Jeffrey R. Holland	(101) Egy férfitestvér, akinek megbetegszik a felesége, ösztönösen a házitanítóit hívja segítségül.
Douglas D. Holmes	(50) Áronipapság-viselők osztják meg bizonyágukat a társaikkal. A papok kvórumának tagjai megtudják, mit jelent „Jézus Krisztus megbízatásából” cselekedni.
Russell M. Nelson	(68) Papságviselők elmulasztják, hogy igazi áldásokat adjanak családtagjaiknak vagy újonnan elhívott nőtestvéreknek. Russell M. Nelson segít egy férfinak visszatérni az egyházba. (93) Kisfiúként Russell M. Nelson szeret tanulni az evangéliumról és vágyik rá, hogy a szüleihez pecsételjék. Az ifjú Russell M. Nelson szeszitalt tartalmazó üvegeket tör össze azért, mert szeretné, ha a szülei a Bölcsesség szava szerint élnének.
Dallin H. Oaks	(65) Az elderek kvórumának elnöke azt tanácsolja a kvórum egyik tagjának, hogy ne maradjon ki a főiskoláról.
Bonnie L. Oscarson	(36) Fiatal nőként Bonnie L. Oscarson felkérést kap olyan feladatok és elhívások betöltésére, amelyeket általában felnőttek végeznek.
Dale G. Renlund	(46) Parley és Orson Pratt szeretete az őseik iránt segít nekik rendbe hozni a kapcsolatukat. A templomi áldások segítenek meggyógyítani egy családot, akiknek elhunyt a fiuk, és donorként másnak adták a szívét.
Lynn G. Robbins	(21) Lynn G. Robbins professzora a főiskolán arra buzdítja a diákokat, hogy a kudarcot fogják fel tanulási lehetőségként és folytassák a próbálkozást.
Ulisses Soares	(98) Ulisses Soares és a felesége váratlanul vízumot kapnak, miután abba vetett hitet tanúsítanak, hogy az Úr csodát visz majd véghez értük.
Gary E. Stevenson	(17) Gary E. Stevenson David O. McKay elnök halála után biznyságot kap az utána következő prófétákról. Egy korábbi diák dicséren szól Dr. Russell M. Nelson tanítási stílusáról.
Brian K. Taylor	(12) Brian K. Taylor visszaemlékezik türelmes elemis tanítóira. Egy általa okozott autóbaleset követően egy fiatal nő annak tudatában lel békére, hogy Isten gyermeke.
Taniela B. Wakolo	(39) Egy férfi 39 éven keresztül látogatja az egyházi gyűléseket, majd megkeresztelkedik, konfirmálják, később pedig a feleségéhez pecsételik a templomban.
Larry Y. Wilson	(75) Lelki benyomásokra hallgatva egy UNSZ káplán segít megmenteni egy szállítóhajót és annak legénységét a tájfuntól.
Claudio D. Zivic	(83) Thomas S. Monson elnök azt mondja Claudio D. Zivicnek és a feleségének, hogy tartsanak ki és győzedelmeskedni fognak. Egy repedés Claudio D. Zivic kajakján lehetetlenné teszi annak kormányzását.

Gerrit W. Gong elder

A Tizenkét Apostol Kvóruma

„Ezen a húsvéti sabbaton örömmel énekelem, hogy »halle-
„E luja» – mondta Gerrit W. Gong elder a Tizenkét Apostol
Kvórumának tagjaként elmondott első általános konferenciai
beszédében. „Feltámadt Szabadítónk megváltó szeretetének
éneke a szövetségek összhangját ünnepli..., valamint Jézus
Krisztus engesztelését.”

Gong elder egész életét ezen összhangnak örvendezve
töltötte. Tudja, hogy a szövetségeink ereje a Szabadító engesz-
telésével kiegészülve „képessé és nemessé” tesz bennünket.
„Ezek együttesen megédesítenek, megőriznek, megszentelnek
és megváltanak” – mondta.

Egy napon a templomban egy házasságkötés alkalmával
a templom tükreiben visszatükröződött a szövetségeknek az
engeszteléssel kiegészített ereje. Maga elé képzelte családjának
az örökkévalóságon átnyúló nemzedékeit, első ismert rokoná-
tól, a Kr.u. 837-ben született első Dragon Gongtól kezdve 36
nemzedéken keresztül saját unokáig, valamint annak mindkét
irányban haladó ágait.

„[S]züleink gyermekeként láttam magunkat a feleségemmel,
valamint gyermekeink szüleiként; nagyszüleink unokáiként,
valamint unokáink nagyszüleiként” – mondta. „A halandóság
nagyszerű leckéi ivódnak lelkünkbe, amikor a gyermek és
a szülő, a szülő és a gyermek örökkévaló szerepköreiben tanu-
lunk és tanítunk.”

Gong elder 2010 áprilisa óta szolgált
általános felhatalmazott hetvenesként,
és 2015 októbere óta a Hetvenek Elnök-
ségének tagjaként. 2018. március 31-én
támogatták a Tizenkét Apostol Kvóru-
mának tagjaként, melyet így jellemzett:
„szent elhívás... az Úrtól, melytől még
a lélegzetem is elállt”.

Gong elder 2011 és 2015 között
az Ázsia Területi Elnökség tagjaként
szolgált, végül területi elnökként fejez-
ve be ezt a szolgálatot. Szolgált teljes
idejű misszionáriusként a Tajvan Taipei
Misszióban, főtanácsagként, főpa-
pok csoportjának vezetőjeként, cövek
Vasárnapi Iskola elnökeként, ifjúsági
hitoktatóként, püspökként, cöveki

misszióelnökként, cövekelnökként és területi hetvenesként.

Gong elder 1977-ben szerzett ázsiai tanulmányok és
egyetemi tanulmányok alapidipломát a Brigham Young
Egyetemen. 1979-ben filozófiai mesterfokozatot szerzett, majd
1981-ben doktorált nemzetközi kapcsolatokból az Oxford
Egyetemen, ahol a Rhodes Alapítvány ösztöndíjasa volt.
1985-ben az Amerikai Egyesült Államok Külügyminisztériu-
mának különleges tanácsadójaként szolgált, 1987-ben pedig
az amerikai nagykövet különleges tanácsadójaként a kínai
Pekingben. 1989 óta számos tisztséget betöltött a Stratégiai és
Nemzetközi Tanulmányok Központjában Washington D.C.-
ben. 2010 áprilisáig a Brigham Young Egyetem tervezési és
értékelési osztályáért felelős rektorhelyettese volt.

Gong elder nagyszülei Kínából vándoroltak be az Amerikai
Egyesült Államokba. Gong elder 1953-ban született a Kalifornia
állambeli Redwood Cityben. 1980 januárjában vette feleségül
Susan Lindsay-t, négy gyermekük és három unokájuk van.

„Mindennek, ami jó és örökkévaló, a középpontjában
Istennek, a mi Örökkévaló Atyánknak, továbbá az Ő Fiának,
Jézus Krisztusnak és az Ő engesztelésének élő valósága áll,
melyről a Szentlélek tanúságot tesz” – mondta Gong elder
ezen a konferencián. „Áhítattal tanúskodom és ünnepélye-
sen teszem bizonyosságomat az élő Krisztusról – Őrá, aki...
velünk volt a kezdetben, és... velünk lesz mindvégig.” ■

Ulisses Soares elder

A Tizenkét Apostol Kvóruma

Ulisses Soares elder az első olyan általános konferenciai beszédében, melyet a Tizenkét Apostol Kvórumának tagjaként mondott, bizonyosságot tett arról, hogy az élő próféták, köztük Russell M. Nelson elnök, Isten gyermekei iránti szeretetét jelzik.

„Mekkora áldás számunkra az, hogy ezekben a napokban, melyekben élünk, vannak a földön olyan prófétáink, látókaink és kinyilatkoztatóink, akik igyekeznek megtudni az Úr akaratát és követni azt! Vigasztaló annak tudata, hogy azon kihívások ellenére, melyekkel az életben szembenézünk, nem vagyunk egyedül a világban.”

Bár alkalmatlannak érezte magát az apostoli elhívásra, Soares elder azt mondta, hogy Nelson elnök „szavai és gyengéd tekintete e feladat átadásakor azt éreztették velem, hogy átölel a Szabadító szeretete.”

2018. március 31-i támogatásával Soares elder lett az egyház első Latin-Amerikából származó apostola. Elhívása előtt 2013. január 6-a óta szolgált a Hetvenek Elnökségének tagjaként, valamint ellátta az Elnöklő Püspökségtől kapott különleges feladatkört Salt Lake Cityben.

Soares eldert 2005. április 2-án támogatták általános felhatalmazott hetvenesként. Ebben a minőségében szolgált tanácsosként az Afrika Délkeleti és a Brazília Déli Területeken, valamint a Brazília Terület elnökeként.

Soares elder számos más egyházi elhívásban is szolgált már. Volt teljes idejű misszionárius a Brazília Rio de Janeiro Misszióban, elderek kvórumának elnöke, tanácsos püspökségben, főtanácsstag, cöveki végrehajtó titkár, regionális jóléti megbízott, cövekelnök, valamint 2000 és 2003 között a Portugália Porto Misszió elnöke.

Az egyik legfontosabb elhívást 15 évesen kapta, amikor a püspöke megkérte őt, hogy ideiglenesen tanítsa a fiatalok Vasárnapi Iskola osztályát. A bizonyosság elnyerésének mikéntjéről szóló leckére készülve az ifjú Ulisses úgy döntött, hogy imádkozni fog megerősítésért az evangélium igaz voltáról.

„Amikor letérdeltem és megkérdeztem az Urat, hogy igaz-e az evangélium – emlékezett vissza –, nagyon édes

érzés érkezett a szívembe, egy halk hang, mely megerősítette nekem, hogy folytassam. Olyan erős volt, hogy utána már nem mondhattam, hogy nem tudom.”

1985-ben szerzett számviteli és közgazdasági alapidiplomát a São Paulo Főpapi Katolikus Egyetem Közgazdaságtani Tanszékén. Az MBA fokozat megszerzése után multinacionális cégek könyvelőjeként és könyvvizsgálójaként dolgozott Brazíliában, valamint világi ügyek igazgatójaként az egyház São Paulóban található területi irodájában.

Ulisses Soares a brazíliai São Paulóban született 1958. október 2-án. 1982 októberében vette feleségül Rosana Fernandest. Az általános konferenciai beszédében Soares elder elismerését fejezte ki feleségének szeretete és támogatása iránt.

„Mindig is példás jósággal, szeretettel és teljes odaadással volt az Úr iránt, illetve irántam és családom iránt”, beleértve a házaspár három gyermekét és három unokáját – mondta a konferenciai beszédében. „Szívem minden dobbanásával szeretem őt, és hálás vagyok a pozitív hatásért, melyet ránk gyakorol.” ■

Carl B. Cook elder

Hetvenek Elnöksége

Carl B. Cook elder hisz abban, hogy Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházában betöltött tagság egyik nagyszerű áldása a szolgálat kiváltsága. Azonban azt is elismeri, hogy az elhívások elfogadása és felmagasztalása hitet igényel.

Cook elder, akit 2018. március 31-én támogattak a Hetvenek Elnökségének tagjaként, a gyülekezetekben és egyházközségekben, kvórumokban és segédszervezetekben együtt szolgáló egyháztagokat az autó felező sebességfokozatához hasonlítja, amely nagyobb nyomatókat hoz létre.

„A felező az összkerekes üzemmóddal együtt lehetőséget nyújt arra, hogy visszaváltsunk, erőt nyerjünk, és meginduljunk” – mondta a 2016. októberi általános konferencián. „Éppen úgy, ahogyan a fogaskerekek felező fokozatban nagyobb teljesítményt tudnak elérni, mi is több erővel bírunk, amikor együtt munkálkodunk. Amikor összekapcsolódunk egymás szolgálatában, akkor sokkal többet érünk el, mint amire önmagunktól képesek lennénk. Felvillanyozó érzés együtt és egységesen szolgálni és segédkezni az Úr munkájában.”

Cook eldert 2011. április 2-án támogatták általános felhatalmazott hetvenesként. Új megbízása előtt Cook elder az egyház központjában szolgált, ahol egyéb feladatok mellett az Észak-Amerika Nyugati Terület felügyeletében segédkezett. Ezt megelőzően szolgált az Afrika Délkeleti Terület elnökeként.

Cook elder arra buzdította az utolsó napi szenteket, hogy ne feledjék: egyházi elhívásaik Istentől érkeznek az Óáltala kijelölt szolgálkon keresztül.

„Áldások adatnak, amikor kitarunk az elhívásainkban és a feladatainkban, és minden hitünket összeszedve megkapaszkodunk.”

Cook elder a utah-i Weber Állami Főiskolán szerzett alapidipломát, majd a Utah Állami Egyetemen MBA diplomát. Mielőtt elhívták volna a Hetvenekhez, a kereskedelmi ingatlanfejlesztés területén dolgozott.

Cook elder szolgált teljes idejű misszionáriusként a Németország, Hamburg Misszióban, valamint püspökként, cöveknökként, területi hetvenesként és az Új-Zéland Auckland Misszió elnökeként.

A utah-i Ogdenben született 1957. október 15-én. 1979 decemberében vette feleségül Lynette Hansent. Öt gyermekük született. ■

Robert C. Gay elder

Hetvenek Elnöksége

Amikor Ghánában misszióelnökként szolgált, Robert C. Gay eldernek egy napon az az érzése támadt, hogy álljon meg és segítsen egy síró fiúgyermeken. Először figyelmen kívül hagyta ezt a késztetést, de később elküldött egy egyháztagot, hogy keresse meg és vigye el hozzá a fiút.

Gay elder, akit 2018. március 31-én támogattak a Hetvenek Elnökségének tagjaként, megtudta, hogy a fiú szárított halat árul a gondviselőjének. Aznap a fiú elveszítette, amit keresett, mert lyukas volt a zsebe.

„[H]a pénz nélkül tér vissza, akkor hazugnak fogják hívni, valószínűleg megverik, és kirakják az utcára” – mondta Gay elder. „Megnyugtattuk, kipótoltuk a hiányzó pénzt, majd hazavittük a gyámjához.”

Gay elder a 2012. évi októberi általános konferencián kifejtette, hogy ez a tapasztalat két nagyszerű igazságot tanított neki: „Először is, még soha nem tudatosult bennem ennyire, hogy Isten mindannyiunkról gondoskodik, és soha nem fog elhagyni bennünket; másodszor pedig, hogy mindig hallgatnunk kell a Lélek hangjára, mely megszólal bennünk, és »azonnal« arra kell mennünk, amerre vezet, bármerre is legyen az, nem törődve a félelmeinkkel és a kényelmetlenségekkel.”

Gay eldert 2012. március 31-én támogatták általános felhatalmazott hetvenesként. Amikor elhívták a Hetvenek Elnökségébe, éppen az Ázsia Északi Terület elnökeként szolgált. Korábban szolgált az egyház központjában is, az Önellátási Szolgáltatók/Állandó Oktatási Alap Bizottságának elnökeként, világméretű önellátási szolgáltatások feladataival foglalkozva.

Mielőtt elhívták a Hetvenekhez, egy olyan befektetési cég magas beosztású vezetőjeként dolgozott, melynek társalapítója volt. Társalapítója volt még számos világméretű humanitárius szervezetnek, dolgozott ezek igazgatójaként, dolgozott a befektetési banki szektorban a Wall Streeten kezelési tanácsadóként, és oktatott közgazdaságtant a Harvard Egyetemen.

Gay elder a Utah Egyetemen szerzett alapidipломát közgazdaságtanból statisztikai szakiránnyal, majd PhD fokozatot a Harvard Egyetemen üzleti közgazdaságtanból.

Gay elder szolgált teljes idejű misszionáriusként Spanyolországban, főpapok csoportjának vezetőjeként, egyházközségi Fialat Férfiak elnökeként, főtanácsstagként, tanácsosként püspökségben és területi hetvenesként.

A kaliforniai Los Angelesben született 1951. szeptember 1-jén. 1974 áprilisában vette feleségül Lynette Nielsent. Hét gyermekük született. ■

Terence M. Vinson elder

Hetvenek Elnöksége

Terence M. Vinson elder hisz abban, hogy a Szabadító soha nincs messze tőlünk. „Ő mindig közel van, különösen a szent helyeken és a szükség órájában – tette bizonyosságát a 2013. októberi általános konferencián –; és időnként, amikor a legkevésbé számítok rá, mintha vállon veregetne és tudatná velem, hogy szeret.”

Egyszer, amikor Vinson elder Jeffrey R. Holland elderrel sétált a Tizenkét Apostol Kvórumából, Holland elder fél kézzel átkarolta Vinson elder vállát, és közölte vele, hogy szereti őt. Vinson elnök azt mondta erről: „Szerintem ha részünk lenne abban a kiváltságban, hogy szó szerint mellettünk járna a Szabadító, akkor éreznénk, amint ugyanígy átkarolja a vállunkat.”

Vinson elder, akit 2018. március 31-én támogattak a Hetvenek Elnökségének tagjaként, úgy fogalmazott, hogy Isten szeretete „a lehető legédesebb érzés”.

Vinson eldert, aki 2018. augusztus 1-jén lát neki új elhívásának, 2013. április 6-án támogatták általános felhatalmazott hetvenesként az egyházban. Akkoriban a Hetvenek Nyolcadik Kvórumának tagjaként szolgált a Csendes-óceán Területen. Jelenleg az Afrika Nyugat Terület elnökeként szolgál.

Vinson elder matematikából és statisztikából alapidipломázott, pedagógiai és tanári diplomát szerzett, és alkalmazott pénzügyekből lett mesterfokozata. Szakmai pályafutásához hozzá tartozott a tanítás, a képzés és az egyetemi oktatás. Elsősorban pénzügyi tanácsadóként és alapkezelőként dolgozott.

Amikor fiatal felnőttként érdeklődött az egyház iránt, Vinson eldernek erős lelki benyomásban volt része. Egyértelműen érezte, hogy a továbblépéshez és a fennmaradó kérdései megválaszolásához csatlakoznia kell az egyházhhoz. A rákövetkező héten megkeresztelkedett és konfirmálták.

Attól kezdve tudta, hogy minek a megtételét várja el tőle az Úr, és felfedezte, hogy minden kérdésére van válasz.

1974-es keresztelése óta Vinson elder szolgált tanácsosként püspökségben, püspökként, főtanácsostként, tanácsosként cövekelnökségben, regionális képviselőként, tanácsosként misszióelnökségben, templomi szertartásszolgaként és területi hetvenesként.

Ausztráliában, Sydney városában született, 1951. március 12-én. 1974 májusában vette feleségül Kay Anne Cardent. Hat gyermekük született. ■

José A. Teixeira elder

Hetvenek Elnöksége

José A. Teixeira elder felidéz valamit, amit még fiatal fiúként tanult meg Portugáliában. Egy családi összejövetel alkalmával elosont, hogy horgászni menjen. Érezte, hogy meg kellene mondania a szüleinek, hová megy, de aztán úgy döntött, hogy nem teszi meg ezt, mert éppen bele voltak merülve a beszélgetésbe.

Aggódó szülei csak órákkal később találtak rá a folyóparton. Ebből megtanulta, hogy nem csupán a szüleinek, de annak is engedelmeskedni kell, amit a Szentlélek sug.

Azóta Teixeira elder szokásává tette azt, hogy hallgat a halk, szelíd hangra. Ő és családja 1976-ban talákoztak az evangéliummal, amikor Portugália megnyílt a misszionáriusi munka előtt. 16 évesen keresztelkedett meg, és később a Portugália Lisszabon Misszióban szolgált.

„Döntéseink tagadhatatlan erővel kihatnak életünk alakulására” – mondta Teixeira elder, akit 2018. március 31-én támogattak a Hetvenek Elnökségének tagjaként. „Ez az ajándék a belénk vetett bizalom egyik különleges jele, de ugyanakkor becses személyes felelősség is, hogy bölcsen használjuk azt” – tanította a 2009. áprilisi általános konferencián.

Teixeira elder könyvelői és üzletvezetési képesítést szerzett, és nemzetközi pénzügyi ellenőrként dolgozott az egyháznak. Emellett a Portugál Légierőnél teljesített katonai szolgálatot egy NATO egység részeként. Ekkor kapott elhívást arra, hogy legyen az egyház országos közönségkapcsolati igazgatója. Nem sokkal ezután találkozott feleségével, Maria Filomena Lopes Teles Griloval. 1984-ben házasodtak össze a Svájci Bern templomban, és három gyermekük van.

José Augusto Teixeira da Silva 1961. február 24-én született a portugáliai Vila Realban. Szolgált már tanácsosként püspökségben, kerületi elnökként, cövekelnökként, területi hetvenesként, valamint a Brazília São Paulo Déli Misszió elnökeként. 2008. április 5-én támogatták általános felhatalmazott hetvenesként. Jelenleg a Dél-Amerika Déli Terület elnökeként szolgál, és 2018. augusztus 1-jén kezdi el szolgálatát a Hetvenek Elnökségében.

Teixeira elder elsősorban azt a tanácsot adta a 2015. áprilisi általános konferencián, hogy mélyítsük el „a Szabadítóról való tudásunkat... Amit ma megtehetünk, ne halasszuk holnapra! Most van itt az ideje annak, hogy Krisztushoz jöjjünk.” ■

Carlos A. Godoy elder

Hetvenek Elnöksége

Az 1980-as évek végén Carlos A. Godoy eldert épp felmentették püspöki elhívásából. Elvégezte az egyetemet, egy sikeres cégnek dolgozott, és azt gondolta, hogy jobb már nem is lehetne az élete, amikor ellátogatott hozzá egy régi barátja.

Ez a barátja gratulált neki, de aztán feltett egy kérdést, mely nyugtalanítani kezdte őt: „Ha továbbra is úgy élsz, ahogy most, akkor be fognak teljesedni a pátriárkai áldásodban megígért áldások?”

Godoy elder felismerte, hogy az összes megígért áldás elnyeréséhez változtatnia kell. Bár elégedett volt, úgy döntött, hogy továbbtanul. Otthagytta az állását, eladta mindenét, és a családjával együtt maga mögött hagyta Brazília ismerős világát, hogy az Egyesült Államokban járjon iskolába.

Godoy elder, akit 2018. március 31-én neveztek ki a Hetvenek Elnökségébe, azt mondja, hogy ez a tapasztalat sok mindent megtanított neki az Úr tervébe vetett bizalomról és arról, hogy készen álljunk kilépni a komfortzónánkból.

„Tudom, hogy az Úrnak terve van számunkra ebben az életben” – tette bizonyosságát a 2014. októberi általános konferencián. „Ő ismer bennünket. Ő tudja, mi a legjobb számunkra. Önmagában az, hogy a dolgok jól mennek, nem jelenti azt, hogy időről időre ne kellene átgondolnunk, hogy vajon nincs-e valami jobb előttünk.”

Godoy eldert 2008. április 5-én támogatták általános felhatalmazott hetveneseként. Jelenleg a Dél-Amerika Északnyugati Terület elnökeként szolgál, és 2018. augusztus 1-jén foglalja el helyét a Hetvenek Elnökségében.

Mielőtt elhívták volna a Hetvenekhez, Godoy elder két nagy cég humán erőforrás-menedzsereként szolgált, saját tanácsadó cégének alapítása előtt. 1987-ben szerzett gazdasági és politológiai alapképzését a São Paulo Főpapi Katolikus Egyetemen, 1994-ben pedig szervezeti viselkedés mesterdiplomát a Brigham Young Egyetemen.

Godoy elder szolgált teljes idejű misszionáriusként a Brazília São Paulo Déli Misszióban, püspökként, főtanácsostként, regionális jóléti megbízottként, területi hetveneseként, valamint a Brazília Belém Misszió elnökeként.

Brazíliában, Porto Alegre városában született 1961. február 4-én. 1984 márciusában vette feleségül Mônica Soares Brandaot, és négy gyermekük van. ■

Steven R. Bangerter elder

általános felhatalmazott hetvenes

Steven R. Bangerter elder gyermekkorában táborozni volt a családjával, és terepkerékpárral felmentek egy hegy tetejére. Lefelé menet eltévedt és különvált a többiektől.

Amikor ezen a délutánon letérdelt, és segítségért könyörgött Atyjához a mennyben, elméjében látta az ösvényt, melyről letért. Amikor elindult rajta lefelé, a bátyja felért az ösvény tetejére a motorjával, karjaiba vonta, és elvezette őt a sötétségen át a tőlük több órányira lévő táborba.

Ez csak egy azon esetek sokasága közül a gyermekkorában, amikor érezte, hogy szeretik őt. „Az életemben soha egyetlen pillanatig sem kérdőjeleztem meg azt, hogy szeretnek-e vagy törődnek-e velem” – mondja Bangerter elder.

Bangerter elder a utah-i Salt Lake Cityben született, Max E. és Thelma R. Bangerter gyermekeként, 1961. július 29-én. A Utah állambeli Grangerben nőtt fel.

Néhány héten belül azt követően, hogy visszatért a Kanada Vancouver Misszióból, Bangerter elder találkozott Susann Alexis Hughes-szal. Az első randevújukon érzékelte benne a szolgálatra irányuló alázatos vágyakozást, mely arra készítette, hogy a második randevújukon megkérje a kezét. 1983. március 17-én pecsételték őket egymáshoz a Salt Lake templomban. Hat fiuk született.

Bangerter elder vallási tanulmányok alapképzését szerzett az Arizona Állami Egyetemen, majd jogi doktorátust a Western State University jogi tanszékén. Bangerter elder az elmúlt 25 évben egyházakat és hit alapú szervezeteket képviselt dél-Kalifornia és dél-Utah ügyvédi irodáiban. 1993 és 2003 között partnerként tevékenykedett a Cooksey, a Toolen, a Gage, a Duffy és a Woog irodákban, majd 2004-ben ügyvezető partner lett a Bangerter, a Frazier, és a Graff irodáiban.

Bangerter elder szolgált területi hetveneseként, cövekelnökeként, tanácsosként cövekelnökségben, püspökként, elderek kvórumának elnökeként és egyházközségi Fialat Férfiak elnökeként. ■

Matthew L. Carpenter elder

általános felhatalmazott hetvenes

Matthew L. Carpenter elder emlékszik arra, amikor először ismerte fel, hogy érzi a Szentlelket. Hét éves körüli kislány volt, az Elemiben ült éppen. Fény áradt be a terembe, és olyan melegséget érzett, amilyent korábban még nem.

„Éreztem, hogy izgatottan ver a szívem, és nem azért, mert melegem volt” – mondja. „Tudtam, hogy Isten valóságos; éreztem.”

11 éves korában édesapjával együtt részt vett egy általános konferencia ülésen a Salt Lake Tabernákulumban. Ekkor volt először egy fedél alatt egy prófétával, Joseph Fielding Smith elnökkel.

„Amikor megláttam őt – mondja –, a Lélek tanúságot tett nekem arról, hogy próféta.”

Ezek a fiatalon szerzett egyszerű lelki megerősítések segítettek neki abban, hogy egész élete során a Lélekre tekintsen, amikor útmutatásra volt szüksége.

„A bizonyosságom nem egy egyedülálló angyali látogatáshoz kötődik – mondja a 2018. március 31-én támogatott általános felhatalmazott hetvenes –, hanem idővel alakult és bontakozott ki.”

Matthew Leslie Carpenter a utah-i Salt Lake Cityben született 1959. október 21-én, Leone Erikson és Robert Allred Carpenter gyermekeként. A házaspár nyolc gyermeke közül a legkisebbként olyan otthonban nőtt fel, ahol volt öt nővére.

A gimnázium utolsó hónapjában találkozott Michelle „Shelly” Brownnal. Randevúzni kezdtek, de az udvarlás megszakadt arra az időre, amíg 1979 és 1981 között a Svájc Genf Misszióban szolgált. Hazatérése után 1982. július 9-én házasodtak össze a Salt Lake templomban. Öt gyermekük van.

Carpenter elder a Brigham Young Egyetemen szerzett pénzügyi alapidiplomát, majd a Harvard Üzleti Iskolában MBA diplomát. Legutóbb a Foundation Specialty Financing Fund ügyvezető igazgatója volt.

Carpenter elder szolgált püspökként, tanácsosként püspökségben, cövek Fiatal Férfiak elnökként, főtanácsstagnaként, cövekelnökként és területi hetvenesként. ■

Jack N. Gerard elder

általános felhatalmazott hetvenes

Gyermekekorában Jack N. Gerard elder mindennap hajnali 5 óra körül kelt, hogy segítsen gondoskodni a család teheiről. Az Idaho állambeli Mud Lake közelében nőtt fel egy kis gazdálkodói közösségben, és ez nem csupán kemény munkára és felelősségvállalásra tanította őt, hanem annak felismerésére is, hogy Isten gyermekeként mindenki értékes.

„Mindenkinek van szerepe, és mindenki valamilyen céllal van itt, függetlenül attól, hogy milyen képességei vannak vagy milyen státuszt tölt be” – mondta Gerard elder, akit 2018. március 1-jén támogattak általános felhatalmazott hetvenesként. E lecke egész életében ajándék volt számára.

A szakmai pályafutása, melyhez több helyen – National Mining Association, America Chemistry Council, majd nemrég az American Petroleum Institute – betöltött előkelő vezetőségi szerepkörök is hozzátartoztak, lehetőséget adott neki arra, hogy az élet minden területén kapcsolatba lépjen emberekkel.

Gerard elder 1957-ben született, James és Cecil Gasser Gerard gyermekeként. Gerard elder az Ausztrália Sydney Misszióban szolgált, majd az Idaho Egyetemre járt, ahol először gyakornoki, majd teljes idejű állást kapott egy idahói képviselő csapatában.

Washington, D.C.-ben dolgozva találkozott Claudette Neffel, aki egy utah-i szenátor csapatában dolgozott asszisztensként. „Sugárzott róla az evangélium világossága” – mondja Gerard elder a találkozásukról. 1984. április 4-én kötöttek házasságot a Salt Lake templomban. Nyolc gyermekük és négy unokájuk van.

Gerard elder a George Washington Egyetemen szerzett politológiai alapidiplomát és jogi doktorátust.

Szolgált már püspökként, cövekelnökként, területi hetvenesként, Evangéliumi tanok tanárként és Vasárnapi Iskola elnökként.

Gerard elder azt mondja, hogy feleségével együtt mindketten az Úr akaratát kívánják tenni. „Gyenge halandóként elköteleztük magunkat annak megtétele mellett, amit az Úr elvár tőlünk, és alázatosan, tisztelettel... szenteljünk időnket és erőfeszítéseinket az Úr munkájának.” ■

Mathias Held elder

általános felhatalmazott hetvenes

Mathias Held elder és felesége, Irene méltán nevezhetők a világméretű egyház megtestesítőjének. Mindketten német ősöktől származó kolumbiaiak. A munka és a tanulás dél-amerikai otthonukból elszólította őket Kanadába, Németországba, Guatemalába, Brazíliába, majd végül vissza Kolumbiába. Minden országban alkalmazkodtak az új nyelvhez és kultúrához.

„Azonban az egyház pontosan ugyanolyan volt, bárhová mentünk” – mondja Held elder, akit 2018. március 31-én támogattak általános felhatalmazott hetvenesként.

Leleki értelemben ez az állandóság horgonyozta le a házaspárt, míg három gyermeküket felnevelték és fejlődtek az evangéliumban.

Heldék gyermekkorukban osztálytársak voltak a kolumbiai szülővárosukban Bogotában található német nyelvű iskolában. 1989. június 13-án pecsételték őket egymáshoz a Németországi Frankfurt templomban, miután Mathias gépészmérnöki alaplomat szerzett Bogotában, majd MBA diplomát Kanadában.

A munkalehetőségek később a németországi Hannoverbe vitték a fiatal házaspárt, ahol Held nőtestvérnek az a határozott benyomása támadt, hogy meg fog változni az életük.

„Elmondtam Mathiasnak, hogy úgy érzem, üzenetet fogunk kapni a mennyből” – mondja. Ez a mennyei üzenet 1987 egy esős délutánján érkezett meg, amikor kopogtak a bejárati ajtón. A német nyelvet amerikai akcentussal beszélő mormon misszionáriusok álltak odakint.

Az elkövetkezendő 10 hónap során Heldék tanultak a misszionáriusokkal és barátokat szereztek a helyi UNSZ gyülekezetben. Sok imát követően lelki megerősítést kaptak az evangélium igaz voltáról, és 1988-ban megkeresztelkedtek.

Held elder több mint 25 éven át dolgozott a Daimler-Benz autógyárnak, és igazgatási feladatai révén körbejárta a világot. Heldék minden egyes állomásnál az Úrra támaszkodtak.

„Nem számít, milyen próbatételeken mész éppen keresztül” – mondja. „Ha kapcsolatban állsz a mennyyel, akkor minden rendben lesz.”

Held elder 1960. június 5-én született, Michael és Elisabeth Held gyermekeként, és szolgált már tanácsosként cövekelnökségben, tanácsosként püspökségben, valamint területi hetvenesként a Dél-Amerika Északnyugati Területen. ■

David P. Homer elder

általános felhatalmazott hetvenes

David P. Homer elder egyik legkorábbi emléke az evangéliumhoz kapcsolódóan az, hogy 14 évesen beosztották egyházközsége egy olyan tagjának házitanító párként, aki „nem a szokásos módon állt hozzá a házitanításhoz” – mondja Homer elder. „Nem arról szolt az egész, hogy eljussunk hozzájuk és meglátogassuk őket, hanem a szükségleteiknek megfelelő szolgáltatásról.”

Társakként imádkoztak a hozzájuk beosztott családokért és beszélgettek róluk, de nem úgy, mint egy felnőtt és egy fiatal, hanem úgy, mint akik egymás társai a papsági szolgálatban. „Megtanultam, hogy a Lélek a szolgálattal érkezik el és ahhoz kapcsolódik” – mondja Homer elder.

Ez a tanulás egész életében és az egyházban később végzett szolgálata során is vele maradt, függetlenül attól, hogy épp területi hetvenesként, bölcsődei vezetőként vagy faliújság-szakértőként szolgált – ezt az elhívást akkor töltötte be, amikor a feleségével együtt Ausztráliában, Melbourne városában laktak.

David Paul Homer 1961. április 25-én született a Utah állambeli Salt Lake Cityben, Frederick és Phyllis LeNila Homer gyermekeként. 1980 és 1982 között szolgált missziót Hongkongban, majd Salt Lake Cityben egy felsőfokú hitoktatási áhítaton találkozott a Brigham Young Egyetemen végzett Nancy Dransfielddel, aki a Utah Egyetemen dolgozott és tanult. 1974. július 31-én kötöttek házasságot a Salt Lake templomban. Öt leány- és egy fiúgyermeket neveltek fel.

Homer elder gazdasági alaplomat szerzett a Utah Egyetemen, és MBA diplomát a Pennsylvania Egyetem Wharton Tanszékén.

30 éves karrierje során a General Mills igazgatójaként a felségével együtt a következő helyeken laktak: Florida, Miami; Minnesota, Minneapolis (mindkettő az Egyesült Államokban); Ontario, Burlington (Kanadában); és Vaud, Saint-Suléice (Svájcban).

Homer elder szolgált cövekelnökként, püspökként, elderek kvórumának elnökeként és egyházközségi végrehajtó titkárként. Területi hetvenesként Kanadában kezdte és Európában folytatta a szolgálatát, ahol négy éven át szolgált, mielőtt 2018. március 31-én általános felhatalmazott hetvenesként támogatták. ■

Kyle S. McKay elder

általános felhatalmazott hetvenes

A családja és az egyház mellett Kyle S. McKay's elder legfőbb szenvedélye az, ha lovagolhat a hegyekben.

„Nem ez a vallásom – mondja –, de kétségkívül megerősítette a [hitemet]. Felváltva megyek el az Úr hegyeire és az Úr házának hegyeire. Mindkét helyen találkozok velem.”

McKay elder a utah-i Huntsville fölötti hegyeket Mormon vízéhez és erdejéhez hasonlítja, valamint ahhoz, hogy ezek milyen fontosak voltak Alma népének, mert ő fiatalon itt jutott a Megváltója tudomására.

McKay elder 1960. február 14-én született az Illinois állambeli Chicagóban, Barrie Gunn McKay és Elaine Stirland McKay gyermekeként, akik javára írja azt, hogy olyan embert formáltak belőle, amilyen mára lett.

A Brigham Young Egyetemen végzett tanulmányait megszakítva a Japán Kóbe Misszióban szolgált teljes idejű misszionáriusként. Nem sokkal azután, hogy visszatért a missziójából, hogy diplomát szerezzen angol nyelvből, McKay elder találkozott Jennifer Stone-nal, aki nem sokkal ezelőtt tért vissza az Anglia Bristol Misszióból. Ő is az angol tanszékre járt. 1984. június 12-én házasodtak össze a Kaliforniai Oakland templomban.

McKay elder azt mondja, hogy mivel életének középpontjába a családot állította, McKay nőtestvérrel együtt a leszámazottaikban lelnek a legnagyobb öröme. Amikor a McKay család a utah-i Kaysville-ben lakott, kilenc gyermekükkel rendszeresen felkeresték Huntsville-t, ahol McKay elder ősei az 1860-as években letelepedtek.

McKay elder 1987-ben jogi doktorátust szerzett a BYU J. Reuben Clark jogi karán, és azonnal elfogadta egy nagy regionális ügyvédi iroda állásajánlatát az Oregon állambeli Portlandben. Később visszatért Utah-ba, hogy utánanézzon egy másik ügyvédi iroda által kínált lehetőségnek, majd a Kroger Company alkalmazásában helyezkedett el. 2000 és 2017 között a Kroger utah-i és arizonai részlegének, a Smith és a Frynak is alelnöke volt.

McKay elnök szolgált már püspökként, főtanácsstagnként, cövekelnökként és területi hetvenesként. ■

Juan Pablo Villar elder

általános felhatalmazott hetvenes

Juan Pablo Villar elder a chilei Santiagóban ismerte meg az egyházat, amikor a legidősebb bátyja, Ivan bejelentette a családnak, hogy a szülei jóváhagyása nélkül megkeresztelkedett és úgy tervezi, hogy missziót fog szolgálni. Amikor megkérdezték tőle, hogy miért, Ivan megosztotta a bizonyosságát és a szolgálatra irányuló vágyát.

„Nem teljesen értettem, mit jelent mindez” – idézi fel Villar elder, aki akkor 17 éves volt. „Azonban ebben a percben elültetett a szívemben egy magot.”

Ez a mag esélyt kapott a növekedésre, amikor a bátyja ajánlotta őt a misszionáriusoknak. Az első tanításon Villar elder saját bizonyosságot kapott a Mormon könyve igaz voltáról.

„Ami engem illet, nem volt szükség rá, hogy letérdeljek és imádkozzak, mert abban a percben, amikor megosztották a bizonyosságukat, tudtam a szívemben, hogy igaz” – mondja. „Ebből adódóan pedig minden másnak is igaznak kellett lennie.”

1988-ban a szomszédos misszióban szolgáló Ivan engedélyt kapott rá, hogy megkeresztelje Villar eldert. Később az édesanyjuk és egy másik fivérük, Claudio is csatlakozott az egyházhoz.

Egy évvel a keresztelője után Villar elder elkezdte szolgálatát a Chile Viña del Mar Misszióban, élethossziglan tartó szolgálatot indítva el ezzel, melynek során szolgált cövekelnökként, püspökként, tanácsosként püspökségben, tanácsosként a Chile Santiago Keleti Misszióban, valamint területi hetvenesként a Dél-Amerika Déli Területen. 2018. március 31-én támogatták általános felhatalmazott hetvenesként.

Villar elder 1969. szeptember 11-én született a chilei Valparaisóban, Sergio Villar Vera és Genoveva Saaverdra gyermekeként. 1994-ben feleségül vette Carola Cristina Barriost a Chilei Santiago templomban. Három gyermekük született.

Társadalmi kommunikáció és közönségkapcsolat alapképzetét, majd értékesítési diplomát szerzett, mellyel a gyógyszerészeti és orvostechikai eszközök iparágban helyezkedett el. 2007-ben MBA-diplomát szerzett a Brigham Young Egyetemen. Ezt követően visszatért Chilébe, hogy az Oricának, egy bányászati vállalatnak dolgozzon, mostanában már felsővezetőként. ■

Takashi Wada elder

általános felhatalmazott hetvenes

Takashi Wada igencsak meglepődött, amikor egy hideg novemberi napon egy amerikai misszionárius megkérdezte tőle, merre van a helyi posta épülete.

A 15 éves fiút korábban arra figyelmeztette az édesapja, hogy kerülje el a mormonokat, akik az otthonuktól mindössze három percre található utcán gyakran beszélgettek az emberekkel Nagano városában Japánban. Takashira azonban jó benyomást tett az, hogy az amerikai elder milyen jól beszélt japánul.

Néhány nappal később egy másik misszionárius állította meg. Ő csak nemrég érkezett Japánba. Igencsak akadozva megpróbálta elmesélni Joseph Smith történetét.

Takashi nem értett mindent, amit mondott, de úgy érezte, hogy meg kell hallgatnia.

A misszionáriusok megtanították neki az ima lépéseit és a leckéket. Eljárt az egyházi gyűlésekre, és megérintették őt a helyi egyháztagok által tett bizonyosságok. Mivel úgy érezte, hogy korlátozzák őt buddhista családjának elvárásai, Takashi folyton azt mondta a misszionáriusoknak: „Nem csatlakozhatok az egyházhoz, de szeretnék többet tudni.”

Két évvel később, mielőtt Takashi 17 évesen elment volna tanulni az Egyesült Államokba, a szülei beleegyezésével csatlakozott az egyházhoz.

Wada elder, aki 1965. február 5-én született Kenzo és Kazuko Wada gyermekeként, 1990-ben szerzett nyelvészeti alapidipломát a Brigham Young Egyetemen, majd 1996-ban üzleti igazgatás MBA-diplomát ugyanitt.

A Utah Salt Lake City Északi Misszióban szolgált missziót, majd 1994. június 18-án a Japán Tokió templomban feleségül vette Naomi Uenot. A párnak két gyermeke van.

Wada elder a hivatásában számos tisztséget töltött be nemzetközi nagyvállalatoknál az Egyesült Államokban és Japánban, és az egyháznak is dolgozott, a világi ügyek igazgatójaként az Észak-Amerika Nyugati, az Észak-Amerika Északnyugati és az Ázsia Északi Területeken.

Wada elder volt már püspök, főtanácsstag és ifjúsági hitoktató is. 2013 és 2016 között a Japán Tokyo Déli Misszió elnökeként szolgált. 2018. március 31-én támogatták általános felhatalmazott hetvenesként. ■

Bonnie H. Cordon

a Fiala Nők általános elnöke

Bonnie H. Cordon nőtestvér hón szeretett szentírásrész a Tan és szövetségek 123:17-ben található: „...tegyük meg jókedvvel mindazon dolgokat, amikre erőnkől telik; aztán pedig hadd álljunk mozdulatlanul, a legteljesebb bizonyossággal, hogy meglássuk Isten szabadítását, és az ő karjának felfedését.”

Ez a vers magában foglalja mindazt, amit az élete során megtanult. „Nehéz dolgokat is meg tudunk tenni, de ezeket örömmel is tehetjük” – mondja Cordon nőtestvér, akit 2018. március 31-én támogattak a Fiala Nők új általános elnökeként.

Ez a tudás „tündérmesébe illő gyermekkorában” szivárgott belé, egy kis farmon dolgozva Idaho délkeleti részén, majd pedig akkor, amikor Portugáliában misszionáriusként egy új nyelv megtanulásával küszködött. Ezt az üzenetet akkor is gyakran elismételte a misszionáriusoknak, amikor férjével együtt szolgált, aki a Brazília Curitiba Misszió felett elnökölt. Most pedig úgy tervezi, hogy ezt fogja megosztani a fiatal nőkkel világszerte.

Elmondása szerint a mai fiatal nőkre hárul az, hogy előlépjenek és előremozdítsák az Úr munkáját. „És ezt meg is tudjuk tenni” – teszi hozzá.

Bonnie Hillam Cordon 1964. március 11-én született, Harold és Carol Rasmussen Hillam gyermekeként az Idaho állambeli Idaho Fallsban. A missziója után pedagógiai alapidipломát szerzett a Brigham Young Egyetemen, ahol találkozott Derek Lane Cordonnal. 1986. április 25-én kötöttek házasságot a Salt Lake templomban. Négy gyermekük és négy fiúunokájuk van.

Egész életében szolgált az egyházban, többek között bölcsődei vezetőként és ifjúsági hitoktatóként. Mielőtt két éve elhívták, hogy szolgáljon tanácsosként az Elemi Általános Elnökségében, Cordon nőtestvér nagy örömmel szolgált coveki Fiala Nő elnökként. Azt mondja, hogy soha nem szűnt meg imádkozni a fiatal nőkért, még azt követően sem, hogy felmentették ebből az elhívásból.

A szerte a világon élő fiatal nőkkel azt az üzenetet szeretné már nagyon megosztani, hogy szereti őket, és ami még ennél is fontosabb, hogy Isten szereti őket. ■

Michelle D. Craig

első tanácsos, a *Fiatal Nők Általános Elnöksége*

16 éves korában Michelle D. Craig megtudta, hogy családja a Utah állambeli Provo városából elköltözik a Pennsylvania állambeli Harrisburgbe, hogy édesapja elkezdhesse misszióelnöki szolgálatát.

Örült, hogy a családjával lehet, de a költözés miatt Michelle „társasági szempontból magányosnak” érezte magát a gimnázium utolsó két évében.

„Sokat alakítottak rajtam ezek az évek” – mondja Craig nőtestvér. „Barátok helyett a családomra és a bizonyosságomra támaszkodtam, és mentőövvé vált az egyház.” A Mennyei Atyjához és a Szabadítóhoz fűződő kapcsolata volt számára a legértékesebb.

Michelle Daines Craig 1963. július 13-án született a Utah állambeli Provóban, Janet Lundgren és III. Robert Henry Daines hét gyermeke közül a legidősebbként. Provóban lakott egészen addig, amíg a családja Pennsylvániába nem költözött. Két évvel később Craig nőtestvér visszatért Provóba, hogy a Brigham Young Egyetemre járjon, ahol tanítói alapdiplomát szerzett. 1984-ben elfogadta az elhívást, hogy a Dominikai Köztársaság Santo Domingo Misszióban szolgáljon.

„Mindig is hívő voltam” – mondja Craig nőtestvér, akit 2018. március 31-én támogattak első tanácsosként a *Fiatal Nők Általános Elnökségében*. „Kicsi koromtól fogva tudtam, hogy Isten leánya vagyok. Azonban emlékszem, hogy amikor [a misszióban] bizonyosságot tettem Joseph Smith prófétáról, mindig éreztem a Lelket. Csodálatos megerősítés volt ez, mely megszilárdította a bizonyosságomat.”

Hazatérése után mindössze pár nappal Craig nőtestvér bátyja megkérte, hogy randevúzzon Boyd Craiggel, egy barátjával a missziójából. Nyolc hónappal később eljegyezték egymást. 1986. december 19-én házasodtak össze a Salt Lake templomban. Három gyermekük és hat unokájuk van.

Sok elhívásban szolgált már, például templomi szertartás-szolgaként a Utah-i Provo templomban és Evangéliumi tanok tanítóként. Amikor elhívták a *Fiatal Nők általános elnökségébe*, éppen az *Elemi általános testületében* szolgált. ■

Becky Craven

második tanácsos, a *Fiatal Nők Általános Elnöksége*

Van egy mondás, melyet Becky Craven nőtestvér misszionáriusként gyakran megosztott: „Ha tudod, hogy ki vagy, akkor másképp viselkedsz.”

„És ez mindenre kihat – az öltözködéstől kezdve a beszéden és a megjelenésen át a tevékenységekig, melyekben részt veszel” – állítja Craven nőtestvér, aki együtt szolgált a férjével, Ronald L. Cravennel, amikor ő 2012 és 2015 között az Észak-Karolina Charlotte Misszió felett elnökölt.

Craven nőtestvért 2018. március 31-én támogatták második tanácsosként a *Fiatal Nők Általános Elnökségében*. „Amikor a fiatal nők elkezdik észrevenni magukat Isten tervében, akkor képesek lesznek meglátni a saját jövőképüket is” – mondja. „Jövőképre szükség van. Ha nincs jövőképed, akkor fogalmad sincs, merre tartasz, és azt sem tudod, mit kell megtenned azért, hogy eljuss oda.”

Rebecca Lynn Craven 1959. október 26-án született az Ohio állambeli Chardonban, Corless Walter Mitchell és Linda Louise Kazsuk Mitchell gyermekeként. Büszkén nevezi magát „katonasági kölyöknek”: gyermekéveit Texas államban – ahol a családja csatlakozott az egyházhoz –, Németországban – ahol a családját összepecsételték a svájci templomban –, Utah államban – ahol apja első vietnámi útja alatt megkeresztelkedett –, valamint Maryland, Kentucky, Missouri és Kansas államban töltötte.

Carvenék 1980. augusztus 5-én házasodtak össze a Salt Lake templomban, és öt gyermekük van.

Mielőtt új elhívásában támogatták volna, szolgált tanácsosként egyházközségi Segítőegylet elnökségében, és szertartás-szolgaként a Utah-i Bountiful templomban. Szolgált továbbá egyházközségi *Fiatal Nők* elnökeként, cöveki Segítőegylet testületének tagjaként, cöveki misszionáriusként és Webelos vezetőként.

Craven nőtestvér belsőépítészetből szerzett alapdiplomát a Brigham Young Egyetemen, ahol az atlétikai tanácsadó testület tagja volt. Szolgált továbbá egy Utah államban székelő nemzetközi jótékonyági szervezet, a CHOICE Humanitarian igazgatótanácsának tagjaként.

Szeret kirándulni, utazni, festeni, kedveli a vízisportokat, a hójárást, a tűzdeléssel való varrást, a játékokat és a családi tevékenységeket. ■

Lisa L. Harkness

első tanácsos, az Elemi Általános Elnöksége

Lisa L. Harkness mindig is szeretett tanulni és imádta az őt körülvevő világot, amit a szüleitől lesett el. Politológiát tanult, és a Brigham Young Egyetemen töltött idő alatt a Monte L. Bean Élettudományi Múzeumban még azt is megtanulta, hogyan kell bánni a hüllőkkel, beleértve a kígyókat is.

„Akár hiszitek, akár nem, nekik is van személyiségük” – mondta. „Volt egy, amelyik minden alkalommal megismert, amikor kézbe vettem.” Howard, a vörösfarkú boa felmászott a vállára, a nyaka köré tekeredett, és fejét az ő fején nyugtatva figyelte, hogyan tanítja a múzeumba érkező csoportokat.

Még most is többféle kígyót kézbe tud venni és be tud azonosítani – már ha nem sziszegnek rá.

Harkness nőtestvér a kaliforniai Los Angelesben született, Ronald és LaRae Long gyermekeként, 1965. január 13-án. Öt gyermek között ő volt a legidősebb, és a családjával együtt mindig kalandokat keresett, kint volt a szabadban, felfedezte a világot. Saját bevallása szerint mivel tudta, hogy a szüleihez mindig fordulhat kérdéseivel, abban is teljes mértékben hitt és bízott, hogy Mennyei Atyjához fordulva válaszokat kaphat.

Harkness nőtestvér a Louisiana Baton Rouge Spanyolajkú Misszióban szolgált, majd politológia szakon végzett a BYU-n, ahol pedagógiai tanulmányokat is folytatott. 1988. április 22-én ment feleségül David S. Harknesshez a Salt Lake templomban. Öt gyermekük és két unokájuk van.

Harkness Stevens nőtestvér – akit 2018. március 31-én neveztek ki első tanácsosnak az Elemi Általános Elnökségében – szolgált már az Elemi általános testületének tagjaként, cöveki Fiatal Nő elnökként, egyházközségi Segítőegylet elnökeként, tanácsosként egyházközség Fiatal Nő elnökségben, Udvarhölgy tanácsadóként, Fiatal Nők táborvezetőként, cöveki családtörténeti igazgatóként, egyházközségi családtörténeti tanácsadóként és Evangéliumi tanok tanítóként.

Ezenkívül önkénteskedett a helyi szülők és tanárok egyesületében, közösségi tanácsban, a Utahi Szimfonikusoknál, valamint a Timpanogos Történetmesélő Fesztiválon, és számos önkormányzati tisztségben. ■

Szolgálattételre helyezett hangsúly

Russell M. Nelson elnök az általános konferencia vasárnap délutáni ülésén bejelentette a házitanítás és a látogató tanítás „nyugdíjazását”. A szolgálattétel, a másokkal való krisztusi törődés új, szentebb megközelítésmódja, összehangolt erőfeszítésként segít majd kielégíteni az egyháztagok lelki és fizikai szükségleteit.

Jean B. Bingham nőtestvér, a Segítőegylet általános elnöke, valamint Jeffrey R. Holland elder a Tizenkét Apostol Kvórumából szintén beszélt arról, hogy mi módon fogja ez az új megközelítésmód még inkább arra összpontosítani a melkisédeki papsági kvórumok és a segítőegyletek arra irányuló erőfeszítéseit, hogy szolgálattételük a Szabadító módján történjen (lásd 101. és 104. oldal).

A babérkoszorúk és az udvarhőgyek mostantól szolgálhatnak segítőegyleti

nőtestvérek szolgálattétel társaiként. A negyedéves interjún a szolgálattétel férfitestvérek és nőtestvérek tanácskoznak a vezetőkkel a gondjaikra bízottak szükségleteiről és erősségeiről. Az egyetlen hivatalos jelentés arról számol majd be, hogy a vezetők az adott negyedévben hány interjút tartottak. Fontosak a látogatások akkor, ha ezek kivitelezhetők, azonban a szolgálattétel nem írja elő a havi kapcsolattartás módját.

„A fiatalok megoszthatják páratlan ajándékaikat, és lelkileg növekedhetnek, miközben a felnőttek oldalán szolgálnak a szabadítás munkájában” – mondta Bingham nőtestvér. A fiatalok bevonása növeli a másokkal törődők számát, és segít a fiataloknak „hogy felkészültebbek legyenek szerepük betöltésére vezetőként az egyházban és a közösségben, illetve ahogy a családjukban megteszik a maguk részét.”

„[N]ekünk az egyház központjában nem kell azt tudnunk, hogy *hogyan* vagy *hol* vagy *mikor* veszitek fel a kapcsolatot a testvérekkel – mondta Holland elder –; minket csak az érdekel, hogy ez *valóban* megtörténik-e, és hogy minden tölettel telhető módon áldást hoztok-e rájuk.”

Az Első Elnökségtől kapott levél szerint a szolgálattételi változtatások időbe telhetnek, azonban amint lehet, sort kell keríteni rájuk. A **Ministering.lds.org** honlap további részleteket tartalmaz, válaszokkal gyakran feltett kérdésekre. A következő hetekben oktatófilmek és egyéb források is felkerülnek majd erre az oldalra.

Júniustól kezdve a *Liahóna* tartalmaz majd egy „Szolgálattételi tantételek” elnevezésű havi üzenetet, hogy segítsen az egyháztagoknak megérteni, hogyan legyenek krisztusibbak a szolgálattételben. ■

Átalakított kvórumok

Az egyházközségi főpapok csoportjából és az elderek kvórumából egymással egyesülve egy elderek kvóruma lesz, jelentette be Russell M. Nelson elnök az általános konferencia papsági ülésén. Továbbra is a cövekelnökség szolgál a cöveki főpapok kvórumának elnökségéként, azonban ennek a kvórumnak kizárólag azok a főpapok lesznek a tagjai, akik éppen akkor a cövekelnökségben, a püspökségben, a főtanácsban, illetve aktív státuszban lévő pátriárkákként szolgálnak.

Az elderek kvórumát olyan elnökség vezeti majd, mely elderekből és főpapokból is állhat. Az elderek kvórumának elnöke a cövekelnöknek számol be, valamint rendszeresen találkozik a püspökkel. A papsági hivatalok ugyanazok maradnak. A jelenlegi egyházközségi (vagy gyülekezeti) elderek kvórumának elnöksége és a főpapok csoportjának vezetősége fel lesz mentve, és a cövekelnök elhív egy új elderek kvóruma elnökséget. ■

Hét új templom bejelentése

Russell M. Nelson elnök az általános konferencia vasárnap délutáni ülésének végén bejelentette, hogy a következő helyszíneken templomok épülnek: Argentína, Salta; India, Bengaluru; Nicaragua, Managua; Fülöp-szigetek, Cagayan de Oro; USA, Utah, Layton; USA, Virginia, Richmond; és Oroszország egy nagyvárosában, melynek kijelölésére később kerül sor.

Az Első Elnökség közvetlenül a konferencia előtt bejelentette, hogy az Olaszországi Róma templom felszentelésére 2019. március 10., vasárnap és 2019. március 17., vasárnap között kerül majd sor. Az egyház kiadta továbbá a Thaiföldi Bangkok templom művészi ábrázolását.

2017 októberében megtörtént a Haiti Port-au-Prince templom első kapavágása, 2017 novemberében az Idahói Meridian templom felszentelése, 2017 decemberében pedig a

Utah-i Cedar City templom felszentelése (ez utóbbi kettő az Egyesült Államok területén).

Hamarosan sor kerül két templom: az áradások miatti javításokat követően 2018. április 22-én vasárnap a Texasi Houston templom; majd felújításokat követően 2018. május 20-án vasárnap a Utah-i Jordan River templom újraszentelésére. Az év folyamán később még két templom lesz felszentelve: a Chilei Concepción templom 2018. október 28-án vasárnap; valamint a Kolumbiai Barranquilla templom 2018. december 9-én vasárnap.

Az Új-zélandi Hamilton templom 2018 júliusában átfogó felújítások miatt bezár, majd 2021-ben lesz újraszentelve.

Jelenleg világszerte 159 működő templom van, további 30 templom pedig be lett jelentve vagy építés alatt áll. ■

Olaszországi Róma templom

A Thaiföldi Bangkok templom látványterve

Családtörténet: Fedezd fel, gyűjtsd össze, kapcsolódj!

Bradley D. Foster elder területi felhatalmazott hetvenes és az egyház Családtörténeti Részlegének ügyvezető igazgatója szerint a helyi templomi és családtörténeti tanácsadók segíthetnek az egyháztagnak és másoknak rálelni az abból adódó öröme, amikor felfedezik és összegyűjtik az őseiket, majd kapcsolódnak hozzájuk.

Mindenkinek vannak történetei a családtörténetből. És csodálatos dolgok történhetnek, amikor elkezditek megkeresni és megtalálni ezeket.

„Az idei évben arra fektetjük a hangsúlyt, hogy segítsünk a tanácsadóknak észrevenni, milyen szerepet játszanak az egyháztagnak hozzásegítésében ezekhez az élményekhez” – mondta Foster elder. „Ezt egyénenként tesszük. Felkeressük [az embereket] ott, ahol vannak, különleges hangsúlyt fektetve azokra, akik most lettek 12 évesek vagy új megtértek.” Ennek a két csoportnak hamar előnyére válik annak észrevétele, ahogyan a templomi munka megerősíti a családokat az örökkévalóságon át, és gyakran olyan lelkesedést mutatnak, amely átragad a barátaikra és a családjukra.

Az egész világot behálózó 5000 FamilySearch családtörténeti központ valamelyikében egyéni segítségnyújtás által még azoknak is részük lehet felfedezési, összegyűjtési és kapcsolódási élményben, akik nem tagjai az egyháznak. ■

A misszionáriusi munka előmozdítása

Az elmúlt hat hónapban az egyház számos lépést tett a misszionáriusi munka előmozdítására.

Egységes kérdések. Az Első Elnökség egységes kérdéseket vezetett be, hogy a püspökök és a cövekelnökök ezeket használják, amikor interjút készítenek leendő teljes idejű misszionáriusokkal. A vezetőket, a szülőket és a fiatalokat is arra buzdítják, hogy ismerkedjenek meg ezekkel a kérdésekkel.

A kérdésekben tükröződő normák nem változtatnak a teljes idejű misszionáriusi szolgálat követelményein és nem bővítik ki azokat, azonban a rendszeres áttekintésük lehetővé teszi a leendő misszionáriusok számára olyan területek beazonosítását, amelyeken fejlődniük kell vagy további felkészülésre lehet szükség.

Technika használata. A mobilszközöket használó missziók száma 87-ről 162-re növekszik, és a tableteket felváltják az okostelefonok. A telefonok segíteni fognak a misszionáriusoknak a tanulásban, valamint az emberek megtalálásában és tanításában.

A technikát arra is felhasználjuk, hogy online tartalmat biztosítsunk olyan emberek számára, akik választakat keresnek vallási kérdésekre. Az

egyház hat évvel ezelőtt kezdett online tanítási központokat használni, és ma 20 online tanítási központot üzemeltet szerte a világon.

A technikának köszönhetően azok az egyháztagnak, akik barátokat ajánlanak a misszionáriusoknak, most már kapcsolatba is tudnak lépni a barátjukat tanító misszionáriusokkal. Meg tudják beszélni a misszionáriusokkal a szükségleteket, és az Interneten keresztül részt tudnak venni a tanításokban. Ennek módját megtalálhatod a **lds.org/referrals** honlapon.

Jelenlegi szükségletek kielégítése. 2018. júliusi hatállyal az egyház megváltoztatja 19 misszió határait, és létrehoz 5 új missziót. Ez a missziók számát 421-ről 407-re csökkenti. Az új missziók: Brazília Rio de Janeiro Dél, Elefántcsontpart Yamoussoukro, Nigéria Ibadan, Fülöp-szigetek Cabanatuan és Zimbabwe Bulawayo. Az összevont missziókra vonatkozó részletek a misszióelnököktől érkeznek majd a misszionáriusok szüleihez az érintett missziókban.

Amióta 2012-ben bejelentésre került a misszionáriusi szolgálat korhatárának megváltoztatása, az egyház 76 új missziót hozott létre, hogy teret adjon annak az ugrásszerű fejlődésnek,

mely során a misszionáriusok száma 58 000-ről 88 000-re növekedett. Az első hullámot követően a jelenleg szolgáló misszionáriusok száma – amint az várható volt – körülbelül 68 000-re állt vissza. Ez egyrészt azt jelenti, hogy jelenleg kevesebb misszióra van szükség, másrészt viszont azt, hogy különös figyelmet igényel a misszionáriusok megfelelő elhelyezése a világnak azon a részein, ahol szükség van rájuk.

Misszionáriusképző központok. Kibővült és felszentelésre került az USA, Provói Misszionáriusképző Központ, valamint a Fülöp-szigeteken található MKK, és a Ghánában található új misszionáriusképző központ is fel lett szentelve. A Spanyolországban és a Chilében található képzési központ 2019 januárjában bezár, és azok a misszionáriusok, akik ide érkeztek volna, a szerte a világon megtalálható 13 misszionáriusképző központ valamelyikében részesülnek majd képzésben. ■

Új irányelvek, eljárások és termékek

Fiatalok és a templomi munka. Az Első Elnökség olyan változásokat jelentett be a templomi irányelvekben, amelyek több lehetőséget adnak a fiatal férfiaknak és a fiatal nőknek a templomi munkára, az elemis gyerekeknek pedig segítenek jobban felkészülni a templomi szolgálatra.

Bántalmazás megelőzése, beazonosítása és az arra történő reagálás. Azon erőfeszítés folytatásaként, hogy tanácsot adjanak a vezetőknek a bántalmazás megelőzésével, beazonosításával és az arra történő reagálás módjával kapcsolatban, az Első Elnökség 2018. március 26-án levelet és forrásanyagot küldött az egyházi vezetőknek az Egyesült Államokban és Kanadában. Ez a dokumentum frissített irányelveket tartalmaz arra vonatkozóan, hogy a püspökök és a cöveklénióságok milyen tanácsokat adjanak a szexuális bántalmazás áldozatainak, és

hogyan tartsanak interjúkat egyháztaggal.

Változások a Fiatal Nők táborában. A Fiatal Nők táborának programját érintő változások, melyek benne vannak a következő hónapokban kiadandó új tábori kalauzban, tartalmazzák, hogy nem lesz bizonyítvány, és nagyobb hangsúlyt kapnak a fiatalok vezetői.

A világ minden területén élő fiatal nőkre „világszerte vonatkozó” új *Fiatal Nők tábori kalauz* jelenleg angolul áll rendelkezésre (később majd 23 nyelven), forrásanyagként Fiatal Nők elnökségei, tábori szakértők és ifjúsági táborvezetők részére a **youngwomen.lds.org** honlapon.

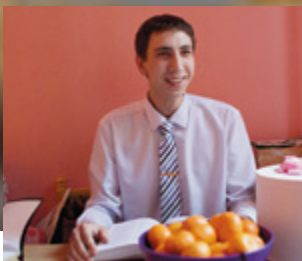
Zenei anyagok beküldése. Az egyház nemrég megváltoztatta a zenei anyagok beküldésének folyamatát, melynek révén az egyháztaggok most már gyorsan és egyszerűen tudnak beküldeni szent zenét. Zenei anyagok beküldhetők az **apps.lds.org/artcomp** honlapon.

„*Hogyan csináld*” csatorna. Az egyház új YouTube csatornát indított, „How

To” (Hogyan csináld) címmel, mely egyszerű, gyakorlati segítséget nyújt a valós élet kihívásaihoz. „Egymegállós” (mindent egy helyen) csatornaként határozza meg magát, mely „segítséget nyújt akkor, amikor arra szükség van”, és jelenleg kilenc kategóriába sorolt 600 rövidfilm van rajta, kapcsolódó témájú különböző rövidfilmek lejátszási listájával. A csatorna angol nyelvű, de spanyol és portugál tartalom is van rajta. Megtekinthető a **HowTo.lds.org** honlapon.

Szentírásfordítások. Az egyház bejelentette 34 további nyelvre történő fordítás tervezett projektjeit, és egy új folyamatot, mely a végleges fordítás kiadása előtt lehetővé teszi az egyének számára a nyersfordítás bizonyos részeinek tanulmányozását. Ez azt jelenti, hogy az egyháztaggok korábban hozzá fognak férni saját nyelvükön a szentírásokhoz. ■

Mindezekről további részletek olvashatók a **news.lds.org** honlapon.

JÖJJ, KÖVESS ENGEN! –

Az elderek kvóruma
és a Segítőegylet
számára

*Ezek a forrásanyagok az Evangéliumi
könyvtár alkalmazásában és a
comefollowme.lds.org honlapon
is megtalálhatók.*

Miért tartunk

kvórum- és segítőegyleti gyűléseket?

Ezekben az utolsó napokban Isten visszaállította a papságot, illetve megszervezte a papsági kvórumokat és a Segítőegyletet, hogy segítsenek elvégezni a szabadítás munkáját, mely az Ő munkája. Ezért amikor vasárnaponként összegyűlünk az elderek kvóruma és a Segítőegylet gyűlésein, megbeszéljük és megtervezzük azt, hogy mit fogunk tenni, amivel elősegítjük Isten munkájának elvégzését. Az eredményességhez ezeknek a gyűléseknek többnek lenniük pusztán tanóránál. Lehetőséget adnak a szabadítás munkájával kapcsolatos tanácskozásra, az egyházi vezetők e munkára vonatkozó tanításainak közös tanulmányozására, valamint a munka elvégzésének megtervezésére és megszervezésére.

Első vasárnapi tanácsgyűlések

A hónapok első vasárnapján az elderek kvóruma és a Segítőegylet gyűlésein *nincs tanító által tanított lecke*. Ehelyett az elderek kvóruma és a Segítőegylet elnökségek tanácsgyűlést vezetnek le. Ezek az első vasárnapi tanácsgyűlések mindegyik elderek kvóruma és Segítőegylet tanácskozik a helyi feladatokról, lehetőségekről és kihívásokról; tanulnak egymás meglátásaiból és tapasztalataiból; és megtervezik a módját a Lélektől kapott benyomások kivitelezésének. Ezek a beszélgetések merítsenek a vonatkozó szentírásokból és az élő próféták tanításaiból.

Nem lesz minden tanácsgyűlés ugyanolyan. Az alábbi irányelvek segíthetnek az elnökségeknek sikeres tanácsgyűlések levezetésében.

Témák az első vasárnapi tanácsgyűlésekre

A tanácsgyűléseken megbeszélendő témák ötletei származhatnak elnökségi gyűlésekről, az egyházközségi tanács gyűléseiről, a területi tervből, a vezetőknek a tagok iránti szolgálattétele során szerzett benyomásaiból, valamint a Szentlélektől kapott benyomásokból. Az alábbi témák csupán javaslatok. Lehet, hogy a vezetők tudatában vannak más olyan szükségleteknek, amelyek megbeszélésére sugalmazást kapnak.

- Mit tehetünk azért, hogy szolgálattételt nyújtsunk a körülöttünk lévőknek? (Lásd Móziás 23:18.)
- Hogyan állíthatjuk fontossági sorrendbe a különböző feladatainkat?
- Hogyan fogjuk megosztani az evangéliumot a barátainkkal és az ismerőseinkkel? (Lásd Alma 17.)
- Hogyan védhetjük meg magunkat és a családjainkat a nem helyénvaló médiától és a pornográfiától?
- Mit fogunk tenni azért, hogy mentoráljuk és megerősítsük a gyermekeinket és az egyházközségünkben lévő fiatalokat?
- Hogyan vehetünk részt még inkább a családtörténeti munkában és a templomi hódolatban?
- Hogyan kérhetjük az Úr segítségét, amikor választ keresünk az evangéliumi kérdéseinkre, és igyekszünk alaposabban megérteni az evangéliumot?
- Hogyan erősíthetjük meg a bizonyosságunkat az Úrról és az Ő evangéliumáról, és segíthetünk a családjainknak abban, hogy lelkileg önálló legyenek?

A TANÁCSGYŰLÉS ELŐTT

TEENDŐ:

- Azonosítsátok be a helyi szükségleteket, lehetőségeket és kihívásokat!
- Imádságos lélekkel válaszlatok ki egy megbeszélendő témát!
- Kérjétek meg a kvórumtagokat vagy a segítőegyleti nőtestvéreket, hogy készüljenek fel a gondolataik és a tapasztalataik megosztására!

KERÜLENDŐ:

- Ne készüljétek tanítással!
- Ne legyen már eleve kész konkrét megoldásokat vagy terveteket!

A TANÁCSGYŰLÉS ALATT

TEENDŐ:

- Kérjétek meg a tagokat, hogy mondják el, *milyen tapasztalatokat szereztek*, amikor a korábbi gyűléseken kapott benyomásoknak és terveknek megfelelően cselekedtek!
- Ismertessétek a gyűlés témáját, és buzdítsátok a jelenlévőket a róla való *közös tanácskozásra*, a szentírásokból, a próféták szavaiból, valamint a Szentlélektől érkező megoldásokat és útmutatást keresve!
- *Tervezzétek meg, hogyan fogtok annak megfelelően cselekedni*, amit megbeszéltek! Ez magában foglalhatja a csoport terveit, vagy az egyénileg alkotott saját terveket.

KERÜLENDŐ:

- Ne uraljátok a beszélgetést!
- Ne próbáljátok meggyőzni másokat a saját ötleteitekről!
- Ne beszéljétek meg érzékeny vagy bizalmas dolgokat!
- Ne tanítsatok leckét!
- Senkit ne kényszerítsetek a beszélgetésben való részvételre!

A TANÁCSGYŰLÉS UTÁN

TEENDŐ:

- Ellenőriztétek, hogy megtörténtek-e a tanácsgyűlésen megtervezett dolgok és kiadott feladatok!
- Találjátok meg a módját azok bevonásának, akik az elhívásuk miatt vagy más okból nem tudtak részt venni a gyűlésen! Ismertessétek velük a terveiteket!
- Adjatok lehetőséget a tagoknak a tapasztalataik megosztására egy jövőbeli gyűlésen!

„Az egyik gyönyörű dolog ebben a tanácsgyűlésben, hogy a végére tulajdonképpen elkészül egy cselekvési terv.”

– Jean B. Bingham nőtestvér, a Segítőegylet általános elnöke

Második és harmadik vasárnapi

gyűlések

A hónap második és harmadik vasárnapján az elderek kvórumai és a Segítőegyletek egyházi vezetők tanításaiból tanulnak a legutóbbi általános konferenciáról. *Helyezzük a hangsúlyt az Első Elnökség és a Tizenkét Apostol Kvóruma tagjainak beszédeire*, azonban a helyi szükségletek és a Lélektől kapott sugalmazás alapján a legutóbbi konferencia bármely beszéde megvitatható.

Legtöbb esetben az elderek kvóruma vagy a Segítőegylet elnöksége választ ki egy konferenciai beszédet a tagok szükségletei szerint, bár a püspök vagy a cövekelnök is javaslatot tehet. A vezetők választhatnak egy nemrég első vasárnapi tanácsgyűlésen megvitatt témához kapcsolódó beszédet, vagy a Lélek sugalmazása alapján másik témáról szóló beszédet is.

A vezetők és a tanítók találjanak módot a tagok arra való buzdítására, hogy olvassák el előre a kiválasztott beszédet és úgy jöjjenek a gyűlésre, hogy készen állnak megosztani evangéliumi igazságokat, illetve ötleteket azok megvalósítására. Az alább javasolt tanulási tevékenységek, melyek alapját *A Szabadító módján tanítani* kiadvány képezi, segíthetnek a tagoknak az általános konferencia beszédeiből való tanulásban.

„Tudatosan keressétek a módját, hogy beillesztétek [az általános konferencia] üzeneteket a családi estjeitekbe, az evangéliumi tanításotokba, [valamint] a családdal és barátokkal folytatott beszélgetéseitekbe.”

Russell M. Nelson elnök: Bátran végezzük. *Liahóna*, 2018. máj. 118.

M. Russell Ballard: *Istentől kapott drága ajándékok.* 9–11.

Ballard elnök üzenete több témát is érint – például proféták, Krisztusba vetett hit, az úrvacsora, szolgálat –, melyek között lehetnek olyanok, amelyeket különösen jelentőségteljesnek találnak a kvórumod vagy a Segítőegyleted tagjai. Kérd meg őket, hogy mondjanak valamit ebből az üzenetből, amely inspirálja őket. Milyen felszólításokat, illetve megígért áldásokat találunk Ballard elnök üzenetében? Megkérheted őket, hogy néhány másodpercig gondolják át, e beszélgetés eredményeként minnek a megtételére éreznek késztetést.

Gary E. Stevenson: *Profétai szív.* 17–20.

Segítséget nyújthatsz az új proféta elhívása jelentőségének felfogásához azzal, ha megkéred a jelenlévőket, hogy nézzék át Stevenson elder üzenetét, és keressenek olyan igazságokat és meglátásokat,

amelyek segítenek nekik megérteni eme isteni folyamat jelentőségét és szent voltát. Megkérheted őket, hogy mondják el, mit éreztek azon ünnepélyes gyülekezeten ideje alatt, amely támogatta Nelson elnököt az egyház elnökeként. Azt is megteheted, hogy felrajzolsz a táblára egy szívet, és megkéred a jelenlévőket, hogy írjanak bele olyan szavakat és kifejezéseket, amelyek Nelson elnök „szívét” és jellemét jellemzik. Mit tanított és tanít nekünk, ami áldást hoz számunkra?

Neil L. Andersen: *Isten profétája.* 24–27.

Andersen elder üzenetének megbeszélése meg tudja erősíteni a jelenlévők hitét az élő profétákban. Megkérheted őket, hogy keressenek ebben a beszédben valamit, ami segít nekik megérteni, hogy miért vannak Istennek profétái a földön, és miért követjük őket. Milyen áldásokban részesültünk és részesülünk azért, mert van profétánk? A jelenlévők elmondhatják, hogyan kaptak

bizonyosságot arról, hogy Russell M. Nelson elnök az Úr profétája és Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza elnöke.

David A. Bednar: *Szelíd és alázatos szívű.* 30–33.

Beszélgetést kezdeményezhetsz Bednar elder üzenetéről azzal, ha felírod a táblára, hogy *A szelídség... és A szelídség nem...* Ezt követően a jelenlévők átnézhetik Bednar elnök beszédét, és felírhatnak a táblára ezeket a mondatokat kiegészítő szövegrészeket. Mit tudunk meg ebből az üzenetből, ami arra készítet minket, hogy szelídebbek legyünk? A szelídség mely példái jutnak eszünkbe? Miként alkalmazhatjuk Bednar elder arra vonatkozó tanácsát, hogy legyünk szelídebbek?

Bonnie L. Oscarson: *Fiatalkor az Úr munkájában.* 36–38.

Kérdésekkel is elmélkedésre lehet készíteni az embereket. Felírhatod a táblára

néhány olyan kérdést, amelyet megválaszol Oscarson nőtestvér üzenete, például: *Hogyan vonhatjuk be a fiatal nőket az Úr munkájába?* Kérd meg a jelenlévőket, hogy keressenek a beszédben válaszokat ezekre a kérdésekre, és beszéljétek meg, mit tudtak meg. Milyen áldások származnak a fiatal nők bevonásából a szolgálattételbe? Lehet, hogy az osztály tagjai tudnak mesélni olyan élményekről, amelyekben a fiatal nők melletti szolgálattétel során volt részük. A beszélgetésünk alapján minek a megtételére érzünk ösztönzést?

Dale G. Renlund: *Családtörténeti és templomi munka: pecsételés és gyógyítás. 46–49.*

Renlund elder beszélt Ezékiel arról szóló látomásáról, amikor víz áradt ki egy templomból (lásd Ezékiel 47:8–9). Lehet, hogy a kvórum vagy a Segítőegylet egyik tagja fel tudja rajzolni a táblára ezt a látomást. Miben hasonlítanak a templomi és a családtörténeti munka áldásai az Ezékiel látomásában szereplő vízhez? Megkérheted az osztály tagjait, hogy mondják el, milyen áldásait tapasztalták már meg a templomi és a családtörténeti munkának. Mit tehetünk azért, hogy életünk állandóbb részévé tegyük a családtörténeti és templomi munkát?

D. Todd Christofferson: *Az elderek kvóruma. 55–58.*

Az elderek kvórumában megkérhetsz valakit, hogy olvassa fel Christofferson elder üzenetének „E változások célja” alcím alatti részét. Mit tehetünk annak érdekében, hogy biztosan elérjük ezeket a célokat? A Segítőegyletben megkérhetsz valakit, hogy foglalja össze, Christofferson elder milyen változásokról ír a melkisédeki papsági kvórumok vonatkozásában. A nőtestvérek ezt követően megnevezhetnek olyan tantételeket ezekből a változásokból, amelyek a Segítőegylet munkájára is vonatkozhatnak. Az elderek kvórumában és a Segítőegyletben is megbeszélhetitek, milyen tanulságai vannak Goates testvér történetének, és az hogyan vonatkozik a munkátokra.

Ronald A. Rasband: *Lásd, a királyi sereg. 58–61.*

A Lásd, a királyi sereg című himnusz (*Himnuszok*, 163. sz.) közös eléneklése beszélgetést kezdeményezhet Rasband elder üzenetéről. Miben hasonlítanak királyi sereghöz

az elderek kvórumai és a Segítőegyletek? Az egyháztagok megkereshetik és megbeszélhetik azon „áldások sokaságát” is, amelyekről azt mondja Rasband elder, hogy a papsági kvórumok átalakításából adódnak majd. Milyen egyéb áldásokat kaptunk már – vagy remélünk elnyerni – e változások véghezvitele kapcsán? Hogyan tudnak a segítőegyleti nőtestvérek is teljesebb mértékben részesülni olyan áldásokban, mint az „ajándékok... változatossága” és a „több tanítási lehetőség”?

Henry B. Eyring: *Sugalmazott szolgálattétel. 61–64.*

Eyring elnök említést tesz két olyan, a szolgálattételről elhangzó úrvacsorai gyűlési beszédről, amelyek nagy hatással voltak rá. Megkérheted a kvórum vagy a Segítőegylet egyik felét, hogy nézzék át a 14 éves fiú szavait, a másik felét pedig, hogy nézzék át a házitanítóról szóló történetet. Olvasás közben átgondolhatják, milyen tanácsot adnának annak a fiatal férfinak vagy fiatal nőnek, akit épp most osztottak be szolgálattételre valakihez. Hogyan lehetséges az, „hogy még inkább sugalmazottá és jószívűvé váljunk a... szolgálattételünk során”?

Dallin H. Oaks: *A papság hatalmai. 65–68.*

A beszélgetés elkezdéséhez felírhatod a táblára Oaks elnök beszéde négy részének alcímeit, aztán megkérheted a jelenlévőket, hogy olvassák el magukban ezek közül az egyik részt, és írjanak fel a táblára egy olyan

mondatot, mely összefoglalja annak fő üzenetét. Ezt követően elmondhatják, hogy az olvasottak alapján minek a megtételére érznek késztetést. Miben javít majd a papságviselőkként vagy segítőegyleti nőtestvéreként végzett szolgálatunkon az, ha alkalmazzuk Oaks elnök üzenetének tanításait?

Russell M. Nelson: *Az Isten hatalmával és felhatalmazásával végzett szolgálattétel. 68–75.*

Nelson elnök azt a felhívást intézi a papságviselőkhöz, hogy emelkedjenek fel és használják a papságot Mennyei Atyánk gyermekeinek megáldására. Kérd meg a kvórumod vagy Segítőegyleted tagjait, hogy nézzék át az általa hozott példákat, és beszéljék meg, hogyan segíthetnek ezek nekünk jobban megérteni, miként használható a papság a családjunk és mások megáldására. Milyen tapasztalatokról számolhatunk be azzal kapcsolatban, amikor a papság hatalma megáldott minket? Hogyan segíthetünk másoknak vagy magunknak abban, hogy legyen hitünk Isten papságának felhasználására „az Ő nevében” történő szolgálattételre?

Reyna I. Aburto: *Egy szívvel-lélekkel. 78–80.*

Aburto nőtestvér beszéde lehetőséget ad a kvórumodnak vagy a Segítőegyletednek annak értékelésére, hogy mennyire dolgoztok egységben az Úr munkájának végzése során. Ennek elősegítéséhez mutathatsz képeket királylepkékről, a Szabadítónak a nefitáknál

A gyűléseink mintája

1. Mondjátok el, milyen tapasztalatokat szereztek, amikor

a korábbi papsági vagy segítőegyleti gyűléseken kapott benyomások vagy felhívások szerint cselekedtetek (ezt a beszélgetést az elnökség egyik tagja vezeti le).

2. Tanuljatok együtt (egy elhívott tanító vezeti le). Gyakran hasznos lehet az egyháztagok felkérése az alábbiakra:

- Keressenek ki valamit a konferenciai üzenetből (például választ egy kérdésre, egy lenyűgöző részt, vagy egy tantételre hozható példát).
- Mondják el és fejtik ki, hogy mit találtak.
- Gondolják át, hogyan vonatkozik ennek üzenete az életükre és a tapasztalataikra.

3. Tervezzétek meg, mit fogtok tenni csoportosan vagy egyéni- leg (az elnökség egyik tagja vezeti le).

tett látogatásáról (lásd *Evangéliumi művészeti könyv*, 82., 83., 84. sz. kép), és az egyház emberbaráti munkájáról (lásd LDS.org). A jelenlévők átnézhetik a beszédet, és felfedezhetik, hogyan használta Aburto nőtestvér ezeket a példákat arra, hogy az egységben munkálkodás céljairól és áldásairól tanítson. Mit tehetünk azért, hogy „egy szívvel-lélekkel” munkálkodjunk?

Henry B. Eyring: *Leke veletek legyen.* 86–89.

Eyring elnök számos személyes példát hoz és konkrét útmutatást ad annak érdekében, hogy növelje a Szentlélek befogadására irányuló vágyunkat és képességünket. Tapasztalatainak áttekintése után milyen hasonló olyan emlékekről tudnak beszámolni a kvórumod vagy a Segítőegyleted tagjai, amikor a Szentlélek megérintette a szívüket vagy megerősítette az igazságot? A jelenlévők fel is sorolhatják a táblán, milyen útmutatást ad Eyring elnök, hozzásegítve minket ahhoz, hogy „kitárjuk a szívünket és befogadjuk a Lélek szolgálattételét”. Hogyan segít nekünk útmutatásának követése a saját életünkben és a családukbán? A kvórumunkban vagy a Segítőegyletünkben?

Dallin H. Oaks: *Kis és egyszerű dolgok.* 89–92.

Oaks elnök üzenetében vannak arról tanító metaforák, hogy miként fejthetnek ki erős jó vagy rossz hatást a kis és egyszerű dolgok. E metaforák témája közé tartozik a gyökér, az evezőscsapat, a kötelet alkotó szálak, valamint a csöpögő víz. A jelenlévők elolvashatják ezeket a metaforákat, és megbeszélhetik, hogy mit tanítanak a kis és egyszerű dolgok következetes megtételének erejéről. Milyen kis és egyszerű dolgok hozzák el életünkbe a Szentlélek hatását? Kérd meg a jelenlévőket, hogy gondolják át, minek a megtételére éreznek késztetést, amivel követhetnék Oaks elnök tanácsát.

Russell M. Nelson: *Az egyházra vonatkozó kinyilatkoztatás, az életünkre vonatkozó kinyilatkoztatás.* 93–96.

Nelson elnök arra kér minket az üzenetében, hogy növeljük „a kinyilatkoztatás elnyerésére irányuló lelki képesség[ünk] et”. Segíthetsz a jelenlévőknek követni ezt az iránymutatást, ha az alábbiakhoz hasonló kérdéseket írsz fel a táblára: Miért

van szükségünk kinyilatkoztatásra? Hogyan fokozhatjuk a kinyilatkoztatás elnyerésére irányuló képességünket – mind egyénileg, mind pedig a közös tanácskozásunk alkalmával? Milyen áldásokat ígért Nelson elnök arra az esetre, ha keressük a kinyilatkoztatást? Oszd csoportokra a jelenlévőket, és kérd meg a csoportokat e kérdések valamelyikének megválaszolására, majd a válaszaik elmondására.

Gerrit W. Gong: *Krisztusunk ma feltámadt.* 97–98.

Mit tanulhatnak a kvórumod vagy Segítőegyleted tagjai Gong elder üzenetéből a szövetségünkről és Jézus Krisztus engeszteléséről? Megkérheted őket, hogy nézzék át a beszédet, és keressenek olyan áldásokat, amelyeket a Szabadító engesztelése és a szövetségünk – egymással együttműködve – kínálnak nekünk. Azután feltehetsz a következőkhöz hasonló kérdéseket arról, hogy mit találtak: Hogyan működnek együtt a szövetségünk és az engesztelés annak érdekében, hogy képessé és nemessé tegyenek minket? Segítségükkel mihez ragaszkodhatunk és mit engedhetünk el?

Ulisses Soares: *A próféták a Szentlélek hatalma által szólnak.* 98–99.

Soares elder beszéde arra buzdíthat minket, hogy hittel cselekedjünk, amikor alkalmatlannak érezzük magunkat az Úr akaratának elvégzésében. Hogyan kapott Soares elder vigaszt és bizonyosságot, amikor megkapta az új elhívását, hogy apostol legyen? Milyen tanulságot vont le az akkor szerzett tapasztalatából, amikor elhívták misszióelnöknek? Mi mit tanulhatunk az ő tapasztalataiból? Adj időt a jelenlévőknek azzal kapcsolatos élményeik megosztására, amikor bizonytalanok voltak valamiben, aminek a megtételét elvárta tőlük az Úr. Mit tettek azért, hogy rátaláljanak a továbblépéshez szükséges hitre?

Jeffrey R. Holland: *Velük lenni és erősíteni őket.* 101–103.

Milyen kérdések merültek fel a kvórumod vagy a Segítőegyleted tagjaiban, amikor tudomást szereztek a „papsági és segítőegyleti szolgálattételi elgondolás” változásairól? Holland elder üzenete válaszokat adhat ezekre. A jelenlévők kereshetnek olyan evangéliumi tantételeket, amelyekről azt tanítja Holland elder, hogy e változások alapját

képezik. Milyen felkéréseket találunk ebben a beszédben? Milyen áldásokat ígér? Hogyan segíthetnek nekünk a szolgálattétel ezen új módjai Krisztus igazi tanítványainvá válni?

Jean B. Bingham: *A Szabadító módján való szolgálattétel. 104–107.*

Bingham nőtestvér azt a felhívást intézi hozzánk az üzenetében, hogy tegyünk fel magunknak olyan kérdéseket, amelyek utat mutathatnak a szolgálattételi erőfeszítéseinkben. A jelenlévők megbeszélhetik, hogyan tudnak utat mutatni ezek a kérdések az erőfeszítéseikben, majd válaszokat kereshetnek Bingham nőtestvér ezen kérdésére: „Akkor tehát miről ismerhető fel [a szolgálattétel]?” Időt szánhattok néhány, Bingham nőtestvér által megosztott példa áttekintésére szolgálatot tevő egyénekről, és megkérheted a jelenlévőket, hogy mondjanak saját példákat. Mit találunk Bingham nőtestvér beszédében, ami segít nekünk jobban megérteni, hogy miért és hogyan végezzük a szolgálattételt?

Dieter F. Uchtdorf: *Ímhol az ember! 107–110.*

Hogyan segítenénk valakinek megérteni, hogy a világ történelmének legfontosabb eseménye Jézus Krisztus engesztelő áldozata és feltámadása volt? Kérd meg a jelenlévőket, hogy Uchtdorf elder üzenetének egyes részeit átolvasva gondolják át ezt a kérdést. Mit találtak, ami segíthet elmagyarázni, hogy miért olyan fontosak számukra ezek az események? E beszélgetés után az osztály tagjai megbeszélhetik, hogy mit jelent számukra meglátni az Embert. Mit tanultunk, hogyan látjuk meg az Embert?

Quentin L. Cook: *Felkészülés az Istennel való találkozásra. 114–117.*

Cook elder üzenetének megbeszélését kezdheted azzal, hogy megkérsz valakit a papsági kulcsok Kirtland templomban történő visszaállításának összefoglalására. Cook elder beszéde szerint milyen feladatai vannak az egyháznak e kulcsokhoz kapcsolódóan? Ma ezek a feladatok hogyan jelennek meg az egyházban? Írd fel a táblára az *igazlelkűség*, *egység* és *egyenlőség* szavakat, és kérd meg a jelenlévőket, hogy mondják el, milyen meglátásokat kaptak ezekről Cook elder üzenetéből. Hogyan segítenek nekünk ezek a tantételek az egyház szent feladatainak elvégzésében?

Negyedik vasárnapi gyűlések

Minden hónap negyedik vasárnapján az elderek kvórumai és a segítőegyletek egy, az Első Elnökség és a Tizenkét Apostol Kvóruma által kiválasztott témát beszélnek meg. Ezek a negyedik vasárnapi témák minden egyes általános konferencia után frissítve lesznek. Mostantól a következő általános konferenciáig a téma a másoknak nyújtott szolgálattétel lesz. A vezetők vagy a tanítók minden hónapban kiválaszthatják a szolgálattételhez kapcsolódó egyik alábbi tantételt az általuk levezetett beszélgetés témájaként.

A szolgálattételről szóló beszélgetéseket alátámasztó további forrásanyagok végett lásd a ministering.lds.org honlapot és a *Liahóna* „Szolgálattételi tantételek” cikkeit.

Mit jelent a szolgálattétel?

Mit jelent a *szolgálattétel* az egyházközséged vagy gyülekezeted tagjai számára? Ennek kiderítéséhez felírhatod a táblára a *szolgálattétel* szót, majd megkérheted a jelenlévőket, hogy írjanak köré olyan szavakat, amelyeket a szolgálattételhez társítanak. Az alábbiakhoz hasonló szentírásrészekből is kereshetnek szavakat vagy kifejezéseket: Máté 25:34–40; Lukács 10:25–37; 2 Nefi 25:26; Móziás 18:8–9; 3 Nefi 18:25; és Tan és szövetségek 81:5. Mit tudunk meg ezekből a versekből a szolgálattételről? Megkérheted őket, hogy

mondjanak példákat olyan szolgálattételekre, amelyeket láttak. Hogyan segíthet a mi szolgálattételünk kielégíteni az emberek lelki és fizikai szükségleteit? Hogyan segíthet az embereknek közelebb jönni Krisztushoz?

A Szabadító tökéletes példát mutatott nekünk a szolgálattételre

A eredményes szolgálattétel módjainak megismeréséhez mondhatnak olyan történeteket a szentírásokból, amelyekben a Szabadító szolgálatot tett másoknak – a János 4–6 és a Márk 2:1–12 számos

példát tartalmaz. A jelenlévők elmondhatják, mi nyűgözi le őket ezekben a történetekben, és milyen tantételeket ismernek meg a szolgálattételről. Például hogyan tette személyessé a Szabadító a másoknak nyújtott szolgálatát? Hogyan elégtette ki az emberek fizikai szükségletei mellett a lelki szükségleteiket is? Az osztály tagjai mesélhetnek olyan alkalmakról, amikor láttak valakit, amint használja ezeket a tantételeket a szolgálattétele során.

A szolgálattételt a krisztusi szeretet motiválja

A krisztusi szeretet által motivált szolgálattétel erejének felfedezéséhez felírhatod a táblára az alábbi mondatokat, és megkérheted a jelenlévőket azok kiegészítésére: *Amikor igazán szeretem az általam szolgált embereket, akkor _____.* *Amikor más okból szolgálok, akkor _____.* Minek a megtételével biztosíthatjuk azt, hogy krisztusi szeretet motiválja a másokért tett szolgálatunkat? Hogyan teszünk szert krisztusi szeretetre azok iránt, akiknek a szolgálattételével minket bíztak meg? (Lásd Moróni 7:45-48.) A jelenlévők esetleg hozhatnak példákat az olyan szolgálattételre, melyet krisztusi szeretet motivált.

Isten azt akarja, hogy minden gyermeke felett őrködjünk és minden gyermekével törődjünk

Russell M. Nelson elnök azt mondta: „Az Úr igaz és élő egyházát mindig is egy olyan szervezett erőfeszítés fogja fémjelezni, mely az Isten egyes gyermekeinek és a családjuknak nyújtandó szolgálattételre irányul” (Az Isten hatalmával és felhatalmazásával végzett szolgálattétel. *Liahóna*, 2018. máj. 69.). Mit tanít Nelson elnök, mik azok a szervezett erőfeszítések, amelyek révén az egyház segít nekünk jobban gondoskodni az egyénékről? Miért ezek az erőfeszítések fémjelzik „az Úr igaz és élő egyházát”? (Ötletekért lásd Móziás 18:21–22 és Moróni 6:4–6.) Milyen áldások érték az életünket és mások életét azért, mert valakik szolgálattételt nyújtottak az egyházi elhívásukban vagy feladatukban?

A lelkek értéke nagy Isten szemében

Móziás fainak tapasztalataiból kiderül, hogy a másoknak végzett szolgálattétel hatással van az, ahogyan rájuk tekintünk. Írd fel a táblára: *Hogyan tekintettek a nefiták a lámánitákra?* és *Hogyan tekintettek Móziás fiai*

a lámánitákra? Azután kérd meg a jelenlévőket, hogy a Móziás 28:1–3-at és az Alma 26:23–26-ot átnézve keressenek az e kérdések alá beírható szavakat és kifejezéseket. Mit tanít nekünk ez az összehasonlítás, milyen hatással van a másoknak nyújtott szolgálattételre az, ahogyan rájuk tekintünk? Hogyan tanulhatunk meg még inkább úgy tekinteni az emberekre, ahogyan Isten tekint rájuk? (Lásd T&S 18:10–16.)

Az igazi szolgálattévők mások szükségleteire összpontosítanak

Segíthetsz a jelenlévőknek megérteni a mások szükségleteire történő összpontosítás értékét a szolgálattételben azzal, ha a szolgálattételt egy ajándék átadásához és elfogadásához hasonlítod. Kaptunk már szívhez szóló ajándékot valakitől, aki nagyon is jól tudta, hogy mire van szükségünk vagy mit szeretnénk? Miben hasonlít a szolgálattétel egy szívhez szóló ajándék átadásához? Átbeszélhetek néhány olyan történetet a legutóbbi általános konferenciáról, amely megmutatja, hogyan szolgáltak emberek mások szükségleteinek megfelelően (lásd például Jean B. Bingham: A Szabadító módjával szolgálattétel. *Liahóna*, 2018. máj. 104–107.). A jelenlévők más olyan történeteket is megoszthatnak, amelyek ezt a tantételt jelenítik meg.

Hogyan szerezhetünk tudomást mások szükségleteiről? Kérd meg a jelenlévőket, hogy mindenki soroljon fel néhány olyan embert, akiknek szolgálatot tesz. Az egyes nevek mellé odaírhatják a válaszukat erre a kérdésre: „Neki mire van szüksége annak érdekében, hogy közelebb jöjjön Krisztushoz?” Ha jónak látod, arra is buzdíthatod őket, hogy írják be, kinek milyen szertartás elnyerésére van még esetleg szüksége. Kérd meg őket, hogy továbbra is tartsák észben ezt a kérdést, és keressenek arra vonatkozó sugalmazást, hogy miként segítsenek mások szükségleteinek a kielégítésében.

Az Úr azt akarja, hogy elfogadjuk mások szolgálattételét

Robert D. Hales elder azt mondta: „Az evangéliumi terv azt is megköveteli, hogy adjunk, és azt is, hogy kapjunk. [...] A nehéz helyzetben lévők gyakran mondják azt, hogy »magam is meg tudom oldani« vagy »tudok gondoskodni magamról«. Elhangzott már, hogy senki nem olyan gazdag, hogy ne lenne

szüksége a másik segítségére, és senki nem olyan szegény, hogy valamiként ne lehetne hasznára az embertársainak. Természetünk részévé kell válnia annak, hogy magabiztosan tudjunk segítséget kérni másoktól, és kedvesen tudjuk biztosítani azt” (“We Can’t Do It Alone,” *Ensign*, Nov. 1975, 91, 93). Miért vonakodunk időnként attól, hogy elfogadjuk mások segítségét? Miként áldja meg a segítség elfogadására irányuló hajlandóságunk azokat, akik minket szolgálnak? Adj a jelenlévőknek pár percet annak átgondolására, hogy miként lehetnének még nyitottabbak a mások által nyújtott segítség elfogadására. Mit sugall az 1 Korinthusbeliek 12:13–21, miért van szükségünk egymásra?

A szolgálattételnek sok módja van

Segíthetsz a jelenlévőknek átgondolni a szolgálattétel sokféle módját, ha megkéréd őket, hogy nézzék át Jeffrey R. Holland elder Velük lenni és erősíteni őket című üzenetét (*Liahóna*, 2018. máj. 101–103.; lásd még „Szolgálattéli tantételek” a *Liahóna* hamarosan érkező számaiban). Alkothatnak kis csoportokat, és mindegyik csoport kigondolhat több olyan élethelyzetet, amelyben valakinek segítségre van szüksége. Ezt követően ötletbörzét tarthatnak arról, hogy miként lehet szolgálattételt végezni az ezekben az élethelyzetekben lévő emberek lelki és fizikai szükségleteinek kielégítéséért. Kérd meg a csoportokat, hogy mondják el egymásnak az ötleteiket, és gondolják át, vajon a megbeszélte ötletek között van-e olyan, amelyik megáldhatná a szolgálattételükre bízott embereket. ■

A Tizenkét Apostol Kvóruma

Ülnek, balról: M. Russell Ballard elnök, Jeffrey R. Holland elder, Dieter F. Uchtdorf elder, David A. Bednar elder, Quentin L. Cook elder.
Áltnak, balról: D. Todd Christofferson elder, Neil L. Andersen elder, Ronald A. Rasband elder, Gary E. Stevenson elder, Dale G. Renlund elder,
Gerrit W. Gong elder, Ullises Soares elder.

„Megáldalak benneteket, hogy felismerjétek, milyen dolgokat tehetnétek félre azért, hogy több időt tölthessetek a templomban” – mondta Russell M. Nelson elnök az egyház 188. éves általános konferenciájának záróülésén. „Megáldalak benneteket, hogy nagyobb összhang és szeretet uralkodjon az otthonaitokban, és mélyebb vágy éljen bennetek örökkévaló családi kapcsolataitok ápolására. Megáldalak benneteket az Úr Jézus Krisztusba vetett megnövekedett hittel, valamint fokozott képességgel arra, hogy igaz tanítványaiként kövessétek Őt.

Megáldalak benneteket, hogy bizonyosságban emeljétek fel hangotokat – ahogy azt most én is teszem –, hogy a Mindenható Isten munkáját végezzük! Jézus a Krisztus. Ez az Ő egyháza, melyet felkent szolgálói keresztül irányít.”

AZ UTOLSÓ NAPOK
SZENTJEINEK
JÉZUS KRISZTUS
EGYHÁZA

4

02147 51135

5

HUNGARIAN